PAPA BİR PUTTUR

VOLTAIRE

TACEDDİN URAL

ETKİN KİTAPLAR

2.BASKI

İthaf

Tarih boyunca
ehl-i salib saldırılarında
can veren masumların
Aziz Ruhlarına

ETKİN KİTAPLAR
6

Dünya Siyaseti
1

ISBN
975-7574-91-0

Ticarethane Sokak Tevfik Kuşoğlu İşhanı No:41/33
Sultanahmet / İstanbul

Tel. 0212 513 51 90 – 527 23 84
Fax. 0212 511 82 17

www.etkinkitaplar.com
etkinkitaplar@gmail.com

Etkin Kitaplar "**KAYIHAN YAYINEVİ**" kuruluşudur.

"Papa Bir Puttur" *Voltaire*

Taceddin URAL

İ S T A N B U L 2 0 0 6

"Papa Bir Puttur" *Voltaire*

Genel Yayın Yönetmeni : Adem KUŞKULU
Yazar : Taceddin URAL
Copyright : Kayıhan Yayınevi
İç Tasarım : İrfan GÜNGÖRÜR
Kapak Tasarım : Sercan ARSLAN
Baskı / Cilt : Karmat
Baskı Tarihi : Kasım 2006

Bu eserin tüm yayın hakları anlaşmalı olarak **"KAYIHAN YAYINEVİ"**ne aittir.

İçindekiler

Önsöz 9

BİRİNCİ BÖLÜM
VATİKAN'IN KİTABI DA, DİNİ DE "PROBLEMLİ"

Bir Yanlışın Serencamı 13
Oysa Gerçek Çok Farklıydı... 16
Çarmıhtaki Hz. İsa Değil, Yahudi İşu'ydu 19
"İmanlı Hıristiyan" Messadie: Çarmıh Yok 20

İKİNCİ BÖLÜM
HZ. İSA'DAN SONRASI

Taberî: Hıristiyanlar İblise Kanıp Kâfir Oldular 23
Peygamber Efendimiz'le Papazlar 26
İncillerden İncil Beğen 28
En Az 66 Tane İncil Var 29
Muharref Tevrat'tan Muharref İncil'e 32
İncil, Yüzde 98,33 Doğrudur! 34
Nietzsche: İncili Eldivensiz Tutmamalı! 35
Katoliklerden İtiraf: İnciller'de 25 Bin Fark Var 37
İznik Konsili: Kargaşanın Kurumsallaşması 38
Birunî: Teslisi Hinduizmden Aldılar 41
Hıristiyanlığımızda Putperestlik Var 42
Tevhide İnanan Bir Hıristiyan: Servetus 43
Papalık Sorgulamaları 45
Katolikliğe Dair 46
Çağdaş Hıristiyanlar: Vatikan Sapıklığın Doruğunda 47
"Tevhidci Aryanizm"e Yasaklama 49
Putperestlik İçin İlle de "Put" Şart Değil 52

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İŞTE VATİKAN, İŞTE PAPALIK

Bir Papalık, Sayısız Garabet... 55
Şaşaa ve İhtişam Fetişizmi 55
Kâfir Mefhumlar 58
Galilei'nin Başına Gelenler 61
Hurafelerin Vatikanı 62
Sapkınlıktan Korunalım Derken Sapıttılar 64
Kadınlar Ne Eziyetler Çekti 65
Öldürün! Tanrı, Nasılsa Masum Olanı Bilir 66
Kilisenin "Cadı" Avı 70
Voltaire: Daha Yüz Yıl Önce Ne Barbarmışız! 71
Roma, Muazzam Bir Genelev 72
Evlenmeleri Yasak Ama... 73
Papa III. Jules: Ben İğrenç Bir Papaz Değil miydim? 75
"Homoseksüellik Ruhsatı" Veren Papa 75
Papa ve Kızı! 76
Kurttan Çok Kuzu Yiyen Çoban 76
Öyle Bir Papa Ki! 77
Riyazetten Rezalete 78
Baskı, Sapıklıları Tetikledi 79
Papa Hamile Kalırsa! 80
"Yeni Jean" Korkusu, "Testis Testi"ne Yol Açtı 82
Böyle Papalar da Vardı 83
Hayâsızlık, Pislik ve Vahşet, Sıradandı 85
Endülüs, Sanki Bir Vahaydı 87
Nietzsche: 19. Yüzyılımız Bile Endülüs'ten Fukara 89
Müslümanların Yetiştirdiği Papa! 90
Ah Endülüs! 91
"Erkek Gibi Savunamadın, Kadın Gibi Ağla..." 92
Dostoyevski, Hz. İsa'yı Bile Engizisyona Yollamıştı 92
Bir Endülüslü'nün Ağıtı 93
Zulüm Karşısında Osmanlı'nın Garip Suskunluğu 94
II. Beyazıd'a Yalvardılar Ama... 95
Dindaşlarına da Engizisyon 96
Diplomasi Masasında Vahşet 98
Protestanlıkta "Yahudi Etkisi" mi Vardı? 99
Engizisyon: Kurallı, Kaideli ve Eşitlikçi İşkence 100
Vatikan; Hem Hak Verdi, Hem de Yaktı 101
Papalık, Engizisyonu Hâlâ Lağvetmedi 102
Din Tekelinin Adı: Aforoz 103
Bütün Fransa'yı Aforoz Etti 103

Ayasofya'ya Aforoz Fermanı 104
Kral Henri, Af İçin 13 Gün Tipi Altında Bekledi..... 104

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
İNSANLIK BÖYLE SALDIRGANLIĞI AZ GÖRDÜ

Haçlı Seferleri 107
Ajan Provokatörle Başlatıldı 107
Seferlerdeki Ekonomik ve Siyasi Boyut 109
Seferlerin Kronolojisi..... 111
"Türk Çanı" 1955'e Kadar Çalındı 113
Cem Sultan, Papayı Nasıl Bozdu? 114
Kendi Çocuklarına da Acımadılar 115
Haçlı Seferlerinin Sonuçları..... 117
İlerlemelerini Saldırganlıklarına Borçlular 118
Feodal Sistem, Seferlerle Zayıfladı 119
İslam'a "Kalemî" Saldırılar 120
Napolyon Müslüman mıydı?..... 121

BEŞİNCİ BÖLÜM
BUGÜNÜN PAPALIĞI

Vatikan, Hâlâ Çok Esrarengiz..... 123
Dünyanın En Kârlı Şirketi Vatikan..... 125
Pazarlamacı Papalar 125
Papalık Mekanizması Nasıl İşliyor?..... 126
Ölene Kadar Görev..... 127
Vatikan'dan "Risale-i Nur Raporu"..... 127
Papalığın Yanı Başında 30 Milyon Müslüman Var 129
Yassıada'ya Papa Müdahalesi 130
Ayasofya'da "İşte Cennet Burası" Diye Bağıran Papa..... 130
Vatikan/Papalık İçin Neler Söylediler?..... 130

Ek 1
Papa XVI. Benedikt'in Konuşmasının Tam Metni 133

Ek 2
Papa Ne Dedi, Niçin Dedi?..... 137

ALTINCI BÖLÜM
GÜNÜMÜZDEN, YORUMSUZ

ABD'de Evanjelist Kilisesinde Skandal..... 143
Papa, BBC'ye çattı..... 143

İsveç Kilisesi Eşcinsel Birliktelikleri Kutsayacak 144
Porno Skandalı Okul Kapattırdı. 144
4450 Papazdan Çocuklara Cinsel Taciz 144
Vatikan'dan Cinsel Taciz Temizliği 145
17 Yıl Önce Kaybolan Papaz Eşcinsel Olarak Geri Döndü 145
Papazların Seks Skandalı 146
Gay Papaz Şantajı 146
Vatikan Milenyumla En Skandallı Günlerine Girdi 146
Belçika'da Eşcinsel Rahip Tartışması 148
Papaz Kız Kaçırdı 148
Eşcinsel Papaz Piskopos Oldu 148
Katolik Kilisesi İflas Mı Ediyor? 149
Vatikan'dan Taciz İtirafı 149
Eşcinsel Vaizin Şok Eden Duası! 151

Son Söz Yerine 153
Kaynaklar 155

Önsöz

Söze; bu kitabın yazılmasında Papa II. Jean Paul'un "tetikleyici" bir unsur olduğunu belirterek başlamalı. Paul'un ölümü, dünyanın pekçok coğrafyasında olduğu gibi Türkiye'de de, "giden Papa, Papalık ve gelen Papa" üzerine bir ilgi halesinin oluşmasına yol açtı. Hatta; yermede de, sevmede de sürekli "vasatî" problemi yaşanan ülkemizde, Papa II. Jean Paul'un ardından abartılı bir sempati rüzgarının oluştuğu; bu vadide, "halkı Müslüman" birçok ülkenin de, Türkiye'yi yalnız bırakmadığı söylenebilir.

Bu bağlamda; II. Jean Paul'un gidişinden XVI. Benedikt'in gelişi ve bugünlere uzanan çizgide ise en hafif tabiriyle dünya politikalarındaki envaî çeşit ve muhtelif tonlarda "karanlık" tesirleri, özellikle de misyonerlik çalışmalarına verdiği büyük destek hatırlara getirilmeden pekçok ülkede -ölüm vakasının da yardımıyla- bir "Olumlu Vatikan" imajı oluş(turul)du. Oysa; ölen papanın, özellikle son yıllarına damgasını vuran tabiî, kaçınılmaz, yaşlılık emareli halinin de tesiriyle "kendi halinde sevimli bir ihtiyar"ın mekânı olarak gösterilmek istenen Vatikan/Papalık, tarihte aslında "bu imaj"ıyla hiç de örtüşmeyen karanlık bir mazinin sahibi.

Vatikan'ın; asırlar boyu koca Avrupa'da tek bir sözüyle hakimiyet kuran, yeri geldiğinde bir büyük kıtayı acı, gözyaşı ve kana boğabilen, kâh kapalı kapılar ardında, kâh perdesiz nazarlar önünde şeytana taş çıkartan komplolara imza atan, bu yetmezmiş gibi Doğu milletleri üzerinde barbarlığın "tavan yapan" örneklerini sergileyen, yüzyıllarca zulüm ektiği topraklardan şaşırtan bir bezirgân marifetiyle/yüzsüzlüğüyle muazzam rantlar devşiren ve nihayet bugün de halâ dünya politika ringinde ağırlığı dikkate alınmak zorunda kalınan bir kurum olduğu sık sık unutuluyor gibi.

Bu kitap; bu doğrultuda küçük bir hatırlatma misyonuna talip. Çalışmada; pek çoğu, dönemin hıristiyan tarihçileri, bilim adamları, yazarlar ve devlet erkanının şahitliğinde -kesinlikle zikredilemeyenleri daha fazla- yaşanmış vaka örgüsünde "Vatikan ve papaların karanlık yüzü" anlatılmaya çalışıldı. Tabii; papalığın, gerek tarihsel süresinin uzunluğu; gerekse damgasını vurduğu olayların neredeyse dünyayı ihata edici derinliği dikkate alındığında, bu tarihî kurumun; değil bir "gazeteci kitabı"yla, ansiklopedi ölçeğinde anlatılsa dahi pekçok eksikliğinin olabileceği ise hatırdan uzak tutulmamalı.

Voltaire'in "Papa bir puttur" sözünün kitaba isim olması ise orijinalite kaygısı ile benimsenmiş bir tercih değil. Kitapta, bolca örneğiyle karşılaşacağınız akıl dışı, hurafeci, rasyonellik kaçkını işlerin kotarıcısı papalık ile dünya ölçeğinde işlere imza atan papalığın aynı kurum olması insanı şaşırtsa da, son tahlilde Voltaire haklı. Zira tarihteki pek çok papa ve dolaysıyla papalık kurumu; aklı, sorgulayıcılığı, insan olma haysiyetinin asgarî zaruretlerini, insafı, fedakârlığı, ahlâkı ille de ahlâkı kuduz bir köpeği kovalar gibi çevrelerinden kovalayan bir kuruma/kişilere/olguya işaret ediyor. Böyle olunca da; akılsızlık, gülünçlük, saçmalık kendisini görünür kılıyor. Dönem dönem –ama kesinlikle uzun bir dönem- tam da papalıkta olup bitenler gibi. Sonuçta papalık kurumuna göz gezdirirken, "put ve puta tapma" kavramları etrafındaki temel olgu olan trajedinin yanısıra hiç de ondan geri kalmayan absürdlüğe şahit olma hissi de sayfalar

boyu size eşlik ediyor. Büyük bir ihtimalle; kitabın iki kapağı arasındakiler, "kerih" duygusunun yanısıra bu hissi de size yeterince yaşatacaktır. Özetle bütün bu süreci takip ettiğinizde anlıyorsunuz ki, Vatikan ve papalık, gerçekten de koskocaman bir put. Bu arada; kendisi de hıristiyan olan Arthur Weigall adındaki çağdaş bir araştırmacının, kitabına "Hıristiyanlığımızdaki Putperestlik" adını verdiğini hatırlatmak da belki ufuk açıcı olabilir.

Son olarak, bu absürdlüğün, tarihin derinliklerinden kulaklara inanılmaz bir masal gibi çarpan örneklerle sınırlı olmadığından, bu olgunun bir zincir, bu zincirin de -kitabın yazılma sürecindeki- son bir kaç halkasının 2005 ve 2006 yılında görüldüğünden de söz etmeli. Bugün bile hıristiyanlar, "Dört İncil" kalıp ve gerçek dışı cümlesinin ötesinde, tam 66 ayrı "kutsal kitap"tan dinlerini öğrenmeye çalışmıyorlar mı? Yine Vatikan, Mayıs 2005'de dahi, ölen papanın yerine seçilen yeni papanın son kontrol babında bu işe ehil olup olmadığını "bevliyeci teknikleri" ile belirleyip belirlemediği iddalarına tatminkâr bir cevap verebildi mi?

Keza; Papa XVI. Benedikt, seleflerinin Cennet'te arsa dağıtmasına benzer bir pazarlama tekniğiyle Ağustos 2005'de "Almanya'daki vaazımı dinlemeye gelin, cennete gidin" sözleriyle "promosyonlu vaaz"ını duyurmadı mı, bu vaaza da tam 425 bin kişi koşmadı mı? Böylece; "aşkın" unsurlar taşıması beklenebilecek bir ayin, modern çağın bütün imkânları kullanılarak adeta bir pop yıldızının konser organizasyonuna çevrilmedi mi? Peki ya, II. Jean Paul için Vatikan'da toplanan ve uygun görürse onu "aziz" ilân edecek olan –ki her zaman ölen papalar uygun görülüyor- "azizlik komisyonu"na ne demeli?

"Bunlar kendi inançları kime ne? En azından eski çağlardaki gibi Müslümanlar'a düşman değiller ya!" itirazını geliştirebileceklere ise "Papa XVI. Benedikt'in, Eylül 2006'da, adeta tarihî bir kini ortaya koyarcasına Peygamber Efendimiz'e (s.a.v.) yönelik küstah sözleri ne olacak?" karşı sorusunu yöneltebiliriz.

İşin belki de en kötü yanı ise böylesine "sorunlu bir din" olan hıristiyanlık; Vatikan'ın öncülüğünde, "bu sorunlara imân edenler"in sayısını artırmak için başka hiç bir dinde görülmedik bi-

çimde büyük malî kaynaklarla, kapsamlı organizasyonlarla, aldatıcı propagandalarla yüklü bir çabanın, misyonerlik çabasının da içinde. En önemli hedef ülkelerden birisi ise hiç şüphesiz Türkiye ve stratejik önem sıralarına göre sair Müslüman ülkeler. Elinizdeki kitap; bu topraklardaki masum, cahil, kandırılmış insanların "pırıl pırıl tevhidî" inancını "teslis akîdesi" ile kirletmeye çalışan, onların "Ahiretini mahfetmek" için elinden geleni yapan bir kurum üzerine bir parça projektör tutabilir, buradan görülenlerden hareketle de kafalarda bazı soru işaretlerine yol açabilirse maksat hasıl olacak demektir.

Son söz babında şunu da vurgulamalı ki; kitabın yazarı, din duygularını esas alarak, başka bir dinin mensuplarının kutsal saydığı değerleri tahkir ve tezyifi amaçlamadı. Zaten; "Senin dinin sana, benim dinim bana" ilâhî ikazı ortadayken bu mümkün de değil. Kitaba sık sık hâkim olan mahcup edici ya da akıl dışı gelen retorik ise neredeyse tamamı hıristiyan dünyasının – tabiî ki dünyanın da- kültür katmanlarında yer almış önemli şahsiyetlerin tanıklıklarının, kanaatlerinin yorumsuz aktarılmasından kaynaklanıyor.

Neylersiniz ki, tarihteki kirleri silebilen bir silgi yok yeryüzünde...

Gayret bizden, tevfîk Allah'tan

Taceddin URAL

3 Kasım 2006, Ankara

BİRİNCİ BÖLÜM
VATİKAN'IN KİTABI DA, DİNİ DE "PROBLEMLİ"

Bir Yanlışın Serencamı

Papalıktan söz etmeye başlarken, elbette öncelikle Vatikan'ın kendini izafe ettiği hıristiyanlığın doğuşuna bakmak gerekiyor. Bu bakış, Hz. İsa'nın (a.s.) tebliğ ettiği din ile bugün inanılan "din" arasındaki makasın nasıl akıl almaz ölçüde açıldığını göstermesi bakımından da anlamlı olacaktır. Kur'an-ı Kerim'de adı geçen ve İsrailoğlulları'na gönderilen peygamberlerden olan Hz. İsa, batılı tarihçilere göre, miladi yılın başlangıcından dört veya beş yıl önce doğdu. Hıristiyanlar onun 25 Aralık'ta (Noel) doğduğuna inanıyorlar.

Hz. İsa'nın doğumundaki fevkaladelikler dönemin yönetiminde tedirginliğe yol açmış, yahudilerin lideri Herod, bebeğin öldürülmesini emretmişti. Bunun üzerine Hz. Yusuf, anne ve bebeğini alarak Mısır'a ulaştı. Uzun yıllar Mısır'da kalan Hz. İsa, daha sonra Filistin'e geçti. Hz. İsa, putperest Romalılar'ın hakimiyetindeki Yahudiye'de Tiberius'un iktidarı döneminde Peygamberliğini çevresine bildirdi. Peygamberliğini ilan ettiğinde yaklaşık 30 yaşında olan Hz. İsa, önce Celile'de sonra da Kudüs'te insanları Hak Din'e davet etti. Yahudiler, tarihte pekçok kez olduğu

gibi yine, özünde vahdet olan dinlerine kendilerinden birçok şey katmışlar, putperest eğilimlerle inançlarını kirletmişlerdi. Yahudi toplumunun içinde dini farklı şekillerde yorumlayan birçok mezhep bulunmaktaydı. Allah'ın Hz. Musa'ya vahyettiği hak dinden uzaklaşılmış, batıl gelenekler ve çarpık inançlar türetilmişti. Bunlara ek olarak, putperest Helen kültürü de insanlar arasında yaygınlaştırılmakta ve özendirilmekteydi. Bu kültürün etkisi altındaki bazı yahudi mezhepleri ise sahip oldukları tevhid inancının yerine, bu sapkın anlayışın sembollerini, heykellerini koymaya başlamışlardı.

Hz. İsa; hem yahudilerin dinini ikmâl hem de dine sonradan kattıklarını düzeltmek için Allah (C.C.) tarafından vazifelendirilmişti. Hz. İsa İncil'de, bu görevini, "Ben yok etmeğe değil, tamamlamaya geldim" sözleriyle anlatır. O; yahudilerin tahrif ettiği Eski Ahid'i onların anlayışından kurtarmaya, Musa Peygamber'in (a.s.) getirdiği akîdeyi yerleştirmeye ve yahudilere daha önce bildirilen kimi "zahmetli" bazı ilahî kanunları hafifletmeye çalıştı. İlk tebliğine memleketi Celile'de Genaseret gölü kıyısında başlayan İsa Peygamber, bir süre sonra İsrailoğulları'nın ağırlıklı olarak bulundukları Kudüs'e gitti. Burada Hz. İsa'nın tebliğini kabul edenler ortaya çıkmaya, bunlara da Havariler denilmeye başlandı. Tabiî; tebliğ süreci, bütün peygamberlerde olduğu gibi İsa Peygamber için de beraberinde sıkıntılar getirdi. Karmaşa içindeki topluma hidayet önderi olarak gönderilen Hz. İsa, aralarında bulunduğu süre boyunca çok çeşitli topluluklarla mücadele etti. Kur'an ayetlerinde; Hz. İsa'nın, dinleri konusunda ihtilafa düşenlere yol gösterdiği anlatılıyor. İncil'de yer alan bazı tariflerde de, Hz. İsa'nın öncelikle sahte din adamlarını, Allah'a eş koşan müşrik grupları, dindar gözükerek halkı kandıranları yaptıklarından vazgeçmeye, samimiyetle Allah'a iman etmeye davet ettiği görülüyor. İncil'de sık sık adı geçen iki grup olan Ferisîler ve Saddukîler bu açıdan önemlidir. Çeşitli konularda derin anlaşmazlıklar içinde bulunan bu iki grubun bir kısım mensuplarının ortak özellikleri ise Allah'ın Hz. İsa aracılığıyla insanlara gönderdiği vahiyden şiddetle rahatsız olmalarıydı. Çünkü, Hz. İsa'nın tebliğ ettiği hak dine göre; hem maddeci bir dünya görü-

şüne sahip olan Saddukîler, hem de samimiyetini kaybederek, şekle ve hurafeye yönelen Ferisîler yanlış yoldaydı. Bu gruplar, tebliği duyar duymaz Hz. İsa'ya karşı cephe almışlardı.

"İsa açık belgelerle gelince, dedi ki 'Ben size bir hikmetle geldim ve hakkında ihtilafa düştüklerinizin bir kısmını size açıklamak için de. Öyleyse Allah'tan sakının ve bana itaat edin." (Zuhruf, 63) Hem Ferisîler hem de Saddukîler, kurulu düzenden menfaat sağlıyorlardı. Bu sebeple de Hz. İsa'ya itaat etmiyorlardı. Yahudi toplumu üzerinde büyük bir otoriteye sahiptiler. Din adamı olarak herkesten büyük bir saygı görüyorlardı. Oluşturdukları muharref din, onlara statü ve para kazandıran bir kurum haline gelmişti. Ülkeyi yönetmekte olan Roma Valisi ile de sıkı bir işbirliğine girmişlerdi. Özellikle de Saddukîler Roma ile İsrail halkı arasındaki gerilimi azaltmakta, buna karşılık Roma'nın kendilerine sağladığı ayrıcalıklardan yararlanmaktaydılar.

Bu şartlar gözönünde bulundurulduğunda, Hz. İsa'nın tebliğinin neden bu din adamlarını rahatsız ettiğini anlamak çok kolaydır. İsa Aleyhisselâm, tüm peygamberler gibi, bozuk olan, her türlü ahlâksızlığı meşru gören "kurulu düzen"i hedef almıştı. İnsanlardan yaptıkları tüm adaletsizlikleri, haksızlıkları, ahlâksızlıkları ve putperest dinlerini terk etmelerini, sadece Allah için yaşamalarını istiyordu. Onun iman derinliği, yüksek ahlâkı, üstün kavrayışı ve hikmetli açıklamaları insanlarda büyük bir hayranlık uyandırıyordu. Tüm bunlar kurulu düzenden menfaat sağlayan bağnaz din adamlarını ve Roma'nın getirdiği putperest kültürü benimseyenleri rahatsız etmişti. Batılı kaynaklara göre yahudiler, bir pazar günü Kudüs'e gelen Hz. İsa'yı dönemin Romalı Kudüs Valisi Pontus Pilatus'a (Küçük Heredos) şikâyet ettiler, o da öldürülmesi yönünde karar verdi. İsa Peygamber, perşembe gecesi de, bu şehirde ilk defa kendisine inananlardan oluşan arkadaşlarıyla bir yemek yedi. Bu yemek tarihe "Son Yemek" adıyla geçti. Havariler'den birisi olan Yahuda (Judas) ise para karşılığında Hz. İsa'ya ihanet etti. Yahuda'nın daha sonra yaptığından pişmanlık duyarak kendisini bir ağaca astığı söylenir. İhanetin ardından başlayan süreçte de Hz. İsa'nın tebliği sona erdi.

İsa Peygamber'in "takipçisi" olduklarını söyleyen ve bugün 2,5 milyarlık bir kitleyi oluşturan hıristiyanların dinleri adına ilk yanılgılarının, Hanif bir dinden putperest bir sembol üretmelerinin temeli de, bu ihanet olayının yaşandığı anlarda atıldı. O kargaşa ortamında Hz. İsa'nın çarmıha gerilerek öldürüldüğü zannı ortaya çıktı. Bu da, bir daha asla düzeltilemeyecek bir yanılgıya, "Çarmıha gerilmiş İsa" yanılgısına yol açtı. O günden bugüne de, çarmıhın her türlü kompozisyonla çizilmiş ölçekteki hali, yani "haç/istavroz/salib", hıristiyan inancının sembolü haline geldi. Bu sembol, hıristiyanlığın görünürlüğünün sağlandığı her yerde var oldu. Bu dinin bağlılarının; çarmıhın dört ucunun işaretlenmesi anlamında, sağ elleriyle sırasıyla baş, kalp, sol omuz ve sağ omuzu gösterip "haç çıkartma"ları, inanç ritüeli bağlamında bu dinin en temel nişanı kılındı. Her kilisede sembolleşti, pekçok ülkenin bayrağına işlendi, flama oldu, yeri geldi binalar haç stilinde inşa edildi, boyunlara kolye olarak asıldı, giysilerde armalaştı. Sonuçta, daha sembolünde fahiş bir hatayla yola çıkan hıristiyanlık; geometrideki, başlangıçta küçücük bir açı sapmasının doğrultu boyunun uzamasına bağlı olarak devasa bir sapmaya yol açmasına benzer bir şekilde, tarihî süreçte ilk haliyle son hali arasındaki muazzam farkların görüldüğü bir din haline dönüştü.

Oysa Gerçek Çok Farklıydı...

Olup bitenlerin doğrusu ise Kur'an-ı Kerim'deki pekçok ayette anlatılır. Hz. İsa'nın annesi Hz. Meryem'dir. Meryem, Allah'ın kulu demektir. Hz. Meryem, Kur'an'da isim geçen dört seçkin aileden biri olan İmran ailesinden idi. Zekeriya Peygamber (a.s.), koruması altına aldığı Meryem'i Beytü'l-Makdis'in doğu tarafında özel bir bölmeye yerleştirmişti. O burada zikirle, ibadetle hayatını geçiriyordu. Hz. Zekeriya, O'nun yanına geldikçe, yiyecekleri hazır görürdü. "Bunun üzerine Rabbi onu güzel bir kabulle kabul etti ve onu güzel bir bitki gibi yetiştirdi. Zekeriya'yı ondan sorumlu kıldı. Zekeriya her ne zaman mihraba girdiyse, yanında bir yiyecek buldu: 'Meryem, bu sana nereden geldi?' deyince, 'Bu, Allah katındandır. Şüphesiz Allah, dilediğine he-

sapsız rızık verendir' dedi" (Âl-i İmran, 37) Hz. Meryem günlerini ibadetle geçirirken, Allah (C.C.) O'na bir insan suretinde Cebrail Aleyhisselam'ı gönderdi. "(Meryem) dedi ki: 'Ben senden Rahman'a sığınırırm. Eğer (günahtan) sakınan kimse isen (git yanımdan)' (Cebrail de:) 'Ben sana ancak, tertemiz bir oğlan bağışlamak için (gönderilen) Rabbinin elçisiyim' dedi. 'Bana bir insan dokunmadığı ve ben kötü bir kadın da olmadığım halde benim nasıl bir oğlum olur?' dedi. (Cebrail:) 'Bu böyledir' dedi. Rabbin, 'O bana göre kolaydır; onu insanlara (kudretimize) bir işaret ve tarafımızdan bir rahmet kılacağız' dedi. Nihayet (Meryem, Cebrail'in üflemesiyle) ona (İsa'ya) gebe kaldı ve (bu) hali ile uzak bir yere çekildi. Doğum sancısı onu (budanmış kuru bir) hurma ağacına (dayanmaya) getirdi. 'Keşke bundan önce ölmüş olsaydım ve unutulup gitseydim' dedi." (Meryem, 18-23)

Cebrail, Hz. Meryem'e, babasız doğuracağı çocuğun özelliklerini ve yapacağı mücadeleyi haber vermiş, O'nu teselli etmiş ve ayrılıp gitmişti. Hz. Meryem'in tertemiz bir kadın olduğunu bilenler de bilmeyenler de bu duruma hayret etmiş ve doğumun bu şekilde nasıl olabileceği tartışmasına girmişlerdi. "(Meryem), onu (kucağındaki) taşıyarak kavmine getirdi. (Onlar:) 'Ey Meryem, sen çok tuhaf bir şey yaptın' dediler. Ey Harun'un kızkardeşi! Sen ve baban (İmran) kötü bir iş yapan kimse değildi, annen de fahişe değildi.' O da (konuşmaları için) çocuğa işaret etti. (Onlar:) 'Biz beşikteki bir sâbî ile nasıl konuşuruz?' dediler. (Çocuk) dedi ki: 'Şüphesiz ben Allah'ın kuluyum. O, bana kitap verdi ve beni peygamber yaptı. Nerede olsam beni, mübarek (feyizli ve insanlara faydalı) kıldı. Hayatta olduğum müddetçe bana namazı ve zekâtı emretti. Beni anneme itaatli (ve iyilik edici) kıldı. Beni bedbaht/azgın bir zorba yapmadı. Doğduğum gün, öleceğim gün ve diri olarak kaldırılacağım gün selam (esenlik Allah'tan) benim üzerimedir. İşte hakkında çekiş(ip ayrılığa düş)tükleri Meryem oğlu İsa, Hakk'ın sözü olarak budur. Allah'ın çocuk edinmesi (asla) olmamıştır. O'nun şanı yücedir (ve bunlardan uzaktır). O, bir işe hükmettiği zaman sadece ona 'Ol' der, o da oluverir. 'Şüphesiz ki Allah, benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir. O'na kulluk edin. İşte doğru yol budur.' Gruplar kendi arala-

rında ayrılığa düştüler. Artık (hesap) görülecek büyük bir günde vay kâfirlerin haline!" (Meryem, 27-37)

Kur'an'da işaret edilen "gruplar", daha o günden başlayan ve süreçte hıristiyanlığı karma karışık hale getiren, Tevhid inancını zedeleyen bir tartışmanın, saf tutmanın merkezinde yer almışlardı. Hz. İsa, Allah'ın kulu ve Peygamberi iken kimi; "İsa Allah'ın oğludur", kimi, "Allah'ın kendisidir", kimi, " Allah'ı meydana getiren üç esasın biridir ve azınlıkta kalan kimi de; "Allah'ın kulu ve peygamberidir" demişlerdi. O gün olup bitenleri anlamayan ve aradan geçen 21 asra rağmen bugün de anlamamakta ısrar edenler, en fazla Hz. İsa'nın babasız doğumuna takıldılar ve en fazla da bu takılmışlıkla şirkin çirkinliğine bulaştılar. Hıristiyanların zanlarının aksine, İsa Aleyhisselam'ın babasız olarak mucizevî bir biçimde doğuşu, Allah'ın dilemesinden ibaretti. Hattâ Allah katında, oluş itibariyle Hz. Adem ile Hz. İsa arasında fark yoktu. Nitekim ayet-i kerimede, "Gerçekten İsa'nın babasız dünyaya geliş hali de, Allah katında Adem'in hali gibidir. Allah, Adem'i topraktan yarattı, sonra da ona 'Ol' dedi; o da hemen (insan) oluverdi. Gerçek, Rabbinden (gelen)dir. Öyleyse kuşkuya kapılanlardan olma" (Âl-i İmran, 59-60) denilmektedir.

Hz. İsa, 30 yaşındayken peygamberlik görevini aldı ve hemen İsrailoğulları'na tebliğe başladı. Hz. İsa'nın çağrısına kulak tıkayan ve ellerindeki Tevrat'ı tahrif edip pekçok değişiklikler yapan İsrailoğulları, O'na inanmadılar. Kendilerine uygun hale getirdikleri muharref inançlarının sağladığı çıkarların üzerine titizlikle eğildiler, inata büründüler, saldırganlaştılar. Üstelik bu inatlarını; Allah, İsa Peygamber'in risaletini destekleyen pekçok mucize hâlkettiği halde sürdürüyorlardı. Kur'an-ı Kerim'de bu mucizeler şöyle dile getirilir: Bebekken konuşması (Meryem, 30-33); çamurdan kuş biçiminde bir heykel yapması ve onu üfleyince kuş olup uçması, ölüleri diriltmesi, anadan doğma körleri ve alaca hastalığına tutulmuş olanları tedavi etmesi, gökten sofra indirmesi (el-Maide, 110-115); Havariler ve diğer arkadaşlarının evlerinde ne yediklerini ve neler sakladıklarını söyleyerek gaybdan haber vermesi (Âl-i İmran, 49).

Çarmıhtaki Hz. İsa Değil, Yahudi İşu'ydu

Tebliğ devam ederken İsrailoğulları da İsa Aleyhisselâm'ı durdurabilmek için pekçok yol denediler. Tarih-i Taberî'de o dönem, "Beyti Makdis'in hâkimi bu sırada Küçük Heredos idi. Bu Küçük Heredos her ne kadar Yunanlılar'dan idiyse de, yahudiler onu da kendilerine uydurdular. 'Bu İsa, bir sihirbazdır ki, halkı azdırdı ve yoldan çıkardı, dünyayı fesada verdi' dediler. Heredos da, onlara yardımcı oldu ve İsa (a.s.)'ı öldürme emri verdi" diyerek anlatılır. Taberî, İsa Peygamber'e ihanet eden kişinin Şem'un (Yahuda/Judas) olduğunu ve bu ihaneti karşılığında 30 akça aldığını, sonradan yaptığına pişmanlık duyarak intihar ettiğini de yazar.

Sonuçta yahudiler ve Romalılar, O'nu yakalayıp, çarmıha germek suretiyle öldürme cezası verdiler. Ancak Allah, onların planlarını etkisiz hale getirdi. Yahudiler, İsa Peygamber'e benzeyen birini yakalayıp astılar ve "Meryem oğlu İsa Mesih'i öldürdük" dediler (en-Nisa, 157). Oysa Hz. İsa zannettikleri, yahudilerin "ulu kişi" saydıkları İşu idi. Sureti, Allah tarafından kalabalığa Hz. İsa gibi gösterilmişti. Yahudiler, İşu'nun, "Durun, ben sizin kâhyanız İşu'yum, İsa değilim" haykırmalarına aldırmadan onu astılar. Sonra İşu'nun cesedini de bulamadılar. Bu arada Hz. Meryem, olaydan itibaren sekiz gece boyunca asılmanın olduğu yere gelip ağladı. Sekizinci gecede ise Hz. İsa, Allah'ın izniyle gökten inip Hz. Meryem'e olanları anlattı, O da oğlunun asılmadığını anlayıp, gönlü sevinçle dolu oradan ayrıldı. "Halbuki onlar İsa'yı öldürmediler ve asmadılar. Fakat kendilerine bir benzetme yapıldı. Ayrılığa düştükleri şeyde, doğrusu şüphededirler. Onların bu öldürme olayına ait bilgileri yoktur. Ancak kuru bir zan peşindedirler. Kesin olarak onu öldürmediler, bilakis Allah, onu kendi katına yükseltti. Allah, güçlüdür, hakimdir." (en-Nisa. 157-158)

Hz. İsa, ayette de belirtildiği gibi, öldürülmeden önce göğe yükseltilmişti. Mezarı dünyada değildir. Mi'rac'da da Peygamber Efendimiz (s.a.v.) kendisini görmüştü. Hz. İsa, göğe yükselmeden önce havarilerine ve tüm insanlığa şu müjdeyi vermişti: "Ey

İsrailoğulları! Doğrusu ben, benden önce gelmiş olan, Tevrat'ı doğrulayan ve benden sonra gelecek ve adı Ahmet olacak bir peygamberi müjdeleyen, Allah'ın size gönderilmiş bir peygamberiyim." (es-Saf, 6).

İsa Peygamber, göğe çekildiği sırada kendisine inananların sayısı çok azdı. Daha sonra, kısa bir dönem Hz. İsa'nın getirdiği şeriatı kabul edenler çoğaldı ise de, sonunda hıristiyanlar da İsrailoğulları gibi yoldan çıktı ve pekçok yanlışlıklara saptılar. Bugün hıristiyanların sahip oldukları teslis inancı, İsa Peygamber'in göğe yükselmesinden hemen sonra ortaya çıkmıştır. Hz. İsa'nın annesi Hz. Meryem, göğe çekilmeden sonra yaklaşık altı yıl daha yaşamıştır. İslam âlimlerine göre, Hz. İsa, cismen ve ruhen göğe yükselmiştir. İsa Aleyhisselam, bedeniyle göğe yükseldiğinden, Kur'an-ı Kerim'de bildirilen "ölümden evvel" (en-Nisa, 159) ve "öleceğim güne ve diri olarak ba's edileceğim güne" (et-Tevbe, 34) mealindeki ayetler Hz İsa'nın nûzülünden sonraki ölümü anlatır. Hz. İsa; Kıyamet'e yakın gökten Arz-ı Mukaddes'e inecek, elinde bir kargı olacak; Afik denilen bir yerde ortaya çıkacak ve Kargı ile Deccal'i öldürecek, sabah namazında Kudüs'e gelecektir. İmam, kendi yerini ona vermek isteyecek fakat o imamın gerisinde Hz. Peygamber (s.a.v.)'in şeriatına uygun olarak namazını kılacaktır. Sonra domuzu öldürecek, haçı kıracak, sinagoglar ile kiliseleri yıkacak ve kendisine iman etmeyen bütün hıristiyanlarla savaşarak İslâm Şeriatı'nı yayacaktır. İsa Peygamber, nûzülünden sonra kırk sene daha yaşayacak, öldüğünde Müslümanlar namazını kılacak ve İslâm dinine uygun olarak gömülecektir.

"İmanlı Hıristiyan" Messadie: Çarmıh Yok

Hz. İsa'nın çarmıha gerildiği iddiası, modern zamanların da üzerinde epeyce kafa yorulan meselelerinden birisi. "www.sorularlaislamiyet.com" isimli sitede, Zafer Dergisi'nin 195'inci sayısından iktibas edilen bir yazıda da konu ele alınıyor. "Hz. İsa (a.s.) Çarmıha Gerildi mi?" başlıklı yazıda, şu görüşler dile getiriliyor:

"Fransa'nın dünyaca bilinen aylık 'Science et Vie / İlim ve Hayat" dergisinin yazı işleri müdürü, 'Hz. İsa, çarmıh üzerinde ölmemiştir. O, kesinlikle Allah'ın oğlu değildir" diyor. Konuyla ilgili olarak 'Tanrılaşan İnsan / L'Homme Qui Devint Dieu' adıyla bir eser yazan Gerald Messadie, delilsiz, ispatsız hiçbir şey ortaya atmadığını söylüyor. Batı'daki dinî çevreleri hop oturtup hop kaldıran Messadie'nin eseri piyasaya sürüldüğü ilk hafta içinde 12 bin nüshadan fazla satmış bulunuyor. Geçmiş dönemlerde yayınlanacak olsa, yazarını da yayıncısını da odun yığınları üzerinde yaktıracak olan bu kitap, Hz. İsa'nın hayatını değişik bir bakış açısıyla ele alıyor. Haftalık Fransız L'Express dergisinin, hıristiyanlar üzerinde şok tesiri yapan bu iddiaların sahibi Gerald Messadie ile yaptığı konuşma şöyle:

- Hz. İsa'nın hayatını konu alan kitabınız çok şaşırtıcı?

- Bu eser, tarihi yeniden yazma çalışmasıdır. Konu üzerinde onbeş sene uğraştım. İncilleri, Lût Gölü civarında bulunan yazmaları tekrar tekrar okudum. Bir o kadar da araştırma ve röportajı gözden geçirdim. Sonunda bunlarda bir yığın boşluklar, tezatlar gördüm.

- Sonuç olarak Hz. İsa'nın sahtekâr (Fransız gazetecinin ifadesi bu) olduğuna mı kanaat getirdiniz?

- Hayır! Aksine o, üstün meziyetlere sahip bir zattı. Fakat kesinlikle Allah'ın oğlu değildi. Çarmıha da gerilmemiştir.

- Bu biraz garip bir tez değil mi?

- Hiç de değil. Hz. İsa, kendisini hiçbir zaman Mesih olarak takdim etmemiştir. O, sadece o zamanlar tehlikeye düşmüş olan Musevî dinini yenilemek istiyordu. Mesihlerin karıncalar gibi kaynaştığı bir dönemde isyan bayrağını açmış biriydi.

- Aforoz edilmeniz için bu kadarı yeter de artar bile!

- Ben meseleye teoloji / ilâhiyat açısından bakmıyorum, konuyu tarihî gerçekler bakımından ele alıyorum. Ben, iman sahibiyim. Fakat bir yandan Hz. İsa'nın tanrılığından şüphe edip, diğer yandan ona tanrı diye inanmak mümkün değil.

- Bu kitabı yazmak nereden aklınıza geldi?

- 1973 yılıydı, ABD'de bir otelde, başucumdaki masamın üzerinde bir İncil buldum. Alıp okudum ve eksik buldum. Derken Hz. İsa'nın gerçek hayat macerasını kendi kendime anlamaya çalıştım. İlmî araştırmalar yaptım. Hiçbir şeyi tesadüfe bırakmadım, her şeyi delillendirdim."

İKİNCİ BÖLÜM
HZ. İSA'DAN SONRASI

Taberî: Hıristiyanlar İblise Kanıp Kâfir Oldular

Hazret-i İsa yeryüzündeyken sayıları oniki olan, O'nun göğe yükselmesinin ardından ise on kişi kalan Havariler'den üçü de, gelişmeler karşısında çözülmüş, dinlerinden dönerek mürted olmuşlardı. Artık yedi kişi kalan Havariler; Hz. İsa'nın kendilerini yerine halife bıraktığını, onlara, "Halkı Hak Tealâ'ya davet eyleyin. Artık din, İsa dinidir. Musa şeriatının hükmü tamam oldu" dediğini duyurarak tebliğe devam etmek istediler. Ancak yahudiler bunlara büyük zulümler yaptılar. Yahudilerin bu zulümlerini duyan Rum (Bizans) hükümdarı Kudüs'e sefer düzenleyerek, yahudileri kırdı, Havariler'i kurtardı, kendisi de İncil şeriatına iman getirdi. İsa Peygamber'in getirdiği şeriat, Beyti Makdis'de artık rahatça açığa vurulurken, kısa bir süre içerisinde bu dinin müntesiplerini pençesine alacak "teslis" (üçleme) virüsü kendini gösterdi. Musevilerin Mesih'i (Hıristos), yeni dinin mensuplarınca "Jesus Hıristos" (İsa Mesih) olarak anılmaya başlamıştı. Böylece "Tevhid" esaslı tebliğ zincirinin hıristiyanlık halkası, tekil İlahi İrade'ye iki ortak katan bir sapkın anlayışa dûçar oldu. Taberî, Tarih-i Taberî'de, İsevîliğin ilk dönemlerinde ortaya çıkıp bugünlere kadar devam eden sapmayı şöyle anlatır:

"Vakta ki, İsa (a.s.)'ın dini Beyti Makdis'te açığa vuruldu. İblis hileye başvurdu. İsrailoğulları'nın bayramı olan bir günde, onlar Beyti Maktis mescidine gelmişlerdi. İblis de, yanına iki cin uydurmuştu. Bu iki cin birer ak sakallı yaşlı kişi şekline girmişlerdi. Bunlar halkın arasına geldiler ve oturdular. Birbirleriyle İsa (a.s.) hakkında konuşmaya başladılar: 'Ey kavim; biz Günbatısı halkındanız. Sizin İsa dinini kabul ettiğinizi işittik. Sizi sevdiğimizden ötürü buraya geldik. Görelim, bilelim, İsa hakkında neler söylüyor, ona nasıl inanıyorsunuz?'

İsa dinine girenler, 'Bizim bildiğimiz şudur ki, İsa, Hak Tealâ'nın peygamberidir. Allah'ın Ruhu'dur ve Meryem'in de oğludur. Babası yoktur. Allahü Teala'nın emriyle olmuştur' dediler. İblis de, 'Babasız çocuk olmaz. Benim bildiğim şudur ki, İsa'nın babası Hüda'dır. İsa Allah'ın oğludur' dedi. Cinlerden biri de, 'Hayır, bu söz yanlıştır. Allah'ın oğlu olur mu? Yüce Allah; kadından, çocuktan münezzehtir. İsa, Allah'ın oğlu değildir. Belki İsa, Allah'ın kendisidir ki, gökten indi. Meryem'in karnına girdi ve oğul şeklinde Meryem'den doğdu. Kendisini halka gösterdi. Yine göğe çıktı.' Üçüncü cin de, 'İkinizin de sözü yanlıştır. Yüce Allah, kendisini yaratıklarına göstermez. Bir kadının karnına girerek oğlan suretinde doğmaz' dedi. O zaman yahudiler, 'Sen İsa'yı nasıl bilmektesin? İnanışın nicedir?' diye sordular. O da şu cevabı verdi: 'Yüce Allah, Meryem'i dost edindi ve İsa'yı ondan yarattı. O'nu kendi kudretine alâmet kıldı. Meryem'i de, İsa'yı da Uluhiyyet'inde ortak kıldı. Onları ortak ettiğinden ötürü Hak Teâla'nın yüceliğinden, azametinden bir şey eksilmedi, hem de eksilmez. Şimdiki zamanda da şeriktirler. Üçü de ilahtırlar.' Orada bulunan halk onların bu sözlerini iyice duyup işitince, İblis ve o iki cin de halkın arasında görünmez oldular. Bu sözler halkın arasında yayıldı: 'Hak budur! Bu üç, halden uzak değildir. Bu üç kişi üç melektir. Bize doğruyu, gerçeği bildirmek için onları bize Hak Teâla göndermiştir.' İşte, şeytan onların gönlüne bu inancı saldı, yerleştirdi. Bu yolda o halkı azdırdı. Bundan ötürü de, hıristiyanlar üç yol üzerindedir. Böylece İsa (a.s.)'a da, Yüce Allah'a da inanmayıp kâfir olmuşlardır."

Bu durumla ilgili olarak; Kur'an- Kerim'de de Yüce Allah (C.C.), "Ey Kitap Ehli, dininiz konusunda taşkınlık etmeyin, Allah'a karşı gerçek olandan başkasını söylemeyin. Meryem oğlu Mesih İsa, ancak Allah'ın elçisi ve kelimesidir. Onu ('Ol' kelimesini) Meryem'e yöneltmiştir ve O'ndan bir ruhtur. Öyleyse Allah'a ve elçisine inanınız; 'üçtür' demeyiniz. (Bundan) kaçının, sizin için hayırlıdır. Allah, ancak bir tek ilahtır. O, çocuk sahibi olmaktan yücedir. Göklerde ve yerde her ne varsa O'nundur. Vekil olarak Allah yeter." (Nisa, 171) ve "Andolsun, 'Şüphesiz, Allah Meryem oğlu Mesih'tir' diyenler küfre düşmüştür. De ki: 'O, eğer Meryem oğlu Mesih'i, onun annesini ve yeryüzündekilerin tümünü helâk (yok) etmek isterse, Allah'tan (bunu önlemeye) kim birşeye malik olabilir? Göklerin, yerin ve bunlar arasındakilerin tümünün mülkü Allah'ındır; dilediğini yaratır. Allah herşeye güç yetirendir." (Maide, 17) buyurur.

Kıyamet günü hıristiyanlar bu bühtanlarının bizzat Hz. İsa tarafından yalanlandığını da göreceklerdir. "Allah (kıyamette) bütün peygamberleri topladığı gün: (Ümmetlerinizden) ne cevap aldınız?' diyecek; (onlar da 'Senin ilminin yanında) bizim hiç bilgimiz yoktur, şüphesiz görülmeyeni/bilinmeyeni hakkıyla bilen Sensin Sen' diyeceklerdir." (Maide, 109) "Allah: 'Ey Meryem oğlu İsa! İnsanlara: Allah'tan başka beni ve annemi iki ilah edinin, diyen sen misin?' dediği zaman, (İsa) dedi ki: (Haşa!) Seni tenzih ederim. (Sen Yücesin ya Rab!) Benim için hak olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. Eğer onu demiş olsaydım mutlaka Sen onu bilirdin. Benim içimde olan (her) şeyi Sen bilirsin. Ben ise Senin Zatında olan (ve bildirmediğin hiçbir şeyi) bilmem. Şüphesiz ki gizlilikleri hakkıyla bilen Sensin Sen. (Ya Rabbi!) Ben onlara: 'Benim ve sizin Rabb'iniz olan Allah'a ibadet edin' diye bana emrettiğinden başkasını söylemedim. Ben içlerinde olduğum müddetçe üzerlerinde (izninle) bir şahit (ve bir gözcü) idim. Fakat Sen, beni içlerinden alınca üzerlerine gözcü artık yalnız Sen oldun. Sen herşeye şahit/herşeyi görensin." (Maide, 116-117).

İhlâs Suresi'nde de, hıristiyanlığın "teslis akîdesi" kısa ama çarpıcı ifadelerle yerle bir edilmektedir: "1- De ki: O Allah birdir. 2- Allah Sameddir. 3- Doğurmamış ve doğrulmamıştır. 4- Hiçbir şey, O'na denk değildir." Allah, zat-ı ulûhiyetinde, mülkünde, kudretinde, hükmünde, hâkimiyetinde ve bütün sıfatlarında birdir. 'Eşi, dengi ve benzeri' yoktur.

Sonuçta; İslam'a göre Hz. İsa, bir resul ve nebidir. Allah'tan almış olduğu vahyi insanlara ulaştırmıştır. O, hatadan masundur, kendisinden tevhide aykırı hiçbir şeyin sadır olması mümkün değildir. Bugün elde mevcut olan İncillerde O'na isnat edilen fiil ve sözlerin büyük bir çoğunluğu O'na yapılmış olan itham ve iftiralardan ibarettir. Bu peygamberin ve O'na vahyedilmiş olan kitabın mezkûr itham ve isnadlarla hiçbir alakası yoktur. Bunlar, hıristiyanlar tarafından daha sonraları ortaya atılmış ve büyük bir kısmı hayal ürünü olan şeylerdir. Son olarak şuna da işaret etmeli ki, hıristiyanların kutsal kitap/larında da Hz. İsa'nın, Havariler'in, sonraları diğer din önderlerinin "vahdaniyet"e ortak kılınmasını yasaklayan hüküm de vardır. Matta İncili'nde insanlara "rab ve baba" denilmesi şöyle yasaklanır: "Kimse sizi 'Rabbî' diye çağırmasın. Çünkü bir tek öğretmeniniz var ve hepiniz kardeşsiniz. Yeryüzünde kimseye 'Baba' demeyin. Çünkü bir tek Babanız var, O da göksel Baba'dır. Kimse sizi 'önder' diye çağırmasın. Çünkü bir tek önderiniz var, O da Mesih'tir. Aranızda en üstün olan, diğerlerinin hizmetkârı olsun. Kendini yücelten alçaltılacak, kendini alçaltan yüceltilecektir." (Mat.23:8-12).

Peygamber Efendimiz'le Papazlar

Literatürde; hıristiyanların "biri üç, üçü bir" saymalarıyla ilgili olarak Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) bir papaz grubuna verdiği "akîde dersi" de önemli bir yer tutar. Harputlu İshak Efendi'nin kaleme aldığı, "Cevap Veremedi Dıyâ-Ül- Kulûb"te anlatıldığı şekliyle, Medine'ye gelen bir hıristiyan heyetiyle Efendimiz (s.a.v.) arasında şu diyalog geçti:

"Resûlullah bunları dine davet etti. Birkaç ayet-i kerime okudu. İmâna gelmediler. 'Biz senden önce imân ettik' dediler.

Resûlullah, 'Yalan söylüyorsunuz! Allah'ın oğlu var diyenin imânı olmaz' buyurdu. 'Allah'ın oğlu değilse, o hâlde bunu babası kim?' dediler.

Resûlullah buyurdu ki: 'Bilmiyor musunuz? Allahü Teâlâ, hiç ölmez ve her şeyi varlıkta tutan O'dur. İsa aleyhisselâm ise yok idi ve yok olacaktır.

Onlar - Evet biliyoruz.

Resûlullah – Bilmiyor musunuz, babasına benzemiyen hiçbir yavru var mı?

Onlar – Her yavru babasına benzer.

Resûlullah - Bilmiyor musunuz? Rabbimiz her şeyi yaratıyor, büyütüyor, besliyor. Hâlbuki İsa bunların birini yapmıyordu.

Onlar – Evet, yapmıyordu.

Resûlullah – Rabbimiz, İsa aleyhiselâmı dilediği gibi yarattı değil mi?

Onlar - Evet, yarattı.

Resûlullah – Rabbimiz yemez, içmez. Onda değişiklik olmaz. Bunu da biliyor musunuz?

Onlar – Evet, biliyoruz.

Resûlullah – İsa aleyhisselâmın anası var idi. O, her çocuk gibi dünyaya geldi. Onlar gibi beslendi. Yer, içer, zararlı maddeleri kendinden atardı. Bunu da biliyorsunuz değil mi?

Onlar – Evet, biliyoruz.

Resûlullah – O halde, İsa aleyhisselâm, zan ettiğiniz gibi nasıl olur?

Onlar, bir şey diyemeyip, sustular. Biraz sonra, 'Yâ Muhammed! Sen İsa'nın 'Allah'ın kelimesi ve Ondan bir ruh' olduğunu söylemiyor musun?' dediler. Resûlullah, 'Evet' buyurdu. Onlar, 'Eh, bu da bize yetişir' deyip, inat ettiler. Bunun üzerine Allahü Teâlâ, onları mübahaleye (karşılıklı lanetleşme) çağırmasını emretti. Resûlullah, 'Hangimiz yalancı isek, 'Allahü Teâlâ ona lanet etsin' diyelim' buyurdu. Seyyid dedikleri Şerhabil, bunları

toplayıp, 'Bunun Peygamber olduğu her halinden belli. Mübahale edersek, ne biz kurtuluruz, ne de bizden sonra gelenlerimiz kurtulur' dedi. Sonra da, 'Ya Muhammed, senden razıyız. Bir emin kimseyi bizle gönder, vergilerimizi ona verelim' dedi."

İncillerden İncil Beğen

Hıristiyanlıkta; en az "akîde"de yaşanan sorun kadar önemli bir diğer problem de "kitap"la ilgilidir. Tarih boyunca bu dinin envaî çeşit kitabı olmuş ve bu çeşitlilik bugün de sürmektedir. Hz. İsa'ya dört büyük ilâhî kitaptan biri olan İncil verilmiştir. Kur'an-ı Kerim'de İncil'in Hz. İsa'ya indirilişi şöyle anlatılır: "Arkalarından da izlerince Meryem oğlu İsa'ya Tevrat'ın bir tasdikçisi olarak gönderdik; ona da bir hidayet, bir nur bulunan İncil'i, ondan evvelki Tevrat'ın bir tasdikçisi ve sakınanlara bir hidayet ve öğüt olmak üzere verdik." (el-Maide, 11)

Ancak İncil de, Tevrat gibi tahrif edilmiştir. Zaten Kur'an da; Zebur, Tevrat ve İncil'in hüküm ve geçerliliklerini ortadan kaldırmıştır. Hz. İsa'nın yahudi bir toplumda ortaya çıkması nedeniyle bu dinin muharref metinleri İsa Peygamber'in göğe yükselmesinin hemen ardından yeni dinin akîdelerine de nüfûz etmişti. Hıristiyanlar; tebliğini -en iyimser tahminle- sadece üç yıl yapabilen Hz. İsa'dan sonra Eski ve Yehi Ahidler'i birleştirip Kitab-ı Mukaddes'i ortaya çıkartacaklardı.

"Kitab-ı Mukaddes" üzerine kapsamlı bir araştırma yapan Prof. Dr. Şaban Kuzgun, "Dört İncil Farklılıkları ve Çelişkileri" isimli kitabında; bizim, "Kitab-ı Mukaddes" dediğimizin; "yahudilere ait Hz. Musa'ya inen Tevrat ve diğer yahudi peygamberlerin kitaplarından derleme Eski Ahit ile hıristiyanlara ait Yeni Ahit'in karışımından ortaya çıkan, batıda yunancadan geçme 'biblę' ile ifade edilen ve halk arasındaki kullanımı ile 'İncil' denildiğinde anlaşılan mânânın, hıristiyan kilisesinin resmiyet atfedip, kanunî otorite olarak kabul ettiği bütün kutsal yazmalar koleksiyonu olduğunu" söyler. İncil kelimesi, yunanca "euangelion"dan türeme olup, "eu" iyi, "angelin" da haber manasına gelmektedir. Euangelion kelimesi, zamanla evangelion ve

evagile şeklinde değişime uğramıştır. İslâm kaynaklarında kullanılan "İncil" kelimesi, yunanca "evangil"den alınmıştır. Kelimenin ingilizce karşılığı ise "gospel"dir. Eski ingilizce'de "god spell", tanrı sözü anlamına gelmektedir.

Hıristiyanlar, Hz. İsa'dan sonra ortaya çıkan kutsal yazılara, yani Yeni Ahid'e inandıkları gibi Hz. İsa'dan önce ortaya çıkan ve yahudilerce kutsal kabul edilen kitaplara da inanmaktadırlar. Buna karşılık yahudiler; bir tek kutsal kitabın bulunduğunu, bunun da Allah ile Hz. Musa arasında Tur-u Sinâ'da yapılan sözleşmeyi ihtiva eden Tor (Tevrat), Neviim (Nebiler) ve Ketuviim'den (Kitaplar) müteşekkil Tanah olduğunu benimserler. Hz. İsa'nın peygamber olduğunu kabul etmeyen yahudiler, buna bağlı olarak O'na Allah tarafından bir kitap gönderildiğine de inanmazlar. Dolayısıyla İlahi Sözleşme bir tanedir ve buna Eski Sözleşme (Eski Ahit) demek yanlıştır, ikinci bir sözleşme olmamıştır ki onun eskiliğinden sözedilebilsin. Yahudilerin, bu mugalâtalarına ve kendi din önderlerinin Hz. İsa taraftarlarını aşağılayıcı tutumlarına karşın, hıristiyanların "yahudi muhibliği" hiç eksilmemiş ve ilk günden kutsal kitaplarını onlarınkiyle telif etmeyle başlayarak bugünlere kadar gelmiştir. Hıristiyan dünyasında Yeni Ahid ile Eski Ahid'i bir kitap halinde tertip etme işine İrenaeus, Tertullian ve Clement gibi kilise babaları öncülük etmişlerdir. Ahidlerin birleştirilerek bugünkü Kitab-ı Mukaddes'in (İncil) ortaya çıkışının ise İsa'dan Sonra 180'li yıllar olduğu – zayıflık derecesi çok olmak üzere- iddia edilmektedir.

En Az 66 Tane İncil Var

"İncil" konusunda en büyük problem, asırlar boyunca tahriften tahrife uğramış bir "kutsal kitap"tan söz etmek zorunda olmaktır. Prof. Dr. Şaban Kuzgun, "Kitab-ı Mukaddes üzerinde yapılacak bir inceleme ve tenkidin, bu kitabın bütününü kapsaması imkânsız denecek kadar zordur. Çünkü en azından altmışaltı kitaptan meydana gelen ve çok hacimli olan böyle bir kitabın tamamını, tam olarak incelemeye ciltler yetmez" demektedir. Gerçekten de tarihte çok az olgu; kendini Hz. İsa'ya nispet edenlerin din adına, o dinin kitabı adına ortaya koyduklarının

kaotizmine sahiptir. İsrail folklorundan komşu milletlerin poeatizm ile karışmış efsanelerine, haham hikâyelerinden vahiy ürünü gibi gösterilmeye çalışılan akıl dışı başka unsurlara kadar karma karışık bir metin olan Eski Ahid'e (Tevrat) bir de aynı mantıkla "hazırlanmış" Yeni Ahid'in münderecatı da eklenince ortaya apaçık bir sahihiyet ve rasyonelite problemi çıkmaktadır.*

Tahriften tahrif doğuran bir süreçte adeta takibi imkânsız ve ümitsiz bir çabadır İncil'i anlayabilmek. Hıristiyanlar, Yeni Ahid'le ilgili olarak daha kendi aralarında mutabakata varamazken, Eski Ahid-Yeni Ahid toplamı ortaya çıktığında bu defa yahudiler, "Bu Eski Ahit'teki pekçok şey bizim Tanahımızda yok" diyerek hıristiyanları gerçek dışı şeyleri genel adıyla Tevrat'a "sokuşturmakla" itham etmişler, böylece hıristiyanla hıristiyan arasındaki ihtilafa yahudi ile hıristiyan arasındaki ihtilaf da eklenmişir. Hz. İsa'nın vefatından sonra 200'li yıllara gelindiğinde ise hıristiyan dünyasında bir "bible" furyası esmekte, ortalıkta envai çeşit metin, "kutsal kitap" diye dolaşmaktaydı. İşin çığırından çıkmakta olduğunu gören "kilise babaları", buna bir çeki düzen vermek için harekete geçtiklerinde ise sonuç yine de fazlaca değişmeyecektir. M.S. 216 yılında İskenderiyeli Clement, "bari şunları dörtle sınırlandıralım" dercesine her hıristiyanın en bilinen dört İncil'e inanması gerektiği, diğerlerinin ise sahte olduğunu açıkla-

---

* Zaten hıristiyanlıktaki en garip durumlardan birisini de bu oluşturmaktadır. Bugün; en gelişmiş teknolojilere imza koyan, hücreye nüfuz edip uzayda cirit atabilecek bir ilmî birikime sahip bulunan hıristiyan batı dünyasının, iş din olgusuna geldiğinde bu denli akıl dışı, bu denli -söylemekte beis yok- adeta çocukça, hatta saçma bir paradigmaya sahip olmalarını layık-ı veçhiyle çözebilmek mümkün olmuyor. Hüzün verici olan ise muharref inançla malûl olanların sergiledikleri özgüvene, bu muharrefliği dünyaya yayma gayretlerine, bu gayretlerdeki "adanmışlığa" karşın; Hanif Din'in, tek ideal, akılla barışık dinin, İslâm'ın müntesipleri olan bizlerin yaşadıklarının vahameti. Ya ezilmişlik, horlanmışlık saiki ya da "dinî akıl"dan nasip almamışların rasyonelite, bilimsellik adı altında "akıl" satmaları karşısında, cevherimiz olan İslâm'dan şüphe eder hale gelişimiz, şüphe etmesek bile üzerimize bulaştırılan bir "eziklik" halet-i ruhiyesi ile O'nu gereğince yaşayamamamız. Daha da acısı ise aramızdan bazı bahtsızların; bir avuç elmas verip birkaç eciş bücüş boncuk almasına benzer bir halde, misyonerliğin etkisi ile İslâm'ı bırakıp hıristiyanlığı seçiyor olması.

ması üzerine, "otantik" sayılan İncillerin çoğaltılması ve bu kapsama girmeyenlerin geçersiz kılınması çalışmaları hız kazandı.

Ancak, "kilise babaları"nın bu işi fazlaca ciddiye aldıkları söylenemezdi. Çünkü önceleri ferdî ve düzensiz başlayan kopyalama işi, bilahare "kurumsallaştırılmak" istenecek, ancak buna da yine bir ciddiyetsizlik hâkim olacaktı. İşin bir kez daha şirazesinden çıktığını gören kilise, "çare" olarak, okuma yazma bilen köleleri bu işle görevlendirmişti. Onlarsa bu önemli işi özensizce yapıyordu. Daha sonraları münzevîlerden, gençlerden ve çocuklardan bile nüsha çoğaltanlar görülmeye başlanmıştı. Tabiî ki, bütün bunlar, hataları ve İnciller arasındaki farklılıkları artırıyordu. Mezhep taassupları ise "herkesin kendi İncil'ine" sarılmasına yol açıyor; dikkatsiz bir yazıcının atladığı bir satırın olmadığı İncil'e bir başkası "eksik var" dediğinde, bu itiraz asla kabul edilmiyor ve İncil o haliyle muteber sayılıyordu. Aynı durum metne ilaveler için de geçerliydi. Kilise ise işi erbabına inceletmek yerine, "bütün nüshaların vahiy yoluyla geldiğini" iddia edip kargaşadan kurtulmaya çalışıyordu. Bugün hıristiyan dünyasının elindeki en eski Kitab-ı Mukaddes 1000'li yılların başlarına ait bulunuyor. Papalık bunun, milattan sonra 300 yılına ait bir nüshadan çoğaltıldığı görüşünü savunuyor. Ancak Vatikan, iş bu nüshayı göstermeye geldiğinde ise ortaya M.S. 300 yılına ait bir İncil koyamıyor.

Kitap çoğaltma işinin köle ve çocuklara kadar indirilmesi, tutarsız İnciller'in ortalığı kaplamasına yol açarken; kilise, bu defa ifrattan tefrite gidiyor ve hem "vahiy" ürünü olduğunu ispatlayabilmek, hem de müdahaleleri önleyebilmek için kutsal kitaplar üzerine inceleme yapılmasını yasaklıyordu. O; asırlarca hıristiyan dünyasının adeta "marka"sı olacak araştırmaya, incelemeye, yeni fikirlere karşı katı kilise tutumunun kökeninde işte bu gayret yatıyordu. Batı dünyası ancak matbaanın icadı ile birlikte İnciller üzerinde, o da tek tük inceleme araştırma girişimleri ile karşılaşacaktı. Bu girişimde bulunanlardan birisi 1489–1546 yılları arasında yaşayan Martin Luther'di. Luther, iki ahid üzerinde de yaptığı incelemelerle o dönem için akıl almaz cesurlukta

sayılabilecek yorumlarda bulunmuştu. Ona göre, hem Eski Ahid, hem de Yeni Ahid, problemliydi, ortada pekçok "redaktörler" vardı. Aynı yaklaşımı Luther'in dönemdaşı, 1509'da doğup 1564'te ölen Jean Calvin de sergilemişti. Ayrıca, aynı yüzyılda yaşayan Bacon (1561–1626), Descartes (1596–1650), Hooker (1553–1600), Arminius (1560–1609) Calixtus (1586–1656), Levita da (ö. 1538) kilisenin "İncili'e dokundurtmama" politikasını yerle bir eden isimlerdi.

Muharref Tevrat'tan Muharref İncil'e

İslami literatür ise "İnciller toplamı"na doğal olarak tutarsızlığı önceleyerek yaklaşır. Ahmed Ağırakça, Şamil İslam Ansiklopedisi'ndeki "Yeni Ahid" maddesinde, yeni ahid ile "İnciller toplamı"nı yetkin bir yaklaşımla ele almıştır:

"Yeni ahid, yeni sözleşme. Hıristiyanlara göre, putperestliğe sapan yahudilerin bu durumlarına acıyan Cenâb-ı Allah, İsrâiloğulları ile yeni bir sözleşme yapmıştır. Bu sözleşme hıristiyan inancına göre; Allah'ın kendi oğlunu insan şeklinde dünyaya göndermesi, Mesih'in çarmıha gerilmesi ve öldürülüp tekrar diriltilmesi gibi sapık bilgilerle yoğrulmuş bir akîdeyi yansıtan muharref kitap İncil'den ibarettir. Buna göre Ahd-i Cedîd yalnız hıristiyanlara ait olan kutsal kitaba yani İncil'e verilen isimdir. Yahudiler ve hıristiyanların müşterek olarak inandıkları Ahd-i Atik'in otuz dokuz bölümü ile Ahd-i Cedîd biraraya getirilerek, bunlara 'Kitâb-ı Mukaddes' adı verilmiştir. İncil'in Hz. İsa'ya Cenâb-ı Allah tarafından indirildiği hususunda Kur'an-ı Kerim'in Mâide Suresi 46'ncı âyeti ile şöyle buyrulmaktadır: 'Ardından da (bu peygamberlerin) izlerince Meryem oğlu İsa'yı kendinden önce gelen Tevrat'ın bir tasdikçisi olarak gönderdik. Ona da içinde bir hidâyet, bir nur bulunan İncil'i verdik. Bu, ondan önceki Tevrat'ın bir doğrulayıcısı ve takva sahipleri için bir hidayet ve öğüt vericidir.'

'Göz nuru' anlamına gelen İncil, Hz. İsâ (a.s.)'ın kendi konuştuğu İbrânî dilinin bir lehçesi olan Süryanice ile nâzil olmuştur. Fakat bugün Hz. İsâ'nın konuştuğu lehçe ile tam olarak uyuşan

bir nüshası yoktur. Bu da, bugün hıristiyanların elinde bulunan İncil nüshalarının tamamen değiştirilmiş olup aslının bulunmadığını göstermektedir. Zira İncil'in, Hz. İsâ'nın dünyadan ayrılışından en az elli yıl sonra ve başkaları tarafından yazıldığı bilinen bir husustur. Ahd-i Cedîd'in içinde dört adet İncil mevcut olup bunların hepsi Hz. İsâ (a.s.)'ın hayatını anlatmaktadır.

Bugün elde olup hıristiyanlar tarafından kabul gören dört İncil, ilk dönemlerde birçok hıristiyan tarafından reddedilen ve asla kabul görmeyen kitaplardı. Hıristiyanlığın ilk dönemlerinde din adamları ve kiliselerin elinde çok sayıda ayrı ayrı İnciller vardı. Bunun için hıristiyan dünyasında büyük ayrılık ve kargaşalıklar görülüyordu.

Nihayet hristiyanlığı Bizans'ın resmi dini olarak kabul eden İmparator Konstantinos'un buna müdahale etmesiyle miladî 325 yılında hıristiyanlığın inançlarını ve kutsal kitabını tespit etmek üzere İznik'te bir konsil (Ruhanî Meclis) toplandı. Bu konsile hıristiyan dünyasından ve çeşitli mezhep ve ekolden bin civarında din adamı ve hıristiyan bilgini katılmıştı. Bunların içinden Hz. İsâ'nın ilâh olduğuna inanan üç yüz on sekiz kişinin kararıyla bugünkü dört İncil kabul edilerek diğer kitaplarla birlikte hepsine 'Ahd-i Cedîd' adı verildi. Bu konsülde günlerce süren tartışmalar neticesinde Hz. İsâ'nın ilâh olduğu hususu kararlaştırılmış fakat bu karara çok az kimse katılmıştı. Matta, Luka, Yuhanna ve Markos adını alan bu dört adet İncil'in Hz. İsâ'ya indirilen ve Kur'an-ı Kerim'de zikredilen Semâvî kitapla ilgisi olmadığı, içindeki birçok basit, birbiriyle çelişen bilgi ve hikâyelerden anlaşılmaktadır.

Her şeyden önce bu İncillerdeki üslup asla ilâhî bir özellik taşımamaktadır. Hz. İsâ'nın dünyadan ref'i esnasında üç gün zindanda kaldığı Petros risalesinde yazıldığı halde diğerlerinde mevcut değildir. Eldeki İncillerin hiç biri sahih bir rivâyetle adını taşıdıkları müelliflerine ulaştırılamamaktadırlar. Bu dört İncil ele alındığında; gerek kısım, gerekse âyet sayısı itibariyle ve konuyu ele alış şeklinden aralarında çok büyük ve derin farkların ortaya çıkması, bunların ayrı ayrı kimseler tarafından yazıldığını gös-

termektedir. Bugün hıristiyanların elinde bulunan bu dört İncil'den Matta 28 kısım, Luka 24 kısım, Yuhanna 21 kısım ve Markos da 16 kısımdan ibarettir. Bütün bu bilgilere göre bugün bir Müslüman olarak Tevrat, Zebur ve İncil'in ilâhî birer münzel kitap olduklarına iman ediyor isek, şu mevcut değiştirilmiş halleriyle değil, Cenâb-ı Allah'ın Hz. Musâ, Hz. Dâvud ve Hz. İsâ'ya indirdiği şekillerine ve sahih metinlerine iman ediyoruz. Ancak bununla beraber Kur'an-ı Kerim'in gelişiyle bunların bütün hükümleri mensuh olmuştur. Tek hüküm ve şeriat olarak Allah'ın son mesajı Kur'an-ı Kerim'in hükümleri geçerlidir."

İncil, Yüzde 98,33 Doğrudur!

Ne var ki; bu kadar karmaşık bir "İncil gerçeği" olmasına rağmen, bugün bile "bilim adamları" karmaşayı "şans" olarak nitelendirebilmekteler. "www.protestan.org" isimli sitede Prof. F. F. Bruce'in "İncil Nasıl Yazıldı?" başlıklı yazısının bir yerinde İncillerdeki bu çoklukla ilgili olarak, "Sayın okuyucu belki şunu sorabilir: 'Neden ilk önce dört ayrı İncil yazıldı? Tek bir İncil yeterli olmaz mıydı?' Eğer sadece bir İncil olsaydı, Yeni Antlaşma araştırması hayli basitleştirilirdi, bilgimiz ise olduğundan çok daha kıt olurdu. Herhangi bir tarihsel kişiyi düşünelim. Yaşamının sadece bir anlatımı yerine dört anlatımı olsa kendimizi daha şanslı saymaz mıydık? Aynı mantık da İsa'nın yaşam ve öğretileriyle ilgili kaynaklarımıza uygulanmalıdır" demekte. Görüldüğü gibi, ortalama bir hıristiyan din adamı, aydın için "tutarlılık" gibi bir meselenin olmadığı sıklıkla ortada...

"www.hristiyan.net" sitesinde ise sitenin içerisindeki onca tutarsız bilgiye rağmen, "Tahrif yok, müjde var" başlığıyla "İnciller'in tanrı sözü" olduğu "müjdesi" veriliyor! "Yukarıdaki açıklamalarımız ışığında İsâ Mesih'in gerçek kimliğini tüm sıcaklığı ile sizlerle paylaşan Kutsal Kitab'ın kesinlikle Tanrı'nın öz sözü olduğunu ve bu Müjde'de hepimizin ortak kazancı bulunduğunu belirtmek istiyoruz. Sizleri, hiçbir zaman değiştirilmemiş Tanrı'nın Sözünü, yani Kutsal Kitab'ı (Tevrât, Zebûr ve İncil) açık fikirle inceleyip İsâ'nın aslında kim olduğunu araştırmaya davet ediyoruz." Site, bunu kuru bir iddia olarak ortada bırakmıyor ve

"yüzdelik hesaplı gerçekler"le İnciller'in nasıl tanrı sözü olduğunu da "ispatlıyor"! Hoş; hesaplamalarda "yüzde 1,67" ile "yüzde 0,6" arasında değişen sapmalar var ama artık o kadarına da ses çıkartmamak gerekiyor!

"İslâmiyet'ten önceki döneme ait İncil'in 5.000'den fazla el yazması hâlâ mevcuttur. Bu nüshaların hepsi de yüzde 98.33 aynı şeyi söylüyor. Eski Ahit'in nüshaları ise yüzde 99.94 tutarlıdır. Tanrı'nın Sözünün mana veya gerçekliğini değiştirebilecek hiç bir güç yoktur." Aynı sitede, "Kur'ân'ı Kerime göre, Hz. Muhammed, o dönemdeki Kitab-ı Mukaddes'i Tanrı'nın Sözü (vahiy kitabı) olarak tamamen kabul ediyordu. Yani Kur'ân bu kitapların Allah tarafından vahyolunduğunu, O'nun katından geldiğini kesin olarak kabul etmektedir" iftirasına da yer veriliyor. Site editörlerinin "yüzde 98,33'lük gerçeğine" ne kadar uyar bilinmez ama elbette Hz. Muhammed (s.a.v.) de, O'nun yolunu takip eden Müslümanlar da, Hz. İsa (a.s.)'a kitap indirildiğini kabul ediyorlar. Asıl sorun, bunun değiştirilmiş ve hükmünün kaldırılmış olmasını kabul etmede ortaya çıkıyor. Hıristiyanlar, "tahrif malûlü İncil"le amel ederken, bu tahrifata Müslümanlar'ın da inanmasını bekliyorlar.

www.protestan.org'da ise bunca kargaşayı barındıran İncil'in vazettiklerinin sağlayacaklarından emin olunarak(!) şu satırlar yer alıyor: "Yeni Antlaşma'nın öğrettiklerini okuyan, ciddiye alan ve yaşamlarına uygulayan kişilerin ve toplumların son derece uygar, istikrarlı, düzenli ve mutlu olduğuna şaşılamaz."

Özetle hıristiyan dünyası; daha, Hz. İsa'nın bir kitap bırakıp bırakmadığı noktasını bile açıklığa kavuşturabilmiş değilken, herkesten "yazarı" belirsiz kitapları ile ilgili şüphe izharında bulunulmamasını da istiyor.

Nietzsche: İncili Eldivensiz Tutmamalı!

Ne var ki, "profesyonel hıristiyanlar" dışında önemli bir kesim, bütün bu tutarsızlıkları kendisine dert edinebiliyor. İlkadım Dergisi'nin internet versiyonunda, araştırmacı Muhammet Erdoğan'ın dediği gibi, "Bugün elde bulunan İnciller, hıristiyan mün-

tesiplerine yol göstermekten uzak bulunuyor. Geçmişte ve günümüzde en çok Müslüman olanların hıristiyanlardan olması dikkat çeken bir husustur. Hıristiyanlar, özellikle teslis akîdesini (Tanrının; Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'tan meydana geldiğini) kabul etmekte zorlanıyorlar. Bunu akıllarıyla izah edemiyorlar. Çünkü Allah'ın birliği akîdesi Hz. Adem'den beri tüm peygamberlerde tartışma konusu bile yapılmamışken, hıristiyanlıkta korkunç bir sapmayla üçlü tanrı anlayışının ortaya çıkması, insanları ikna edememektedir."

Muhammet Erdoğan, "İncil'in tahrif süreci" başlıklı yazısında, İnciller'deki çelişkilerden en belirgin on tanesini ise şöyle sıralıyor.

"1. Matta, Markos ve Luka İncillerine göre Hz. İsa'nın risaleti bir yıl, Yuhanna'ya göre ise iki yıldan fazla sürmüştür. 2. Davud'dan (a.s.) İsa Aleyhisselâm'a kadar geçen kuşakların sayısı Matta'ya göre 26 iken Lukaya göre 40'tır. 3. İncillerin bazı yerlerinde Hz. İsa'ya Uluhiyyet isnad edilirken bazı yerlerde de ona insanoğlu denmektedir. 4. Hıristiyanlığa göre İsa çarmıha gerileceği sırada 'Allah'ım! Allah'ım! Beni neden terk ettin!' diye Allah'a yalvarmıştır. Bu söz Tanrı İsa'nın ise onun Tanrı olduğu halde kendini koruyamadığı anlaşılıyor. Peygamber İsa'nın sözü ise onun Tanrı'yı hakkıyla tanımadığı anlaşılıyor. Çünkü bir peygamber, 'Allah'ım! Beni neden terk ettin?' demez. Bizim inancımıza göre ne İsa çarmıha gerilmiş, ne de böyle bir yakarışta bulunmuştur. 5. Matta, Hz. İsa'nın soy kütüğünü Hz. İbrahim'e kadar 40 kişi olarak verirken, Luka bunun 55 olduğunu söyler. 6. İncillerde Hz. İsa için sık sık 'Allah'ın oğlu', 'Yusuf'un oğlu', 'Davudoğlu', 'Ademoğlu' gibi ifadeler kullanılır. Bunların arasında açık bir çelişki vardır. 7. Markos İncili'nde İncil Allah'a, Romalılar'a Mektub kitabında ise İsa'ya nispet edilir. 8. Luka İncili'nde bir yerde kurtarıcı Allah, diğer bir yerde de İsa olarak verilmektedir. 9. İncillerde Tanrının görülüp görülemeyeceği hususunda çelişkili bilgiler bulunmaktadır. 10. Bu İnciller, Allah Teala'ya nispet edilemeyeceği gibi İsa'ya da nispet edilemez. Allah'a nispet edilemeyeceğini, aslının korunamadığından, yazıya geçiri-

lemediğinden, ortada üzerinde ittifak edilen ortak bir metin olmadığından vb. durumlardan anlamaktayız. Hz. İsa'ya nispet edilemeyişini ise bu İncilleri onun yazdırmayışından, onu dinleyen ve dinleyenleri dinleyenlerin yazdıkları İnciller içinde bulunan tutarsızlık, yanlışlık ve çelişkilerden anlamaktayız. Bu İncillerin Hz. İsa'ya ait olmayışının diğer bir sebebi de çarmıh olayının İncil metinlerinde geçmesidir. Çarmıhın İncillerde zikredilişi, bu İncillerin sonrakiler tarafından kaleme alındığını gösterir."

Bir papazın oğlu olan Alman filozof Friedrich Nietzsche de, "Deccal" isimli kitabında, keskin kalemiyle İncil/lerin muhtevasındaki tutarsızlıklara, irasyonelliklere olan itirazını şu sözcüklerle dile getirir:

"Buradan nasıl bir sonuç çıkıyor? Kişi Yeni Ahit'i okuyacaksa eldiven giymesi iyi olur, sonucu. Bunca kirliliğin yakınında bulunmak, neredeyse zorunlu kılıyor bunu. Yeni Ahit'te canayakın olabilecek tek bir çizgi aradım; boşuna. Bunda, özgür, iyilikli, açık yürekli, doğru-dürüst olabilecek hiçbir şey yok. Kişi Yeni Ahit'i, içinde kötü gösterilenleri cana yakın bulmadan okuyamıyor."

Katoliklerden İtiraf: İnciller'de 25 Bin Fark Var

Hıristiyanlık'taki "İncil Problemi", o kadar büyük ve dolayısıyla saklanamaz haldedir ki, bizzat katolik bilim adamları bile "ama"lı cümlelerle İncillerdeki farklılıkları kabullenmek zorunda kalmışlardır. Paris Katolik Üniversitesi'nden bir grup uzman; laik çevrelerin geliştirip kiliseye de kabul ettirdiği tarihî, edebî, bilimsel çerçeveli "metin tenkîdi" yöntemine göre, 1959 yılında yaptıkları İncil araştırmalarında toplam 200 bin kadar varyant tespit ettiklerini, bunların sekizde yedisinin "önemsiz" farklılıklar olduğunu itiraf etmişlerdi. Katolik bilim adamlarının "önemsiz" saydıkları farkların sayısı yaklaşık 25 bini buluyordu! Bu bilgilere, "Mevcut Kaynaklara Göre Hıristiyanlık" isimli eserinde yer veren Prof. Dr. Suat Yıldırım, Münih Üniversitesi'nde kurulan ve II. Dünya Savaşı sırasında bombardıman neticesinde tahrip edilen Institut fur Koranforschung'da (Kur'an Araştırma Enstitüsü) aynı

metodu Kur'an-ı Kerim'e uyarlamak isteyenlerin ise kıraat farkları dışında rivayet (metin) farkı bulamadıklarını anlatmaktadır.

Hıristiyanlık'taki temel sorunlardan bir diğeri de, "vahiy"le alakalıdır. Prof Dr. Şaban Kuzgun, "Dört İncil ve Farklılıkları" kitabında, "Bu dindeki sınırsız vahiy anlayışı, büyük bir kaos ortaya çıkarmıştır" demektedir. Gerçekten de; Hz. İsa'dan başka, Havariler, Hz. İsa'nın diğer öğrencileri, Havariler'in öğrencileri, daha sonra ortaya çıkan azizler, papalar, papazlar, kitap yazıcıları... hepsi "vahiy alıcı" olarak görülmekte. İncil yazıcıları, tek tek "vahiy aldıklarını" iddia etseler de, bırakın başkalarını; sadece dört İncil'deki tutarsızlıkları, birinde olup öbüründe olmayanları kimse izah edemiyor. İşin daha da kötüsü bu izahsızlık hıristiyan dünyasını rahatsız da etmiyor. İbni Hazm, Hz. İsa'nın vefatından kısa bir süre sonraya kadar "gerçek bir İncil"in olduğunu ancak zulüm ve baskılar nedeniyle bunun ortadan kaybolduğunu anlatmakta. Yahudi Pavlos'un Hz. İsa'dan birkaç yıl sonra etrafa mektuplar yazması, bunların da kutsal metinler sayılmaya başlanması durumu daha da karmaşıklaştırmıştı. Hz. İsa'ya vahyolunan İncil'in ortadan kaybolmasında İncil'e tâbi olduklarını söyleyen fakat aslında yahudi doktrinine sıkı sıkıya bağlı olan yahudi asıllı hıristiyanların büyük etkisi olmuştu. Baskılardan kaçabilmek için gizliliğe gerek duyulması da, İncil'in sahihliğini bozan bir diğer etkendi. Merkezi yerlerden ve dolayısıyla kontrolden uzak çevreler oluşmuş, birbirinden bağımsız bu dar çevrelerin her birinin "kendi İncili'" oluşmaya başlamıştı. Bu da, inanışları pekçok noktada birbirinden tamamen farklı bugünkü mezheplerin temelini atmıştı.

İznik Konsili: Kargaşanın Kurumsallaşması

İmparator Konstantin'in emriyle M.S. 325 yılında toplanan İznik Konsil'i bu kargaşayı bitirme amacındaydı. Hıristiyanlığa sempati duyan fakat henüz bu dine girmeyen İmparator Konstantin, hıristiyanlar arasındaki ihtilafın büyüyüp ülkede kaos tehlikesinin belirmesi üzerine gelişmelere el koydu ve dönemin önde gelen din adamlarını İznik'te topladı. Davete 2048 patrik ve piskopos katıldı. İznik, "bir din"in mensuplarının "sayısız

inançları" ile yaşanan tartışmalara mekânlık etti. "İsa, Allah'ın alevidir. Ateşin alevi ne ise Allah için İsa da odur. İsa Meryem'in karnında dokuz ay kalmamıştır. Kelime Meryem'in kulağına girmiş ve aynı saatte İsa olmuştur. Salih ilah, salih olmayan ilah bir de ikisinin arası olan ilah vardır. İsa, Allah'ın oğlu olarak yaratıcı ilahtır" gibi düşünceler konsilin ana tartışma konuları oldu. Her düşünce sahibinin elinde "bu düşünceye uygun bir İncili" de vardı. Prof. Dr. Şaban Kuzgun, konsile 100'ü aşkın İncil geldiğinden bahsetmektedir. Sonunda Konstantin, bir süre verip, tek bir inançta mutabık kalınmasını istedi. Süre bitti ama ittifak sağlanamadı. Sadece 318 kişinin benimsediği Pavlosçu görüş olarak bilinen "İsa, Allah'ın oğlu olarak yaratıcı ilahtır" görüşü, Konstantin tarafından konsilin görüşü olarak açıklandı ve devlet de bu görüşü benimsedi. Kendisi; hala yahudilik izleri de taşıyan inancıyla bir putperest olan Konstantin'in, Pavlosçu görüşü benimsemesinde bu itikadı da etkili olmuştu. Sonuçta, konsilde dört İncil dışındakiler geçersiz sayıldı, M.S. 364'de Lodesya'da toplanan konsilde de, dört İncil'in tam olarak tespiti ve meşru kitap sayılmaları kararlaştırıldı. Böylece Matta, Markos, Luka ve Yuhanna "resmi İncil" olarak kabul gördü.

Tevhidî ilkeleri korumaya özen gösteren bir muhtevaya sahip Barnabas İncili ise -kolayca tahmin edilebileceği gibi- hıristiyan dünyasınca "aforoz" edildi. Asıl adı Yusuf olan Hz. İsa'nın öğrencilerinden Barnabas; Pavlos'un, hıristiyan cemaati tarafından kabul edilmesinde önemli bir rol oynamıştı. O imanlı bir İsevî'ydi ve bugün yarı aziz kabul edilen Markos'un hocası Pavlos'un önderi olmasına rağmen kilise ona nispet edilen İncil'i reddetmekte. Bugün bu İncil'le ilgili olarak, pekçok hıristiyan çevrenin ortak görüşü ise şöyle: "Barnabas İncili', Barnabas tarafından değil, ortaçağda hıristiyanlığı bırakıp Müslüman olan ve Müslümanlığın doğruluğunu kanıtlamaya çalışan bir kimse tarafından yazılmıştır. 'Barnabas İncili'nde' kullanılan sözcü ve terimleri incelemiş olan dil uzmanları, bu eserin İ.S. 14. yüzyıla ait olduğunu kanıtlamışlardır. İsa Mesih'ten 14 yüzyıl sonra yazılan 'Barnabas İncili'nin' tamamen sahte ve tarihsel açıdan değersiz olduğu anlaşılır."

Ancak bu görüşü savunan hıristiyanlar; M.S. 492 yılında tahta çıkan papanın, okunması yasak kitaplarla ilgili olarak yayınladığı emirnamesinde, nasıl olup da "14. yüzyılda yazılmış" Barnabas İncili'nin de bulunduğunun cevabını ise tabiî ki verememektedirler. İşin aslı şudur ki, Barnabas İncili, tevhid akîdesini savunmaktadır. Bu İncil'de; Hz. İsa'nın ilahlığı ve teslis inancı reddedilmekte, çarmıh olayı kabul edilmemekte, Hz. İsa'nın insan bir peygamber olduğu açıkça zikredilmektedir. Yine bu kitap, iddia edildiği gibi İslamî bir muhitte değil, Batı'da ortaya çıkmıştır. Latin rahip Franimyon, araştırmaları sonucunda dönemin (15. asır sonları) papasının özel kütüphanesinde saklanan Barnabas İncili'nin bir nüshasını çoğaltmış, incelemeleri sonucunda da İslâmiyet'i kabul etmiş, bir yandan da Barnabas İncili'ni hıristiyan dünyasına tanıtmaya başlamıştır.

İlkadım'daki yazısında Muhammet Erdoğan da, İnciller'in başına gelenleri çarpıcı örneklerle ortaya sermektedir. Yazısına; "İncil, esas itibarı ile Hz. İsa'ya Allah Teâla tarafından vahyedilen ilahî bir kitaptır. Kur'an-ı Kerim, İncil'in Hz. İsa'ya vahyedilen ilahî bir kitap olduğunu haber verir. Yerli ve yabancı kaynakların ittifakla bildirdiğine göre Hz. İsa kendisine vahyedilen bu İncil'i ne kendisi yazmış ne de yazdırmaya fırsat bulabilmişti. Çünkü Hz. İsa'nın tebliğ hayatı hem oldukça kısa sürmüş (üç yıl), hem de bu dönemde çile ve meşguliyetler had safhaya ulaşmıştı" diyerek başlayan Erdoğan, ilk hıristiyanların, İsa'nın pek yakında geri döneceğini beklemelerinden dolayı İncil'i yazıya geçirme gereği duymadıklarını anlatıyor. İncil'in Tevrat gibi sayfa sayfa değil de "şifahen" inzâl olduğu görüşü de savunulan yazıda, şu değerlendirmelere yer veriliyor:

"İsa'nın semâya yükseltilmesinden sonra hıristiyanlar sürekli onun geri döneceğini beklemişler, onun dönüşü gecikince hiç olmazsa akıllarında kalan İncil âyetlerini yazıya geçirme gayreti içine girmişlerdir. Ne var ki, İsa'yı gören ve mesajını dinleyenlerin sayısı oldukça azalmıştı. Neticede ancak Hz. İsa'nın semaya yükseltilmesinden 30-40 sene sonra İnciller yazılmaya başlanabildi. Bu süre zarfında İsa'ya inananların sayısı kısmen artmış,

hıristiyanlık az da olsa başka milletlere yayılmış bulunuyordu. Artık doğrudan İsa'yı dinleyenler veya İsa'nın tebliği kendisine ulaşanlar, hem kendi ihtiyaçlarını gidermek, hem de İsa'yı görmemiş ve İsa'nın tebliği kendisine ulaşmamış olanlara onun mesajını ulaştırmak istiyorlardı. Bu nedenle onlar, akıllarında kaldığı kadarıyla İnciller yazmaya koyulmuşlardır."

Birunî: Teslisi Hinduizmden Aldılar

İslam düşüncesinin zirve isimlerinden Birunî de (973-1053), İnciller'de anlatılan inancın hem tutarsızlığını hem de yeni olmayıp kökeninin eski Hind'e gittiğini anlatır. Dr. Günay Tümer'in "Birunî'ye Göre Dinler ve İslâm Dini" isimli eserinde aktardığına göre; Hint teolojisindeki "brahma, narayana ve mahedeva"yı irdeleyen Birunî, bunların sırasıyla "âlemi yaratma, tabiatı gayesine ulaşırma ve devamlılık ile ıslahı sağlama" olarak algılandığını, üçüne "vişnu" denildiğini anlattıktan sonra, üç şahsı bir cevherde toplamaya benzer şekilde "baba, oğul ve kutsal ruh"da teslisi bulan hıristiyanlık ile hinduizmin özdeşleştiğini vurgulamaktadır.

Hıristiyanlıktaki bu tutarsızlıklar, İslâm dünyasında sık sık konu edilmiştir. Tarihçi Will Durant, "İslâm Medeniyeti" isimli eserinde İbn-i Hazm'ın hıristiyanlıkla ilgili şu isabetli görüşlerine yer verir:

"En kalabalık ve en medeni memleketler buna (hıristiyanlık) esir olmuştur. Hıristiyanların sayısı, ancak Allah'ın bilebileceği kadar çoktur. İnancımızı hıristiyanların putperestliği ile kirletmek istemeyiz ama şu kadarını söylemeli. Bunlar ünlü filozoflar ve değerli hükümdarlarla iftihar edebilirler. Ama yine de, üçün bir ve birin üç olduğuna inanırlar. Baba oğuldur ve oğul değildir. İsa Allah'tır ve Allah değildir. Mesih ezelden beri vardır ama yine de yaratılmıştır. Bunların mezheplerinden biri; Yaradan'ın kırbaçlandığına, çarmıha gerildiğine ve kâinatın üç gün sahipsiz kaldığına inanır."

Büyük İslam âlimi İbnî Kayyım el-Cezviye de, hıristiyan akîdesini, -belki de kaçınılmaz olarak- alaycı bir dille anlatır:

"Hıristiyanlar, başkalarına puta tapanlar sözünü söylemek sureti ile kendilerini gülünç duruma düşürmektedirler. Nasıl oluyor da; yeri göğü yaratan, âlemlerin rabbi olan Allah (C.C.), azamet kürsüsünden inerek bir kadının hayız mahalline, rahmine giriyor, orada aylarca kalıyor, sonra oradan küçük bir çocuk olarak çıkıp anasının memesine yapışıyor, onu emiyor, ağlıyor, yavaş yavaş büyüyor, yiyor, içiyor, def-i hacet ediyor, hastalanıyor, iyileşiyor, seviniyor, üzülüyor, zevk alıyor, acı duyuyor, sonra düşmanı olan iblise karşı hile düzenliyor, yahudilerin tuzaklarından kurtulmak için bazı tedbirler almasına rağmen, onlar tarafından yakalanıyor, onu asacakları iki odun parçasını yahudiler ona taşıtıyorlar, eziyet ediyorlar, sonra onu bu odunlara bağlıyorlar, haça geriyorlar, sağında ve solunda reziller, hırsızlar var, o esnada ağlamaya başlıyor ve yardım istiyor, daha sonra başına dikenden bir taç koyuyorlar, başına vurarak işkenceye başlıyorlar, ellerini ve ayaklarını çiviliyorlar. Sözüm ona, işte bu olay iblise karşı Hz. İsa'nın bir hilesi imiş. Çünkü iblis zamanında, Hz. Adem'e karşı bir hile yaparak ona yasak meyveden yedirmiş, böylece ona günah işleterek onu cennetten çıkarmış. Şeytan, Adem'e işlettiği bu günahla Adem'i ve onun soyundan gelecek olan bütün insanları ebedi günaha mahkûm etmişti. Hz. İsa da; iblisin, atası Adem'e ve onun soyundan gelen bütün insanlara kurmuş olduğu tuzağı boşa çıkarmak için ona karşı bu hileyi düzenleyerek kendi nefsini feda etmiş, onun kendi nefsini feda edişine karşılık, Hz. Adem ve bütün insanlık bu ebedî ve aslî günahtan kurtulmuş."

Hıristiyanlığımızda Putperestlik Var

Hıristiyanları puta tapmakla itham edenler, mazideki kimi Müslümanlarla da sınırlı değil. Tarihçi Arthur Weigall'in 1924 yılında ingilizce olarak kaleme aldığı ve pek çok dile çevrilen kitabının adı, "Hıristiyanlığımızdaki Putperestlik". Hz. İsa'ya, "rabbimiz" diyecek kadar -yani Vatikan kriterlerine göre o bir "sapkın" (heretik) değil!- "sıkı bir Hıristiyan" olan Weigall, buna rağmen bildiklerini açıklamaktan geri durmuyor. "Hıristiyan doktrinlerinin İsa Mesih'ten değil de, putperest kaynaklardan

kaynaklandığına inanmaktayım. Bir kimse, kilise hakkında eski putperest tanrıların son kalesi dahi diyebilir" satırlarıyla kitabına başlayan Weigall, 150 sayfa boyunca bu iddiasını delillendiriyor. Kitabı kıymetli kılan asıl unsur ise yazarının, başta eski Mısır olmak üzere tarihteki putperest inançlar konusunda yetkin bir isim olması. Arthur Weigall'in kitabından kimi pasajlar şöyle:

"İsa tarafından dışarı atılan eski tanrılar tekrar nüfuz ettiler. Bugün siz onlara, onları kendi eski şekilleriyle inkâr edenler tarafından başka adlar altında tapıldığını görürsünüz. / Bizim Noel günü olarak kutladığımız 25 Aralık tarihi, kiliseye M.S. IV. yüzyılda uyarlanmıştır ve bu güneş tanrısının geleneksel doğum günüdür. / Çarmıha gerilme, erken dönemlerdeki insan kurban edilmesi hikâyeleriyle çok fazla benzerliklere sahip. Prometeus da çarmıha gerilmişti. / Hıristiyan çağından çok önce haç tapınma nesnesiydi. / Frikya, Galya ve İtalya'daki Attis'e tapınma İsa'ya tapınmaya dönüşmüştür. / İzis, Osiris ve Horus, büyük Mısır teslisidir. / Hıristiyan düşünürleri, teslisin açıkça putperest asıllı oluşu ve Mesih'ten yaklaşık üç yüz yıl kadar sonra Kilise tarafından uyarlanması hususunda araştırma yapmak için tam bir arzuya sahip değillerdir. / Antik tanrı İzis'in heykelcik ve resimleri Meryem Ana ve Çocuğuna dönüşmüşlerdir. / Pazar, Mitra'nın kutsal günüydü. Kilise, pazar gününü kutsal ilan etti. / Putperestleşen Hıristiyan âdeti, açıkça yamyam özelliği alarak, ekmek ve şarabın İsa'nın gerçek eti ve kanı olma fikrini geliştirmiştir. / Antik kurbanların kan ve şarabı, Hıristiyan teolojisinin pek çok yüzüne sıçradı. / Geleneklerle insanları sevindiren putperest festivalleri devralmak ve onlara Hıristiyanlık açısından değer vermek, belirgin bir Hıristiyan politikasıdır."

Tevhide İnanan Bir Hıristiyan: Servetus

Hıristiyan ilahiyatçılardan Michael Servetus da (1511-1553), asırlardır kilise tarafından öğretilen pek çok şeyin İncil'de yer almadığını anlatıyordu. Bu düşüncelerini tüm dünyaya ilan etmeye karar verdiğinde yirmi yaşlarındaydı. "De Trinitatis erroribus libri vii" (Teslisin Hataları) ve "Dialogorum de Trinitate libri ii" (Teslis Üzerine İki Diyalog) adlı kitapları Avrupa'da çok

büyük bir yankı oluşturdu. O zamana kadar hiç kimse böyle cesur bir kitap yazamamıştı. Servetus, Antakya okuluna bağlı ilk havarilerin yolunu izlediğini söylüyordu. Kilise bu kitapların ardından Servetus'u uzun süre ülkeden ülkeye sürdü. Servetus ismini değiştirdi, ama fikirleri hiçbir zaman değişmedi. İşte bu nedenle de 26 Ocak 1553 yılında Cenova'da yakılarak öldürüldü.

Servetus'un bir diğer özelliği de İslam dinine duyduğu sevgi ve ilgi idi. Yazılarında İslam dinindeki güçlü tevhid inancına, Hz. Muhammed (s.a.v.)'in sözlerine geniş yer veren Servetus, işkencelere neden olan "Teslisin Hataları" isimli kitabında, üçlemeye inanmanın akla uygun olmadığını şöyle vurguluyordu:

"... Çok saçma olan bu üçleme geleneği yalnızca Allah'ı tanıyan Müslümanlara çok gülünç geliyor. Yahudiler de bizim bu hayale bağlılığımızdan ürküyorlar. Üçleme hakkındaki düşüncelerimize gülüyorlar ve küfür sayıyorlar... Yalnız Müslümanlar ve İbraniler değil, tarla hayvanları bile halimize gülüyor, hayvanlar bizim aptalca hayalimizi anlamış olmalı, zira Rabbin bütün varlıkları bir tek Allah'ı kutsamıştı."

Hıristiyanlıktaki problemli bir diğer konu da, "tanrı buyruğu" ile "kul buyruğu"nun iç içe geçmişliği. Buna yol açan başta ve en fazla Vatikan olmak üzere diğer kiliselerin inanılmaz rahat oluşları. Bu dinin tarihinde 20 konsil toplandı. Konsillerin tamamında da akîde ve amâlî hükümler konuldu ya da kaldırıldı. Böylece konsiller kendilerini Şârî' yerine koydular. Prof. Dr. Suat Yıldırım, "Mevut Kaynaklara Göre Hıristiyanlık" isimli kitabında, konsillerin bu boyutuyla ilgili şu değerlendirmelerde bulunuyor:

"Böylece din adamları sınıfı, pek az dinde sahip oldukları bir otorite elde etmişlerdir. Mesela İslâm'da müçtehidler, nihayet nass bulunmayan ferî hükümlerde içtihad yapabilirler. O da, Şârî' Teâlâ'nın rızasını, O'nun buyruklarından anlama şeklindedir. Yoksa kendisini Şârî' yerine koyup dini değiştirme yetkileri yoktur. Nebîler'in (a.s.) bile Allah'ın dinini tebliğden başka yetkileri mevcut değildir. Konsiller, başlangıçta, dini müdafaa vesilesi idiler. Sonra makam ve nüfuz heveslisi bazı din adamlarını doyu-

ran imparatorların maksatlarına alet haline geldiler. Böylece de, muhtelif ülkelerdeki hıristiyanlar arasında ayrılık sebebi oldular."

Papalık Sorgulamaları

İlk asırlarında "din, peygamber ve kitap" serüveni böyle bir çizgi izleyen hıristiyanlık, bilahare kurumsallaştığında "Papalık" ve "Vatikan" kavramları etrafında yoğunlaştı. Ancak Hazreti İsa'nın göğe yükselişinin ardından başlayan gelişmeler, olayların tarihi vesikalarla tam olarak kayıt altına alınamamasının da tesiriyle daha da karmaşık ve gizemli bir hale büründü. Öncelikle vurgulamak gerekir ki, ilk asırlarda kurumsal bir kiliseden sözetmek güçtür. Filistin ve Suriye'de, kendilerini saklayarak hıristiyanlıklarını yaşamaya çalışan dar gruplar, yahudiliğin bıktırıcı tutarsızlıkları ve bu dinin önderlerinin tiksindirici ahlâkî zaafiyetlerinin etkisi ile karşılaştıkları yahudilik bağlılarını da tebliğleriyle hiristiyanlaştırabiliyorlardı. Gruplar böyle böyle, suya atılan taşın halka etkisi gibi Batı'ya doğru yönelmişlerdi.

İlk zamanlar, hıristiyanları museviliğin bir mezhebi olarak gören, yorumlayan Roma yönetimi, Hz. İsa'dan sonra I'inci asrın sonlarına kadar İsevîler'e pek ilişmedi. Ne zaman ki, ortaya çıkanın "farklı bir din" olduğu anlaşıldı, o zaman Roma İmparatorluğu'nun tutumu sertleşti. Roma yönetimi altındaki pagan (putperest) eğilimli kişiler, İsevîler'in öncelikli hedefleri arasındaydı. Bu dönemde, günümüzdeki manâsıyla kiliseler yoktu. Evlerde ya da bu iş için ayrıldığı sadece mensuplarınca bilinen mekânlarda toplanılıp, ibadetler gerçekleştiriliyordu. Bu yapılar, zamanla yerel kiliselerin çekirdeğini teşkil edecekti. Süreç içerisinde kiliseler, kendi bünyelerinde birtakım özel hizmetler ve görevler oluşturarak kurumsallaşmaya başladılar. Üç türlü kilise görevi öngörülmüştü: Kelâm görevleri (din bilginleri), düzeni koruma ve yönetim görevleri (ihtiyarlar ve piskoposlar), yardım görevleri (diyakozlar). Baskı ve işkencelere rağmen hıristiyanlık I. ve II. yy'larda hızla yayılmaya başlayacaktı. İmparatorluğun latince konuşulan kesimlerine doğru gidildikçe bu yayılış daha da arttı. Kiliseler arttıkça da, yerel düzeyi aşan bir örgütlenmeye ihtiyaç duyuldu.

Yerel kiliselerin üzerinde artık bir tek piskopos vardı ve bu piskopos papazlar üzerinde mutlak bir otoriteye sahipti. Yapılanma sürecinde bazı piskoposluk merkezleri diğerlerine göre daha önde oldular. Bunlardan Roma Piskoposluğu VI. yy'dan itibaren diğer bütün merkezlerin önüne geçecekti. Piskopos bir "baba" (papa) sayılıyordu ve Roma piskoposunun "papa" unvanı da buradan geliyordu. İbnî Haldun da Mukaddime'de, papanın "babaların babası" manasına geldiğini, hıristiyanların ruhanî liderlerini ululamak için bu tabiri kullandıklarını belirtmişiti.

Katolikliğe Dair

Bir diğer adı Roma Katolik Kilisesi olan katolik mezhebi, hıristiyan dünyasının en büyük ve en köklü mezhebi. İnançlarına göre bu mezhebi, havarilerin ilki olan Petrus kurdu. O aynı zamanda İsa'nın vekiliydi. Petrus'tan sonra gelen papalar da Petrus'un vekili sayıldılar. Böylece Papa ruhanî reis sıfatıyla İsa'nın yeryüzündeki temsilcisi oldu. 1870 yılında toplanan Vatikan Ruhani Meclisi, Papa'nın "yanılmazlığını" ilân etti. Katolik mezhebinde ruhban sınıfı aşağıdan yukarıya rahip, piskopos , kardinal ve papa seklinde hiyerarşik bir yapıya sahip. Katolik mezhebinin başlıca özellikleri ise şunlar:

"1-Papa dinî başkandır, İsa'nın vekili, Petrus'un halefidir. 2-Papa yanılmaz bir otoritedir. Roma diğer kiliselerin hepsinden üstündür. 3-Ruhu'l-Kudüs tarafından idare edilen Roma Kilisesi evrenseldir. 4-Ruhu'l-Kudüs, Baba ve Oğul'dan çıkmıştır. 5- İsa hem ilâhî, hem insanî tabiata sahiptir. 6- İsa da, Meryem de günahsızdır, aslî suçtan uzaktır. Meryem, Tanrı yanında şefaatta bulunabilir. O, göğe yükselmiştir. 7- Azizler de Tanrı katında sözcü olur, şefaatta bulunabilir. 8- İnsan aslî günah içindedir. Buna karşılık kötülüğe meyletmek günah değildir. Günah çıkarma çok önemlidir. Bunun, günah çıkarma hücresinde papaza itiraf şeklinde olması gerekir. 9- Sakramentler (kutsal sırlar) yedi tanedir. Ruhban zümresi evlenemez. Onların dışındaki evlenenler de boşanamaz. Boşandıktan sonra evlenmek zina sayılır. 10-Yirmi Konsil'in aldığı kararlar kabul edilir. 11- Cuma günü et ve yağlı yiyecek yemek yasaktır. 12- Son hüküm gününü, cenneti,

cehennemi ve arafı kabul ederler. 13- Geleneklere bağlı kalmak lâzımdır. 14- Ayin dili latincedir. 1965'deki Vatikan Konsili'nde değişik dillerde de ayin yapılmasına izin verilmiştir.

Katolik mezhebinde papazların başlıca görevleri, vaftiz, tövbe, çile, günah çıkartma, ahilere yağ sürme (ölüm döşeğinde son yağlama), evlenme vb. takdis törenlerini yönetmektir. Temelde aynı inançları paylaşmakla beraber, detaylara ait konularda katolik mezhebinden ayrılarak ortaya çıkan bazı küçük mezhepler de vardır. Bunlar; keldanî, ermenî, süryanî, marunî ve kıptî mezhepleridir."

Çağdaş Hıristiyanlar: Vatikan Sapıklığın Doruğunda

"Kitabî" tanımıyla Katoliklik - Roma Kilisesi – Vatikan yukarıda yer alan satırlardaki gibi. Gerçeklerle örülü tarihi süreç ise bu "kitabî" tanıma mesafeli durmanın gerekliliğini gösteren bir yığın veriyle dolu. Tarih; en iyimser tahminle IV ve V'inci yüzyıla kadar katoliklikten ya da papalıktan sözetmek için bir delil bulamasa da, tarihsel kıdem ve genellikle buna bağlı "gizem"in gücünden yararlanmak isteyen hıristiyanlıktaki kahir ekseriyetçe bu durum gözardı edilir. Bu nedenledir ki, papalığın, yani bugünkü konumlanmasıyla Roma Kilisesi / Vatikan'ın kuruluşunu Havarilerden Aziz Petrus'a bağlamak, hıristiyan dünyasında yaygın bir görüş haline gelmiştir.

Karşı görüştekiler ise Roma Kilisesi'nin, Petrus tarafından değil, yahudi-hıristiyanlar tarafından kurulduğunu söylerler. "Roma kilisesinin Petrus ve Paul tarafından kurulduğu" iddiasının, kardinal İreneus tarafından ortaya atıldığı; amacın da, "piskoposluğun Havariler'den devralındığını, piskoposları Elçiler'in yetiştirdiğini" öne sürebilmek için apostolik (elçisel) bir menşeden geldiğini ispatlamak olduğu belirtilmektedir. Muhaliflere göre; Antakya'da yaşayan Petrus, ömrünün sonlarına doğru Roma'ya gitti, bu nedenle Roma Kilisesi'nin değil, Antakya Kilisesi'nin kurucusu sayılmalıdır. Vatikan'la bir büyük kavganın içinde olan "Mesih İnanlıları" ise bu konuda çok daha radikal görüşlere sahipler. Bu kesimin, web sitesindeki "Papanın Yetkisi ve Yanılmazlığı Konu-

sunda Farklılık" başlıklı bir yazıda; papalık kurumunun, İsa öğretisine taban tabana zıt olduğu anlatılmakta.

"Mesih İnanlıları, Roma papalık sistemini ve yetkisini tamamen reddederler. Katolik kilisesi papayı şu görkemli unvanlarla çağırır: 'Tüm Hıristiyanların papası' (yani babası), 'çobanı ve şefi', 'kutsal peder', 'Mesih'in görünür temsilcisi', 'Petrus'un halefi', 'elçilerin prensi', 'aracı' , vs... Hemen belirtelim ki, yalnızca İsa Mesih'e verilen ve verilmesi gereken bu unvanların papaya verilmesi ve onun tüm Hıristiyanlar üzerinde bu derece büyütülmesi, Kutsal Kitap gerçeklerine tamamen aykırı düşmektedir. Katolik kilisesi daha da ileri giderek 1870 yılında yapmış olduğu Vatikan konsilinde papanın 'yanılmaz' olduğunu da ilan ederek sapıklığının doruğuna ulaştı. Tarih boyunca papaların desteklediği haçlı seferleri, korkunç engizisyon mahkemeleri, birbirleriyle çelişen bir sürü öğreti ve açıklamalar, bu iddianın gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu gösterir. Bir çok 'kutsal pederlerin' şahsî yaşamları da kutsal bir yaşamdan tamamen uzaktı. Ahlaksızlık, taht kavgası, üstünlük sevdası, yalan dolan, gaddarlık, politik hırs vs."

Görüldüğü gibi hıristiyanlığın inanç yapısı, peygamberinin konumlandırılması ve kutsal kitab/larındaki kargaşa, tarihî süreçteki inanç kurumları için de dünden bugüne geçerlidir. Gerçekten de, ilk asırlarda kilisenin "kurumsal" bir yapısının var olduğundan sözedebilmek güçtür Binghamton Üniversitesi'nden Fernand Braudel, "Katolik Kilisesi ve Dünya" başlıklı makalesinde, kilise bağlılarının, ilk üç asırda Romalı yetkililer tarafından vahşice katledilen inançlı bir paryalar grubu olmaktan öte bir fonksiyonlarının bulunmadığından sözeder. Ona göre; böyle bir yapıda, hıristiyanken omuzların üzerindeki başı yerinde tutabilmek başlıbaşına bir hüner istiyordu; değil ki bir inanç etrafında kamusal alanda görünür olunabilsin, hele hele bir müessese etrafında toplanılabilinsin! Ne zaman ki, İmparator Konstantin hıristiyan olmuş, hıristiyanlık da ancak bundan sonra, yani 4. yy'ın başlarından itibaren Roma İmparatorluğu'nun resmi dini haline dönüşebilmiştir.

Bu arada, hıristiyan teolojisindeki pekçok önemli olayı illâ "gizemli" bir şekilde açıklama gayreti, "kiliseyi kurumsallaştırdığı" öne sürülen İmparator Konstantin'le ilgili de ortaya çıkar. Anlatılanlara göre, Konstantin "gökte haça benzeyen bir meteor" görür. Bunun üzerine, sözkonusu işaretin, bayrağın üzerine konulmasıyla düşmanlara karşı üstünlük kazanacakları zehabına kapılır ve bu nedenle hıristiyanlığı benimser. İslam âlimi Birunî ise Konstantin'in hıristiyan olmasıyla ilgili olarak önesürülen bu "fevkalade olay"ın temelsizliğini gösterir. Birunî, gökyüzünde "haç"a benzer bir yıldız kompozisyonu olmadığını, yıldızların her zaman sabit olduğunu, buradan da, "salibin teyidinin gökyüzünden alındığı" hikâyesinin tam bir hurafe olduğunu dile getirir.

"Tevhidci Aryanizm"e Yasaklama

Şu ya da bu şekilde, devlet reisinin hıristiyanlığı benimsemesi ise bu dine fayda yerine zarar getirecek, o zamana kadar yetersiz de olsa kimi yaklaşımlarıyla inançtaki bulanıklığı gidermeye çalışan "sahih anlayış" tam bir takibata uğrayacaktı. Bu bağlamda Konstantin'in ilk icraatlarından birisi; 325'de İznik'te topladığı konsilde bazı piskoposlara, İsa'nın ilahlığını inkâr eden doktrin olan Aryanizm'i yasaklatması oldu. Ariusçuluk / Aryanizm; İskenderiye'li bir rahip olan Arius'a izafe ediliyordu. O, "Tanrı 'Baba', doğmamıştır, bütün varlıkların yaratıcısıdır. O halde İsa 'Oğul' tanrısal değerini kaybeder, çünkü 'Oğul' doğmuştur" diyordu. Tartışma geniş bir coğrafyaya yayılmış, kargaşadan korkan İmparator Konstantin de, İznik Konsil'ini toplayarak, burada tevhidî anlayışı mahkûm etmişti. Tarih bir defa daha tekerrür ediyordu. Sapkınlığın asıl sahipleri, makûlu sapkın olarak yaftalıyor, cezalandırıyor, sindiriyordu.

Böylece; kiliseyi bugünlere kadar etkisi altına alacak olan "kutsal üçlülük" (trinity) "baba, oğul, kutsal ruh" temel ideolojik doktrin haline gelecekti. M.S. 381 yılında toplanan ikinci bir konsilde de, dönemin imparatoru Tedosios'un "teslis" yönünde irade izhar etmesiyle, bu sapkınlık daha da kuvvetli bir kurumsal kimlik kazanacaktı. Arius'a benzer bir çıkışı 428-431 yılları arasında Bizans patrikliği görevinde bulunan Nestorius da gündeme

getirecek, Hz. Meryem'in "tanrının annesi" olamayacağını söyleyecek, fakat diğer kilise babalarının, özellikle de İskenderiye patriği Kirillos'un tepkisi ve ayak oyunlarıyla Efes'te toplanan üçüncü konsilden Nestorius'un görevden alınması kararı çıkacaktı.

"Teslis"i eleştirme cüretinde bulunanları gelecekte de benzer sonlar bekleyecekti. Papa Honorios da, bunlardan birisiydi. Uydurdukları "teslis" (üçleme) teorisi ile hıristiyanlığı bir tür putperestliğe çeviren Vatikan'daki kilise babaları, farklı bir papa ile karşılaşınca sıkıntılı bir dönem yaşamışlardı. 625 tarihinde papalık görevine seçilen Honorios, Hazreti İsa'da tek bir irade olduğunu söyledi. Papa'nın monoteizme yakın bu tutumu, dönemin diğer kilise büyükleri tarafından ağır bir dille eleştirilecek, kendisi "rafizî bir sapkın" olarak ilan edilecekti. Hıristiyanlığa yön çizen kilise babaları, bir kez daha inadî bir şekilde sahih inanç arayışlarını mahkûm ediyorlardı.

Papalıkla ilgili bilgilerin Müslümanca bir bakış açısıyla olan versiyonu ise Şamil İslam Ansiklopedisi'nde şöyle dile getiriliyor:

"Roma katolik kilisesinin başkanı; katolik mezhebinin ruhani lideri; bütün katoliklerin mutlak teslimiyetle yükümlü oldukları en büyük papaz. Papa insanlara Cennet vadedebilir ve buna ilişkin bir belge tanzim ederek kişinin Cennetteki yerini belirtebilir. Bu belgeyi edinen kimse ölünce Cennete girip papanın tayin ettiği yere yerleşeceğine kesin bir şekilde iman eder. Bu, Hristiyan din adamlarının Hz. İsa (a.s.)'nın getirdiği tevhidî dinden sapıp insanlara ilâhlık taslamalarının açık bir göstergesidir. Papalar, kendilerini rabler ilan ederek, insanları saptırmışlar ve onlara rablıklarını kabul ettirmişlerdi. Allah Teâlâ bu durumu Kur'an-ı Kerimde şöyle dile getirmektedir: 'Onlar hahamlarını, papazlarını ve Meryemoğlu İsa Mesih'i, Allah'tan başka rabler edindiler. Halbuki onlar, ancak 'bir' olan ve kendisinden başka ilâh olmayan Allaha ibadet etmekle emrolunmuşlardı.' (et-Tevbe, 9/31).' Papalar, Hz. İsa (a.s.)'ın vekili sayılan Aziz Petro'nun halifeleri kabul edilirler. Aziz Petro, miladi I. asırda Roma'ya yerleşmiş ve 'Tevhidi Hıristiyanlık'tan tavizler vererek

putperest Roma devletiyle uzlaşma yoluna gitmişti. Bu tarihten sonra Roma, papalığın merkezi olmuştur. İlk papa, Aziz Petro'dur. Papalar, kardinaller denilen ruhanî meclisin üyeleri arasından seçilirler. Seçilen papa ölene kadar bu görevde kalır. Papalar 726 tarihine kadar sadece ruhanî bir liderliğe sahip oldukları halde, bu tarihte Roma ve diğer bazı yerlerin papalığa terkedilmesiyle dünyevî bir hâkimiyete de sahip olmuşlardır. Roma imparatorlanın Konstantiniyye'yi (İstanbul) devlet merkezi edinmelerine kadar papalar, bütün hıristiyanların lideriydiler. Bu dönemden sonra, Bizans imparatorları İstanbul patriğini güçlendirip hıristiyanlık içinde oldukça etkin bir konuma gelmesini sağlamışlardı. İlk önceleri İstanbul patrikleri papaya bağlı kalmışlarsa da, bir zaman sonra papalarla eşitlik mücadelesine girişmişlerdir. Peşinden doğu ve batı kiliseleri birbirinden ayrılmış, Roma'daki papalar, sadece katoliklerin lideri olarak kalmışlardır. Bu ayrılma, papalığı sarsmışsa da kısa zamanda kendini toparlamayı başarabilmiştir. Papalık ortaçağ Avrupa'sında yüksek bir nüfuz oluşturmuş, küçük mezhebi ihtilaflar yüzünden kralları azledip, atayacak bir güce kavuşmuştur. Bu durum, birçok çekişmelere kaynaklık etmiştir. Ancak, papalığın gücünü kırmak ve kontrol altına almak için bazı Alman imparatorlarının papaları değiştirip, işlerine geldiği şekilde papa tayin ettikleri de görülmüştür.

İslâm dünyasını istilâ etme hedefine yönelik Haçlı seferleri, papaların gözetim ve teşvikleriyle tertiplenmiştir. Avrupa halkları papaların yaptığı olumsuz propagandalarla İslam tebliğine karşı şartlandırılmışlardır. Onlar bu işi, İslâm'ın hakikâtini saklayarak iftira kampanyaları ile başarıyorlardı. 1309 yılında Papa V. Kalman, Roma'yı terk etmek zorunda kalmış; gidip Fransa'daki Avinyon şehrine yerleşerek burayı papalık merkezi edinmişti. 1377 tarihine kadar Roma'dan uzak kalan papalık, XI. Greguvar tarafından tekrar Roma'ya taşınmıştır. Ancak, Greguvar'ın ölümü üzerine Avinyon kilisesi bir papa seçmiş ve böylece Roma kilisesi yetmiş bir yıl sürecek olan bir büyük çekişmenin içine düşmüştür.

16. asra gelindiğinde Hristiyanlığı temelinden etkileyen Reform hareketlerinin ortaya çıkışına şahit olunmaktadır. Luter, Kalvin ve diğer bir takım protestan reformistlerin çalışmaları ile gelişen protestanlık, papalık kurumuna büyük bir darbe indirmiştir. Almanya'nın büyük bir bölümü, İskandinav ülkeleri ve İngiltere protestanlığı kabul ederek papayı reddetmiş; Doğu hıristiyanları da İstanbul'daki Patrik'i dinin başı kabul etmişlerdir. Bu tarihten sonra papalığın gücü sürekli bir zayıflama sürecine girmiştir. 1870'de İtalyanların Roma'yı başkent ilan etmeleriyle papalık cismanî hâkimiyetini tamamen kaybetmiştir. Papaya, Roma'nın merkezinde müstakil devlet olarak kalma imtiyazı tanınmıştır. Günümüzde papalık, her bakımdan dünyanın en küçük devleti olmasına rağmen, çok büyük gelirleri olan gayr-i menkul varlıkları elinde bulundurmaktadır. 16. asırdan sonra, papaların çoğu İtalyan asıllılardan seçilmiştir. Papalığın resmi dili Latincedir. Ortaçağda Batı insanı Papalığın korkunç baskı ve zulümleri altında mahvedilmiştir. Tamamen hurafeli bir din halini alan hıristiyanlık, insanlık tarihinin en büyük zulümlerini işlemiştir. Kurulan Engizisyon mahkemeleri ile haksız ve batıl inançlar yüzünden binlerce insan katledilmiş, diri diri ateşe atılmıştır."

Putperestlik İçin İlle de "Put" Şart Değil

Buraya kadar aktarılanlara rağmen Vatikan/Papalık gerçeğinde hala "klasik bir puta tapıcılık" görmek istemeyenlere ise şunu hatırlatmalı: Puta tapmak ille de, antik çağlarda sıklıkla görüldüğü üzere yontma bir taşın veya ilkel kabilelerdeki gibi ağaçtan bir totemin önünde secdeye kapanmak değildir. Put, putlaştırmak isteyenlerin arkasına saklandıkları birer işaret ve alâmetten başka bir şey değildir. Allah'ın (C.C.) dışında tapınılan, tapınıldığı intibaı veren, O'ndaki (C.C.) Uluhhiyyet'e ilişkin sınırsız özelliklerden bir tekinin bile O'ndan (C.C.) başkasına izafe edildiği her "şey" puttur. Kur'an-ı Kerim'de, "Allah'ı bırakıp da kendilerine kıyamete kadar cevap veremeyecek şeylere tapanlardan daha sapık kimdir?" (el-Ahkaf, 5) buyrulmaktadır. "Cevap veremeyecek" hükmünün çerçevesinde bakıldığında ise papalığın hangi iddiası / tasaarufu bu "cevap veremeyişin" dı-

şında kalmaktadır ki? "Yanılmazlık mı? Allah katında sözcü, şefaatçi olmak mı? İnsanların günahlarını affetmek mi? Onları dinden çıkarmak mı?" İmam Şehristanî, "vesileli tapınmalar"a dair; hem başka inançlarda, hem de hıristiyanlıkta geçerli olacak bir eleştiri getirerek şunları söyler:

"Onlar, ellerinde Allah'tan bir emir olmadığı halde gayret gösteriyor, ihtiyaçlarının giderilmesini onlara bağlıyorlarsa onların bu hareketleri bir ibadet olmuş oluyor. Onlardan ihtiyaçlarının giderilmesini talep etmeleri, onların onlarda bir ilâhlık bulunduğuna inandıklarını ispat etmektedir."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
İŞTE VATİKAN, İŞTE PAPALIK

Bir Papalık, Sayısız Garabet...

Kitabın bundan sonraki bölümünde ise Vatikan'daki bazı papaların; bazen milyonlarca insanın hayatını –zaman zaman ölümüne- etkileyen karar ve icraatlarından günlük hayatlarındaki birbirinden garip işlerine, inanç ve düşünce özgürlüğüne yönelik akıl almaz tutumlarından ilim, ilerleme düşmanı halleriyle adeta bir "kocakarı" derekesindeki hurafeciliklerine, hedonizm uğruna sergilenen ahlâkî zafiyetin envaî türlüsünden akçalı işlerdeki tam bir "garp kurnazı" irtikaplarına... ilh. uzanan bir panoroma yer alıyor. Hemen belirtmeli ki, yaklaşık 1600 yıllık mazisi olan bir kurum ve onun temsilcilerinin hikâyesini, kronik bir akışla vermek, takvimsel bir metodolojiye oturtabilmek mümkün değil ya da çok zor. Bu nedenle aşağıdaki bölüm, tarihî akışı değil; olguları, şahısları, vakaları baz alarak hazırlandı.

Şaşaa ve İhtişam Fetişizmi

"Kilise, baştan başa ışıklandırılmış, aydınlatılmıştır. Roma'nın Saint Pierre Kilisesi, Papa Hazretlerini beklemektedir. Papa Hazretleri şahane süslenmiş dinî elbiseleri içinde arz-ı endam eder. Taşıyıcılarının suratları pancar kesilmiş olan tahtırevanda yerini alır. Org muhteşem bir besteye başlar. Günlük kokuları havayı

baygınlaştırır. Papa'nın silahşör arkadaşları, zengin işlemeli elbiseleriyle bunlar, eğer boyunlarında mevkilerini gösteren kalın altından zincirler taşımasa insana Üçüncü Henri'nin nonoşlarını hatırlatacak şeylerdir. Papalık sarayının hademeleri, kilise savcıları, yüksek rütbeli rahipler ve nihayet kutsal kilise babaları... Kardinaller... İşte bu renkli, debdebeli, tantanalı ve kalabalık ortasında Papanın tahtırevanı dehşetli bir saltanatla yürümektedir. Bu yürüyüş esnasında, Papa, secde eden halkı 'takdis' etmektedir. Bir masal âlemi cereyan etmektedir. Sanki, dışarıda biriken halkın üstünden ilâhî bir nefes geçmektedir. Herkes, tek bir coşkunluk içinde erimiştir. Çünkü Papa Hazretleri, İsa'nın vekilidir ve tıpkı onun gibi, sonsuz derecede ulvî bir yapıya maliktir, menfaat gözetmez, merhametli ve hata yapmaz oluşu, ileriyi görüşü O'nu halkların ve kralların şefi yapmıştır. İlk hıristiyanların imanlarının tek dekoru olan mağara ve mahzenlerin basitliği ve temizliği ile ne kadar zıt şeylerdir bunlar. Hıristiyanların da büyük bir kısmı bu ihtişamın Hazreti İsa'nın sadeliği ile bir alâkası olmadığını kabul etmektedirler."

Bu sahneleri; rahip Roland Gagery'in "Histoires Scandaleuse des Papes" isimli kitabının Türkçe tercümesi olan "2000'e Doğru Papaların Günah Dosyası"nda anlatan Ali Ergenekon, küçük ama hacimli kitabında papaların şaşaalarına ilişkin daha pek çok ibretlik tasvirlere yer veriyor. Aynı kitaptaki, "Papa'nın Tacı" başlıklı bölüm ise "kısaltılmış" haliyle bile, papa ve şürekasının üzerlerine "bulaşan", adeta görmemişlere has mücevherat tutkusunu gözler önüne seriyor. Anlatılanlar; tam da, "Özenle yapılmasına karşın estetik açıdan kaba ve yüzeysel kalan, dolayısıyla gerçekte bir tür kültürsüzlüğü yansıtan nesne ve buna yönelik beğeni" olarak tanımlanan "kitch"i karşılıyor:

"Papalık tacının üstünde, gümüş tellerle işlenmiş çok ince bir fötr vardır. Buna altın varaktan yapılmış üç tane taç konulmuştur. Her tacda iki sıra 90'arlı inci işlenmiştir, bütün incilerin toplamı ise 540 incidir. Bunun üzerinde de çiçekleriyle bir haçı temsil eden taç vardır. Taçın süslemesi sekizgen şekli üzerine yapılmıştır, yani sekiz çiçekçik, dört zümrüt, üç safir, bir tane de

yakut. Taçın üzerinde ise bir altın top. Onun üzerinde de, 11 pırlanta ile yapılmış bir haç. Papanın omuzlarına düşen kısımlarında ise 2 yakut, 4 topaz, 4 zümrüt, 6 sıra doğu incisi, 146 sair renkli taş, 11 pırlanta. Üf be... demeyiniz. Daha bitmedi. Ya kostüme ne demeli? Joseph Bernhart 'Le Vatican'da bu kostümü bakın nasıl anlatıyor:

'Papa, merasim elbisesiyle arzı endam etmiştir, süslü elbisenin ağırlığından, Papa, etek taşıyıcılarının ve cüppesinin yanlarını tutanlarının yardımı olmaksızın hareket edemez halde görülmüştür. Geniş pilili, beyaz papalık cübbesinin etekleri yerlere kadar uzanır, onun üzerine beyaz ipekten bir falda. Rahip elbisesi üzerine papa ikinci bir pazıbendi, beyaz ipekten altın ve kırmızı tellerle işlenmiş çift pelerin. Papalık mantosunun üzerinde de, altın kordonla boyuna bağlanmış, sol elle idare edilen göğüs haçı şaşaa ile parlıyor. Ve kemer, eldivenler ve ayakkabılar tamamen beyaz ipekten imal edilmiş ve üstü kıymetli taşlarla süslenmiş. Garip bir elbiseyi de ilâve etmek gerek. Papanın iç çamaşırlarını örten kısım o kadar sağlam bir yün kumaştan yapılmış ki tutabilmek için dizlerin üstüne bağlarla tespit etmek gerekli olmuş. Elbette bunların hepsinden ağır olanı o uzun ve beyaz veya kırmızı renkte olan papalık mantosu. Bir sürü taşla işlenmiş bu mantoyu iki taraftan kilise prensleri taşımakta yardımcı oluyorlar."

Evet, papanın neler giydiğini, taktığını takip etmek bile insanı yoruyor, ya bunları üzerinde taşımak insanı ne hale koyuyordur? Ama papalar, asırlardır bu eziyeti, belki de sadece debdebelerinden oluşan "imaj"ları adına yüksünmeden çekiyorlar. Bırakın tek tanrılı dinleri bir yana; budizm, hinduizm, şintoizm, konfüçyüsçülük ve taoculuk gibi beşer imâli "din"lerin bile hemen hepsinde kişinin "mahfiyeti, sadeliği, tevazuu" öncelemesi istenirken; hıristiyanlığın, üstelik sıradan bir mensubunun değil, en ön saftaki safın da ilerisindeki temsilcisinin hali yukarıdaki gibidir. Nerede tevazuu, nerede sadelik, nerede mahviyet!

Kâfir Mefhumlar

Kimi papalar ve onların şahsında papalık; bazı dönemlerde fikir, inanç, teşebbüs hürriyetlerine karşı aşırı düşmanca tutumlar sergilemiş, üstelik bunları gizleme ihtiyacı da pek duymamıştır. Papa IX. Pie tarafından ilan edilmiş olan "syllabus", bu rahatlık konusunda yeterince fikir verebilir. Pie'nin; Avrupa'da "aydınlanma" düşüncesinin, laikliğin artık kök saldığı bir zaman diliminde, 1864 yılında bile fikriyatı şöyledir:

"Tanrı hâkimdir ve mükemmeldir. Kilisenin kendisini Tanrı'nın vekili yerine koyup konuştuğu düşünülürse kilise mükemmeldir. Tanrı'nın –yani kilisenin- insanlar ve dünya üzerindeki hiç bir fiili red ve tenkît edilemez. İyiyi ve kötüyü ayırt etmek için insan aklı tek ölçü değildir. Tek ölçü kilisedir. Protestanlık gerçek Hıristiyanlık değildir ve Roma kilisesi gibi tanrıya hoş gelmesi mümkün değildir. Kilise, tamamen hür, mükemmel bir varlıktır. Kendine ait haklardan istifade eder. Kimse buna mani olamaz çünkü bu hakları ona, onun müessisi vermiştir. Bu hakları tarif etmek hiç bir sivil iktidara düşmemiştir, hele sınırlamak hiç... Kilisenin kazanmak ve edinmek hakkı vardır. Bu bakımdan gerek papalar, gerekse rahipler dünyevî nesnelere mâlik olabilirler. Bütün hakların kaynağı kilisedir ve bu haklar sınırsızdır. Rahiplerin askerlikten muaf tutulması onların tabiî haklarıdır. Bazı ülkelerin oradaki yabancılara kendi dinlerini icra etmeleri iznini vermeleri sebepsizdir. Her inanca, her görüşe düşüncelerini açıkça ve özgürce söylemek imkânını vermek halkın ahlâkı ve zihniyetinin bozulmasına sebep olacaktır."

Avrupa, Vatikan'ın önderliğinde asırlarca koyu bir cehaletin içerisinde yaşamıştı. Nietzsche, bu karanlıkta en büyük pay sahibi saydığı Vatikanı/papalığı/kiliseyi eleştirirken, acımasız ifadeler kullanır:

"Bu gizli solucan, gecede, siste ve anlam kaypaklığında yanaşarak herkese yapıştı, herkesin hâkiki şeylere olan yönelimini, genel olarak gerçekliklerle ilgili içgüdülerini emdi yuttu, bu ödlek, kadınsı ve şeker tatlısı çete, adım adım, bu muazzam yapının 'ruhlar'ını ona yabancılaştırdı. Böcek yapışkanlığı, manastır

gizliliği, cehennem, suçsuzlarının kurban edilmesi, kan içme yoluyla unio mystiva* gibi karanlık kavramlar, her şeyden önce de yavaş yavaş karıştırılan kin ateşi, şandala kininin ateşi, bu egemen oldu Roma'ya."

Draper, Bizanslılar'ın bin yıl boyunca bir tek orijinal eser ortaya koyamadığını anlatır. Bu vadide bilinen bir darb-ı mesel de, Harun er-Raşit'in Kral Şarlman'a gönderdiği saatle ilgilidir. Yaygın anlatıma göre; kral; her saat başı zamanın sayısınca saatin içinden çıkan minik kuklaların "cinler tarafından" idare edildiğini sanıp, eline geçirdiği bir sopa marifetiyle saati kırmıştı. Ahmet Cevdet Paşa, Tarih-i Cevdet'te ise Müslüman heyetin "frenk cühelası"nın saati kırmasına mani olduğunu aktarır. Aynı dönemde, bugün önemli bir düşünür sayılan R. Bacon, entelektüel faaliyetleri nedeniyle büyücü sayılmış, 15 yıl zindana konmuş, eserleri de ateşe atılmıştı. Bacon, şahit olduğu cehalet ve zulüm nedeniyle ölürken, "İlim yararına bu kadar eziyet çekmiş olmaktan dolayı pişmanım" demişti. İlmî faaliyetlerde bulundukları ya da sadece farklı düşündükleri için işkencelerle öldürülenlerden bazılarının isimleri ise şöyledir:

Jeanne D'arc 1431: Cauchon piskoposu tarafından mahkûm edilerek, papazlar tarafından yakılmıştır. Papalık, 1920 yılında ise onun azizliğini ilan etmiştir.

Ramus 1544: Çağdaş düşüncenin Batı'daki ilk öncülerinden birisidir. Eserleri, Paris İlahiyat Fakültesi tarafından yasaklanırken, kendisi de mahkûm edildi. Aklın, gerçeğin mihenk taşı olduğunu Descartes'dan önce söyleyen kişidir.

Etienne Dolet 1546: Meşhur Fransız düşünürü, araştırmacısı ve edibi. Önce işkenceye tâbi tutulmuş; daha sonra ise dili kopartılmış, boğulmuş ve denize atılmıştır.

Bruno 1600: Düşünce hürriyeti konusunda cesur çıkışlar yapmasının bedelini Engizisyon kararıyla odun yığınları üzerinde yakılarak ödedi.

---

* Tanrı ile gizemli birliğe varmak.

Campanella 1639: Akla, mantığa ve tecrübeye itaat ve itibar eden bir düşünür olarak tanındı. Toplam 27 yılını hapiste geçirdi, 7 defa işkenceye maruz bırakıldı. Son işkencesi tam 40 saat sürmüştü.

Vanini 1619: İronik bir biçimde Vatikan'da sofu bir papaz olarak hukuk doktorasını tamamlamış, bir süre sonra ise etrafındaki kilise babalarına, "Siz halkı kandırıyorsunuz" diyerek ateistliği seçmişti. Sonu; dili koparılmak ve asıldıktan sonra yakılmak olmuştu.

Descartes 1650: Meşhur, "Düşünüyorum, öyleyse varım" (cogito ergo sum) sözünün sahibi. "Metod Üzerine Konuşma" kitabı yasak listesine alınmış, kendisi de yakılmamak için Fransa'dan kaçmıştı.

Jean François de La Barre 1766: Paris'te bir köprünün üzerindeki "haç" çizilince potansiyel suçlu aranması sonucunda de La Barre bulunmuştu. Hakkında bir delil yoktu ama evinde, Voltaire'in "Felsefe Sözlüğü" bulunmuş ve bu "kafî delil" sayılmıştı. Dili koparıldı, kafası kesildi ve cesedi "Felsefe Sözlüğü" ile birlikte ateşe atıldı.

Jean Jack Rousseau 1778: Liberal fikirlerinden dolayı ülkeden kovuldu. Eserleri ise Vatikan'la durumu mütalaa eden Paris piskoposunun kararıyla yakıldı.

"Index Kurulu" denilen bir kurul ise sürekli yayınları takip etmekle meşguldü. İlk olarak Papa IV Paul tarafından 1559'da çıkartılan bu liste 1948 yılına kadar 32 defa yayınlandı. Vatikan'ın yasakladığı yazarlar arasında Dante, Lamartine, Monteigne, Montesquie, Pascal, Diderot, Hugo, La Fontaine, Hume, Luther, Erasmus, Rousseau, Spinoza, Descartes, Abelard, Calvin, Voltaire gibi isimler bulunuyordu.

Kısanın kısası bir hatırlatma, hıristiyan batının o dönemde düşünce özgürlüğüne dair sefil halini ortaya böyle koyarken, aynı zaman diliminde İslâm dünyasında Ömer Hayam ise haram olan şaraba güzellemeler yazıyor; dahası, "şüphe içindeyim, dinim yok, servetim yok, cennetten ümidim yok" diyordu. Bu-

gün; laiklerin, materyalistlerin "En sevdiği İslâm düşünürü" olan İbnî Rüşd de (d. 1126-1198), Gazalî'nin (d. 1058-1111) döneminde tekfir ettiği felsefecilerin fikirlerini savunmakla meşguldü. İki dünya arasındaki farkı gözlemleyen insaf sahibi yazarlardan Mercier, "Müsamaha, İslâm akîdesinin esasıdır" derken; Rahip Michon da, "Milletten millete olan insanperverliğin esas kaidesi olan dinî müsamahanın, hıristiyan milletlerce Müslüman milletlerden öğrenilmiş olması pek hazindir" görüşünü dile getirir.

Yeniliğe karşı oluş, sadece koyu ortaçağ karanlığına mahsus da değildi. 1910'da bile Papa X. Pie, "modernizmi aforoz" etmişti. Vatikan terminolojisinde modernizm, "her türlü bid'atin sentezi" olarak nitelendiriliyordu. Pie'nin modernizme karşı aldığı önlemler ise şunlardı: Din adamları, modernizme karşı olduklarına dair mecburi yemin edecekler, dinî okullar bu düşüncelerden ayıklanacak, her semtte "uyanıklık komiteleri" kurulacak...

Galilei'nin Başına Gelenler

Vatikan, sık sık bilimi kendisine esaslı bir hasım olarak görüyordu. "Dünya dönüyor" diyen Galileo Galilei'nin (1564-1642) başına gelenler bunun tipik bir göstergesiydi. O "dönüyor", diyor, papalık ise "dönmediğini" iddia ediyordu. Acımasız bir kişiliğe sahip olan, kendisini seçmek istemeyen kardinalleri öldürttüğü bilinen Papa Urbaine VII, asıl şöhretini Galilei'yi mahkum ettirmesiyle sağlamıştı. Kilisenin canına kasteden baskıları sonucunda, iddiasının aksine, "dünyanın dönmediğini" söyleyen Galilei, mahkeme salonundan çıkarken, belli belirsiz bir sesle, "Ama yine de dönüyor" demekten kendini alamamıştı. Papa ve kardinallerden kurulu mahkeme ise mutluydu, zira "gerçeği" tescil ettirmişlerdi; "dünya dönmüyordu"!

Bu komik mahkemede alınan karar; asırlar sonra, 1992 yılında -olması hesabıyla daha da komik- bir başka Vatikan mahkemesinin kararıyla ters yüz olacaktı. Papa II. Jean Paul ve mahkeme heyeti, 13 yıllık bir "tahkikatın" sonunda aldıkları kararla, "Vatikan hükmü şahsiyeti" olarak, "dünyanın döndüğünü" kabul ediyorlardı! Evet, inanması güç ama meselâ Ay'a ilk insanın ayak

basmasından 12 yıl sonra bile "koskoca" Vatikan, "Acaba Galileo doğru söylemiş mi?" diye ciddi ciddi toplantılar yapıyor ve 13 yılını bu işe harcadıktan sonra da, "Pardon, Galileo haklıymış!" diyordu. Oysa papalık, o yıllarda Ay'ı komşu kapısı yapan Amerikalı astronot ya da Sovyet kozmonotlara, "Bir zahmet oradan bakar mısınız, acaba dünya dönüyor mu?" diye sorsa, kolaylıkla maksat hasıl olabilirdi! "Karar"a göre, o dönemde papalık "samimiyetle", dünyanın döndüğüne inanmanın katolik inancını zayıflatacağını düşünmüş ve Galilei ile ilgili, "işkence teşkil edecek tedbirler almak zorunda kalmıştı." Papa II. Jean Paul, "Bir daha böyle şeyler tekerrür etmesin, Galileo iyi bir mümindi!" diyordu.

Galileo'ya ilişkin son not ise "orijinal"liğine dair. "Müsbet İlimlerde Müslüman Âlimler" kitabının yazarı Mahmut Karakaş, bu konuyla ilgili şunları yazar: "Acaba bu keşif Galile'ye mi aittir? Halbuki, Galile'den altı asır evvel, dünyanın hem kendi ve hem de güneşin etrafında döndüğünü Birunî diğer Müslüman âlimlerle münakaşa ediyordu. Bunu kabul etmek için illâ da Birunî'nin hakim huzuruna mı çıkması lazımdı? Elbette böyle bir durum olamazdı. Çünkü Birunî bir Müslüman âlimi idi ve İslâm dünyasında ilim serbestti." Karakaş, merhum Elmalılı Hamdi Yazır'ın Kur'an Tefsiri'ne de göndermede bulunarak, "dağların yürümesinin" tasvir edildiği en-Neml Suresi'nin 88'inci ayetinde, "Sen dağları görür, onları yerinde durur sanırsın. Halbuki onlar bulut geçer gibi geçer gider. (Bu) her şeyi sapasağlam yapan Allah'ın sanatıdır. Şüphesiz ki O, ne yaparsanız hakkıyle haberdardır" buyrularak arzın yürüdüğünün anlatıldığını belirtir. Buna göre, yerinde sabit gibi görünen dağlar, aslında bulutlar gibi hareket halindedir. Tabiî, dağların bu hareketi dünya ile birlikte olduğu için, bununla dünyanın hareket ettiği anlaşılmış olur.

Hurafelerin Vatikanı

Akıl, uzunca bir süre "zararlı" sayıldığı için, kimi papaların tasarruflarının pek çoğu hurafelerle iç içeydi. Bu yönüyle Vatikan, hem bu akıl dışılığı içselleştirdiği, hem de hurafelerden rant devşirdiği için onun tarihi, aynı zamanda bir hurafe tarihidir de.

Mesela, hıristiyanlığın 1000'inci yılına doğru yaklaşılırken, papalık ve mahallî kiliseler, "1000 senesinde kıyamet kopacak!" vaveylasıyla cahil halktan büyük paralar toplamışlardı. Özellikle zenginler, Cennet'e gideceği inancıyla bütün mülk ve servetini Vatikan'a/kiliselere/papazlara bağışlıyordu. Korkuyla beklenen gün gelip -tabiî ki- bir şey olmayınca da, yine din bürokrasisi bir "cerr"in daha peşine düşüyor ve "muteber duaları" ile bu badirenin atlatıldığını "eski zenginler"e anlatıyorlardı. Yine cehalet ve taasubun kucağındaki Avrupa, XIV. asırda kıtlığa dûçar olunca, "bilim" adamları da dahil, geniş bir kesim bu belaların yahudiler yüzünden başlarına geldiğine inanarak, bunlara büyük eziyetlerde bulunmuşlardı. Tabiî; başta papalık, din adamlarının fetvalarına dayanarak bu zulümler işleniyordu. Yine aynı asırda veba salgını da yaşanmış, hıristiyanların "akîl" adamları yaşananları – yine- yahudilere, volkanik patlamalara ve iki başlı bir buzağının doğmasına bağlamışlardı.

İslam dünyasının medeniyette zirveye oynadığı yıllardan olan 1228'de papalık, "Tarikat üyeleri kâfir filozofları taklit edemezler, onların serbest sanatlarını öğrenemezler, önceden özel müsaade alınmadıkça hiç bir şahıs ders de veremez" diye genelge yayınlıyordu. Bilim, o asır Avrupası'nda yanına yaklaşılması yasak bir kavramdı. Kiliseye yakın bir "ilim adamı" olan Tatian, "Dünyevî ilaçlara, ot ve köklere inanmak, herşeye kaadir olan Allah'a karşı bir güvensizliği ifade eder. Eczacılık bir iğfâl sanatıdır" diyordu.

1603'de de James; cinler ve cincilik hakkındaki kitabını çıkarmış; burada, habis ruhların neler yaptıklarını, sihirbazların ne işler gördüklerini, bunların ne suretle ceza görmesinin icap ettiğini izah etmişti. Zamanının başpiskoposu da, "Bu eser, ilâhî ruhun yardımıyla yazıldı" diyerek, James'i övmüştü. Ortaçağda en küçük bir davranış bozukluğu olan kimse, hemen cinli ilân ediliyor ve bu kişi zincire vurularak, vücudundan şeytanı veya cinleri kovmak için kendisine akla hayale gelmeyen işkence metodları uygulanıyordu. Kilise, hıristiyanlık veya rahipler hakkında tek bir kötü söz söylediği tespit edilen insana hemen "kafasına şeytan girmiş" yaftası yapıştırılıp, ona cinli deli muamelesi yapılıyordu.

Sapkınlıktan Korunalım Derken Sapıttılar

Tefhimu'l Kur'an'ın müellifi Ebu'l Al'a Mevdudî, Hadid Suresi'nde, "Sonra onların izleri üzerinde peygamberlerimizi birbiri ardınca gönderdik. Meryem oğlu İsa'yı da arkalarından gönderdik; ona İncil'i verdik ve onu izleyenlerin kalplerinde bir şefkat ve merhamet kıldık. (Bir bid'at olarak) Türettikleri ruhbanlığı ise biz onlara (uyulması gerekli bir yaşama biçimi) yazmadık. Ancak Allah'ın rızasını aramak için (türettiler) ama buna da gerektiği gibi uymadılar. Bununla birlikte onlardan iman edenlere ecirlerini verdik, onlardan birçoğu da fasık olanlardır" ifadeleriyle yer alan 27'nci Ayet'in tefsirinde, Vatikan'ın hepsini de kutsal saydığı, sıradan inananlara "ideal model" olarak gösterdiği ruhbanların çizgi dışı hallerinden örnekler verir:

"Dünyadan elini eteğini çekip sefil, çıplak bir şekilde kuyu içlerinde yaşayan, dağlar arasında dolaşan derviş kimseler, halk nezdinde kutsal, ermiş, evliya imajı alırken, Hıristiyanlıkta ideal prototip olmuşlardır. Kişinin bedenine eziyet etmesi, takva ölçüsü olarak kabul edildiğinden, rahipler kendilerine eziyet etmede adeta yarışıyorlardı.

İskenderiyeli Sn. Makarios, sürekli üzerinde 20 kiloluk yük taşırdı. 6 ay bataklıkta yaşadı, öyle ki zehirli sinekler, onun çıplak vücudunda ısırmadık yer bırakmamışlardı. Takipçisi Sn. Yusavius, şeyhinden de ileri giderek üzerinde devamlı 75 kiloluk yük taşımış ve 3 yıl kurumuş bir kuyu içinde yaşamış ve sadece kokmuş mısır yemişti. Sn. Besarius 40 gün dikenler üzerinde yatmış ve 40 sene sırtını yere koymazken, Sn. Pahamius ise 15 sene sırtını yere koymamıştır. Sn. John 3 sene ayakta durmak suretiyle ibadet etmiş ve bu 3 sene içinde hiç oturmamıştır. Yalnız bazı zaman dinlenmek için duvara dayandığı olurdu. Ayrıca sadece pazar günleri kendisine sadaka verilen yiyeceği yerdi. Sn. Samius Astalit (390-449) Hıristiyanların büyük azizlerinden kabul edilirdi. O her paskalyanın 40 gün öncesinden başlayarak ağzına hiç bir şey koymazdı. Bir defasında tam bir sene tek ayağı üzerinde dikildi. Zaman zaman manastırından ayrılarak kuyu içinde yaşardı. Daha sonra kendisini bir iple bu sütuna bağlamış

ve kurtçuklar etini yemeye başlamış. Şayet bir kurtçuk onun yarasının üstünden düşerse, onu yerden alır ve yeniden yarasının üstüne koyarak, 'Allah'ın verdiği rızkı yiyin' dermiş. Oldukça uzak bölgelerden gelerek bu şahsı ziyaret eden Hıristiyanlar, ölümünden sonra onu, Hıristiyanlığın en büyük ve kutsal azizi olarak kabul etmişler ve diğer aziz adaylarına bir örnek olarak göstermişlerdir."

Kadınlar Ne Eziyetler Çekti

Vatikan'da hurafelerin en belirgin hale geldiği konulardan biri de kadınlar olmuştu. Kafalarında sağlıksız bir kadın-erkek ilişkisi kurgulayan kilise babaları, bu sapkın kadın anlayışı doğrultusunda yüzyıllarca Avrupa'daki kadınları canlarından bezdirmişler, sık sık da canlarından etmişlerdi. Sahanın yetkin ismi araştırmacı Aytunç Altundal, Akşam Gazetesi'ndeki papalık dizisinde, katoliklerdeki garip kadın telâkkisi ve bunun trajik sonuçlarını şöyle anlatmıştı:

"Roma Kilisesinde kadınlara bakış, 'Mizogonizm' denilen evlilik düşmanlığı kapsamındadır. Hıristiyanlığın ilk yüzyılında Roma Kilisesinin iki kurucusundan biri Aziz Paul tarafından formülize edilen kurala göre evlilik din adamlarının kesinlikle uzak durmaları gereken bir kurumdur. Hatta şöyle söylenmiştir: 'Evlenmektense yakılarak ölmek evladır.' Kilise Babaları işte bu görüşlerini Havva'ya dayandırarak Hıristiyanlığa sokmuşlardır. Onlara göre Havva, Tanrı'nın değil Şeytan'ın sözüne uymuştur. Bunun sonucunda da Adem'le birlikte 'ilk günah'ı işleyerek birlikte Cennet'ten kovulmuşlardır. Havva yüzünden tüm insanlığın ilk 'Masumiyeti" lekelenmişti. Bu nedenle erkeklerin kadınlardan uzak durmaları gerekmekteydi. Engels'in dediği gibi Hıristiyanlık gerçekte tüm insanları işte sadece bu konuda, 'İlk günahı' işlemiş olmak konusunda 'eşit' kabul eder, bunun dışında insanlar hiç bir şekilde eşit değildirler.

İlk kez Aziz Paul (Yahudilik adı Saul) tarafından formüle edilen bu ilk günah, Hıristiyanlığa sonradan geçen ve Yahudi olmayan Romalılar tarafından hiç bilinmiyordu. Böyle bir ilk günahtan

doğduklarını ilk kez Aziz Paul'dan duymuşlar ve gülüp geçmişlerdi. Hıristiyanlık geliştikçe bu ilk günah olanca ağırlığıyla Hıristiyanların hayatlarını şekillendirmeye başladı. Öte yandan ilk günah olmadan vaftiz de olamıyordu; bu olmayınca da İsa'nın Kilisesi'ne katılarak 'tüm' diğer günahlardan kurtuluş da olamıyordu.

Öldürün! Tanrı, Nasılsa Masum Olanı Bilir

Roma Kilisesinin bu yoğun baskısı doruk noktasına 11. yüzyılda ulaştı ve yüzyıllarca sürdü. Havva, hep o 'Şeytana' uyarak erkeğin masumiyetini kirleten dişi olarak gösterilmişti. Nihayet 1209'da Papalar büyük bir Haçlı ordusu kurarak, kendilerine göre Heretik= Dinden Sapmış Kişi, kabul ettikleri Hıristiyan cemaatleri soykırıma uğrattılar. Kısaca, Cathare diye bilinen bu soykırım sırasında yaklaşık bir milyon insan öldürüldü. Soykırımı yöneten Katolik şövalyelerden biri şöyle demişti: 'Hepsini öldürün. Tanrı nasıl olsa hangisinin heretik, hangisinin masum olduğuna karar verir.' Kıyımlardan sonra, ilk kez Bizans'ın zorlamasıyla 7. yüzyılda göstermelik olarak anlamı kabul edilmiş olan 'Meryem Ana' kültü 16. yüzyılda öne çıkartılmaya başlandı. Ondan önce Roma Kilisesi için Meryem Ana, Ortodoks Kilisesinde olduğu kadar önem taşımıyordu. 16. yüzyılda Hıristiyan nüfusun azalmakta olduğu anlaşılınca bu kez evlilik teşvik edilmeye başlandı. Meryem Ana'nın öne çıkartılması, Havva'nın tam karşıtı olarak değerlendirilmesiyle sağlanabildi. Bu yeni dogmaya göre Havva, Tanrı'nın kendisinden istediği işi yapmamış ama Meryem, imanı tam olduğu için Tanrı'nın isteğini yerine getirmiş ve bakire olmasına rağmen İsa'nın dünyaya gelmesinde aracılık etmişti. Öyleyse diyordu Kilise, imanlı kadınlarla evlilik yapmak hayırlıdır... Katoliklik'te Havva ile Meryem işte böylesine zıd prototipleri oluştururlar. Bir de fahişeyken nadim olup İsa'nın Havarilerine katılan Mecdeli Meryem vardır. Bu da Kilise tarafından ilk kez 17. Yüzyılda öne çıkartılmaya başlandı. Bu kadın da hiç değilse yaptığı işten -fahişelik-nadim olup, imana gelmiş biriydi. Ve ilk kez fahişelikten vazgeçen kadınlar için Maria Magdelena (Mecdeli Meryem) manastırları açıldı. Meryem Ana ise ilk kez

1870'de resmen 'Lekesiz' doğumla dünyaya gelmiş tek 'masum kadın' olarak kabul edildi. Katolik aleminde bu olaya 'İmmaculate Conception' denilir. Buna göre sadece Meryem değil, annesi olarak kabul edilen St. Anna da bakireyken Meryem'i doğurmuştu. 18. yüzyıla kadar hiç bir Hıristiyan böyle bir dogmadan haberdar olmamıştı ama Papa 'Ben yaptım oldu' dedi ve bugün de onun dediği geçerlidir.

Bizans İmparatoru Justinyen'in başını döndürüp onunla evlenen sirk güzeli vahşi hayvan terbiyecisinin kızı Teodora işte böyle Mecdeli Meryem gibi bir kadındı. Ve inanır mısınız ki bu kadın Hıristiyanlığın, daha sonraki dönemlerinde hayli tartışılan ve bölünmeye yol açan bir çok uygulamasında söz sahibi olmuştu. Teodora, ne Roma'daki Papa'yı ne de İstanbul'daki Patrik'i önemsemişti. Hıristiyanlığa doğrudan doğruya kendi kafasına uygun gördüğü fikirleri sokmuş veya çok tartışmalı fikirleri savunmuştu. Teodora, günümüzde benim diyen feministlerin topluca 40 yılda yapamadıklarını tek başına üç beş yıl içinde yapabilmiş bir kadındı. Ve onun bu girişimleri Dogma ve/veya Gelenek haline gelerek Doğu Kiliseleri'ne mal edilmişti."

Evli Papazlar Eşleriyle Yalnız Kalamazdı

Vatikan'ın "kadın korkusu ve düşmanlığı"nın kökeninde karşı cins ve aile hayatının adeta lanetlenmesi vardı. "Hıristiyan ruhbanlığı, evliliği ve aile hayatını fiilen haram kılarak, acımasızca nikah bağlarını koparmıştır" diyen Mevdudî, din adamlarının genel evlilik düşmanlığı ile az sayıdaki nasılsa evlenmiş olanlarının fıtrata aykırı tutumlarına ilişkin şu örnekleri veriyordu:

"İffetli olmanın anlamı, cinsel ilişkiden kaçınmak ve evlenmemekti. Hatta nikahlı olsalar bile kadın-erkek ilişkisi onların iffet telakkilerine tersti. Lezzet ve zevklerden uzak kalınmalıydı. Sn. Jerom gibi ünlü Hıristiyan bir alim şöyle diyor: 'Şayet bir kadın İsa uğruna bakire kalırsa o artık İsa'nın gelini olur. O kadının annesi de Tanrı'nın yani İsa'nın kayınvalidesi olma şerefine erer.' Yine Sn. Jerom bir başka yerde, 'İffetin kılıcıyla evliliğin ipini kesmek, bu yolun yolcusu için ilk şarttır' demektedir. Böyle bir talimatın evli bir kadın ile erkek üzerindeki ilk etkisi, onların

mutlu evliliklerinin son bulması şeklinde tezahür etmekteydi. Çünkü Hıristiyanlıkta boşanmak sözkonusu olmadığından, kadın ve erkek ayrı kalmak zorundalardı. Örneğin iki çocuk babası olan Sn. Nilus, ruhbanlığın etkisi altına girdiğinde, karısını ağlar bir halde bırakarak ondan ayrılmıştır. Sn. Amman zifaf gecesinde, karısına iffet üzerine va'zetmiş ve sonunda her ikisi de hayatları boyunca ayrı yaşamak konusunda anlaşmışlardı. Sn. Abraham ise daha ilk gece karısını bırakarak kaçmıştır. Aynı davranışı Sn. Alex de yapmıştır. Evli olan papazların açık yerlerde yatmalarını öngören ve karılarıyla yalnız kalmalarını engelleyen yasalar çıkmıştır. Hatta bir papazın hanımıyla görüşebilmesi için, onlarla beraber en az iki kişinin daha bulunması şart koşulmuştur. Sn. Gregory, bir papazın hanımından 40 yıl ayrı yaşadığını ve öyle ki hanımı, ölümü anında yanına geldiğinde, ona 'benden uzak dur' dediğini övünçle nakleder."

İdeal Bir Papaz İçin Anne de Kötüydü!

Karşı cins bu kadar "kerih" görülünce, buna bağlı olarak "sıla-i rahim" de bitiyordu. Mevdudî, bu sapkın hallere dair de çarpıcı tasvirleri aktarır:

"Onlar insanlardaki, anne, baba, kardeş ve evlat sevgisini yok etmeye çalışmışlardır. Rahip Evagirius, anne ve babasını terkedip, yıllarca çöllerde dolaşmıştır. Yıllar sonra anne ve babasından gelen mektuplar kendisine ulaştığında, 'onları okuduktan sonra insanî duyguları uyanır korkusuyla' daha mektupları açmadan ateşe atmıştır. Sn. Thedoros'un annesi ile kızkardeşi, pekçok papazdan aldıkları referans mektuplarıyla, Sn. Thedoros'un kaldığı manastıra gitmiş, oğul ve kardeşlerini bir kez olsun görmek üzere müracaatta bulunmuşlar fakat Sn. Thedoros onlarla görüşmeyi reddetmiştir. Sn. Markus'un annesi ise oğlunun kaldığı manastıra giderek, oradaki piskopostan binbir rica ile oğlunu görmek için izin almış; Sn. Markus ise annesi ile görüşmeyi reddetmiş ama piskoposun emrini yerine getirmek amacıyla, kıyafetini değiştirip, gözlerini kapatarak annesinin karşısına çıkmıştır. Böylece annesi oğlunu tanımadığı gibi oğlu da annesini görmemiştir. Bir başka aziz Sn. Poemin ve

altı kardeşi, Mısır'da bir manastırda kalırlarken, yıllar sonra anneleri oğullarının adresini bulur ve onları görmek için manastıra gelir. Çocuklar ise annelerini uzaktan görünce kaçarlar ve hücrelerine girerler. Kadıncağız ise yere oturarak ağlar ve şöyle der: 'Ben sadece sizlerin yüzünü bir kez olsun görmekten başka bir şey istemiyorum. Bu isteğimin size ne zararı var? Ben sizlerin annesi değil miyim?' Ancak bu saygıdeğer azizler (!) yine de kapıyı açmayıp, kapıların ardından şöyle bağırırlar: 'Biz seni Allah huzurunda göreceğiz.'

Bundan daha korkunç bir olay da şudur: Sn. Simeon Stylites, anne ve babasını terkederek, 27 yıl ortadan kaybolur. Babası üzüntüsünden vefat eder ama annesi hayattadır. Bu azizin şöhreti dolayısıyla, annesi onun nerede olduğunu duyar. Oğlunu görmek için ta uzaklardan kalkarak manastıra gelen bu zavallı kadıncağız, orada manastıra kadın ayağının basamayacağını öğrenir. Piskoposa, içeri girmese bile, hiç olmazsa oğlunu dışarı çıkarması ve bir kez olsun yüzünü görmesine izin vermesi için yalvarır. Ancak Allah'ın o aziz kulu (!) annesini görmeyi kesinlikle reddeder. 3 gün 3 gece kapının önünde bekleyen zavallı kadıncağız ise orada vefat eder. Daha sonra Aziz hazretleri (!) manastırdan dışarı çıkarak, annesi için ağlar ve onun affedilmesi için dua eder.

Hıristiyan rahipleri, kızkardeşlerine ve hatta çocuklarına da aynı şekilde davranmışlardır. Nitekim zengin bir kimse olan Mathius, Hıristiyan ruhbanlığının etkisi altına girdikten sonra, 8 yaşındaki biricik oğlunu da alarak, manastırda inzivaya çekilir. Manastırda, onun ruhsal bakımdan terakki edebilmesi için evlat sevgisini kalbinden atması gerekli görüldüğünden dolayı, ilk olarak onu oğlundan ayırırlar. Daha sonra o masum çocuğa türlü türlü eziyetler ederek, babasına çocuğunun çektiği eziyetleri seyrettirirler. En sonunda manastırın piskoposu ona oğlunu götürüp nehre atması için emir verir ve o da bu emri kabul edip, oğlunu nehre atacak iken, rahipler çocuğu elinden alırlar. Böylece onun artık Allah'ın dostu (velisi) olduğu anlaşılmıştır. Sn. Jerom, 'yeğenin boynuna sarılsa, annen 'sütümü helal etmem'

dese, baban sana mani olmak için kendini yolun üstüne atsa, onu ezmek pahasına Haç sancağına doğru yürümekte tereddüt etme' demektedir. Yani ona göre merhametsizlik takva demektir. Hıristiyan ruhbanlığı, kişinin en yakın akrabalarına acımasızca davranmayı, merhametsiz ve katı kalpli olmayı bir ibadet haline getirmiştir. Bu tür davranışları ibadet olarak kabul etmelerinden ötürü, insani duyguları, merhamet hisleri körelmiştir adeta."

Kilisenin "Cadı" Avı

Papalığın günah galerisinde "cadı avı" da önemli bir yer tutar. Tarifi bile yapılmayan, sadece bir söylenti olarak halk arasında dolanan cadılık, o dönem Avrupa'sında en tehlikeli suçlamalardan biriydi. 14. ve 15. yüzyıllarda Avrupa savaşlar, veba başta olmak üzere salgın hastalıklar ve tarım ve ekonominin zayıflığı nedeniyle çok zayıflamış, kötü duruma düşmüştü. İnsanlar buna bir anlam veremiyor ve bunun tanrının kendilerine verdiği bir ceza olduğunu düşünüyorlardı. 15. yy sonuna gelindiğinde günah keçisi olarak "cadılar" seçildi. Masum olan bu kişiler, sadece "değişik" yönleri bulunduğu, bugün olsa belki çok çok parapsikolojinin ilgileneceği kimi özellikleri sahip oldukları veya doğal yöntemlerle tedavi alanında başarı ve servet edinmelerinden dolayı kıskanıldıkları için suçlanıyor ve suçlarını itiraf edene kadar işkenceye tâbi tutuluyorlardı. 1481'de papa, engizisyon mahkemelerine cadılar hakkında emir vererek, "Hepsinin bulunup yokedilmesi lazım" diyordu. İşkenceyi resmileştiren engizisyon, şüpheli şahısları(!) yakalıyor, onları zorla itiraf ettirip sonunda yakıyor ve mallarına el koyuyordu. Bu işlem sırasında insanın yüreğini parçalayacak acıklı olaylar yaşanmış, görevliler bile işkence görmemesi için suçlananlara, suçlamaları kabul etmeleri için yalvarmışlardı. Acı çekme süreci sırasında, mahkûma suç ortakları sorulduğunda, aklî dengesini yitirmiş veya sağlıklı düşünemeyen kurbanlar ise akıllarına ilk gelen ya da bazen sevmedikleri kişilerin ismini vermiş, böylece yeni masum insanların ölümüne de yol açmışlardı. Düşenin hiçbir şekilde kurtulamadığı bu kurum, 16. yy boyunca çok şiddetli bir şekilde faaliyet

gösterip, 17. yy'da Rönesans'tan sonra ve Aydınlanma Devri'nde de zayıflamıştı. Son cadı yakma olayı ise 1781'de Fransa'da gerçekleşmişti. Amerika'ya yerleşen fanatik bir hıristiyan grup olan püritanlar da, bu kıtada 28 kadını yakmışlardı. Hıristiyanlıktaki "cadı avı"nın yakılan kadın bilançosuyla ilgili farklı rakamlar telaffuz edilir. Sonuçta, ikiyüz binle iki milyon arasında gezinen rakamlar literatüre girmiştir.

Akçalı işleri çok iyi bilen Vatikan, bu konuda da yine mezkûr becerisini göstermişti. "Cadı, büyücü" ilân edilen kişinin mal varlığı kiliselere bağışlandığı için hedefte, daha çok dinsel / siyasî arkası fazla olmayan zenginler vardı. Biraz serveti olan görüldü mü, rahipler "büyücülük, cadılık yapıyor" diye bağırırlardı. Fransız bilim adamı La Peyrere'e, "Kuzeyde niçin bu kadar büyücü var?" diye sorulunca, "Şundan ki, hâkimler büyücünün mal varlığına sahip olmaktadır" cevabını vermişti.

Voltaire: Daha Yüz Yıl Önce Ne Barbarmışız!

Ahmet Rıza Bey, "Batının Politik Ahlâksızlığı" kitabında, ünlü Fransız edebiyatçı Voltaire'in cadı, büyücü avlarıyla ilgili olarak, "Biz bedbaht Fransızlar, daha yüz yıl önce nasıl zavallı ve iğrenç bir barbarlık içinde imişiz? Büyücüleri muhakeme etmekle meşgul olmayan hiçbir parlamento yoktu" dediğini aktarıyor. Haydar Akın'ın kaleme aldığı "Ortaçağ Avrupa'sında Cadılar ve Cadı Avı" isimli kitapta da, ortaçağda Vatikan'ın öncülüğünde başlatılan ve asırlarca süren "cadı avı"na ilişkin özgün bilgiler yer alıyor. Hastalıkları tedavi gibi gayet insancıl gerekçelerle yola çıkan pek çok kadının, sonunda "cadı"lıkla suçlandıkları anlatılan kitapta, şöyle deniliyor:

"Bilge-otacı kadınlar ya da iyilik perileri birçok nedenden dolayı cadı olarak tanınmışlardır. Büyünün iki yönlü kullanımı, sağaltmak veya zehirlemekte kullanılan maddenin dozunun belirleyici olması, onlan ince bir çizgi üzerinde yürümeye zorlamıştır. Yöntemleri ve pratikleri şeytan işi olarak yorumlanmıştır. Sağaltıcı -bilge- kadının tedavi etmeye çalıştığı insan ve hayvanları kurtaramaması, başarısız olması soru işaretlerini de beraberinde

getirdiği için, cadılıkla suçlanması kaçınılmaz olmuştur. Şifalı bitkilerin dozunun dalgınlıkla yüksek verilmesi insanların ve hayvanların zehirlenmesine yol açarken, düşük doz şifa vermeye yetmez ve hasta ölür. Ortaçağın halk hekimliğinde hastanın sağalması veya ölmesi birbirine çok yakındır. Katolik kilisesi büyü kullanarak insanları ve hayvanları tedavi etmeyi günah saydığı için, bu günahı işleyenler büyücülük yapmak ve büyücü olmakla suçlanmışlardır.

Büyüyle uğraşan kadınlar mevcut önyargılar nedeniyle- erkeklere göre daha sıkı kovuşturulmuşlardır. Bildikleri sağaltma yöntemleri 'kocakarı yöntemleri' olarak nitelenmiş ve cadılık yapmakla eşdeğer, kriminal bir suç olarak görülmüştür. Bu 'öğüt' vericiler kilise tarafından, 'yaşlı orospu', 'deli karı' ya da tümüyle 'sahtekârlar' veya 'cadılar' olarak kabul edilmiştir. Eğitimli doktorlar erken yeniçağda sadece büyük kentlerde ve saraylarda çalışmaktaydı; küçük şehirler, kasabalar ve tüm kırsal kesim insanları ve hayvanlar, tamamıyla büyü yoluyla sağaltmaya çalışan halk hekimlerine kalmıştı."

Roma, Muazzam Bir Genelev

"Ahlâklı, düzgün, doğru" olunduğunda Cennet'e gidileceğine dair ateşli vaazlar veren papaların önemli bir bölümü, kişisel hayatında ise bu tavsiyelerin tam tersi –hem de ne tersi!- yönde davranışlar sergilemişlerdi.

800'lü yıllar papalık etrafındaki sefahatin tavan yaptığı yıllar olacaktı. Dönemin imparatoru Louis'in oğlu Lothaire, kendini takdis ettirmek için Papa I. Pascal'ın yanına gitmişti. Ancak veliaht prens, gerek papalık sarayında, gerekse papalığın göz yummasıyla Roma'daki muhtelif mekânlarda gördükleriyle adeta şok olmuştu. Kendi deyimiyle, "Roma muazzam bir genelev"di. Tepkisi üzerine papa Pascal, Lothaire'e bir daha böyle şeyler olmayacağına dair söz verdi. Veliaht Roma'dan ayrılınca da, kendisini gammazladıklarını iddia ettiği iki din adamını büyük işkencelerle öldürttü. Prens Lothaire ise gelişmeleri öğrenip

duruma müdahale ederek, II. Eugene'nin Pascal'ın yerine geçmesini sağladı.

Etienne de, Vatikan'ın utançla anılan papalarından bir diğeriydi. Döneminin tarihçilerinden Baronius, onun için şu satırları kaleme almıştı: "Ne iç harpler, ne putperestlerin zulümleri, Hazreti İsa'nın tahtına bu gibi canavarların para zoru veya kan dökerek oturması kadar ıstırap verici olmamıştır. Roma kilisesi, ipek ve mücevherle süslenmiş bir fahişeye dönüşmüş, açıkça kendini satıyordu. Papalık sarayı ise her milletten rahibin gelip satılık kızların fiyatlarını münakaşa ettikleri bir tavernaya dönüşmüştü. Bugüne kadar, ne papalar, ne papazlar bu kadar zina, hırsızlık, akraba zinası ve katillik yapmamışlar, kilisenin cehaleti hiçbir zaman bu kerte karanlık olmamıştı." İmzasını bile zor atabilen bir cahil olan Etienne, ahlaksızlıkta sınırları o kadar zorlamıştı ki, sonunda yaşananlara tahammül edemeyen Vatikan'daki bir grup trafından, 2 Mayıs 897'de üzerindeki elbisenin bir parçası ile boğularak öldürülmüştü.

Aradaki üç papadan sonra bu göreve gelen Benoit IV döneminde de papalık parlak bir görüntü sergilemeyecekti. İngiltere Kralı Edgard, 905'te yaptığı bir konuşmada, "Roma'da sefahat, çözülme, sarhoşluk ve pislikten başka bir şey görülmüyor. Rahiplerin evleri, fahişelerin, soytarıların ve oğlancıların utanılacak yuvası haline gelmiş. Papanın ikematgâhında gece gündüz çalgı var. Şehvet şarkıları, dansları oruç ve dualaların yerini almış" diyordu. Asıl adı Pamfili olan ancak kendisine "masum" manasına gelen İnnocent'i seçen X. İnnocent döneminde ise papalık sarayı "lezbiyen" gösterilere sahne olmuş, papa genç bir rahibi de kendisine "gözde" yapmıştı.

Evlenmeleri Yasak Ama...

Hürriyet'ten Murat Bardakçı, 30 Haziran 2005 tarihinde; papaların sadece bir bölümü ve bu bir bölümünün de sadece bazı sefahatını anlattığı bir yazı kaleme almıştı. Yazıdaki papalar, bir ahlaksızlık resm-i geçidindeydiler sanki:

- Üçüncü Sergius 904'te papa oldu ve yedi yıl tahtta kaldı. Papa'nın Marozia adında 16-17 yaşlarında bir sevgilisi ve bu sevgilisinden de gayrımeşru bir oğlu vardı. Marozi'nın annesi Theodora, sevgilisini 914 yılında "Onuncu Jean" unvanıyla Papa seçtirmeyi başardı; Sergius'un gayrımeşru oğlu da 931'de "Onbirinci John" olarak Papalık tahtına oturdu.
- Sergius'un gayrımeşru oğlu Onikinci John, Papa olduğu sırada henüz 18 yaşındaydı. Sekiz yıl devam eden papalığı sırasında babasının metresiyle büyük aşk yaşadı, yeğenleriyle ilişkiye girdi ve kendisini eleştiren bir papaz yamağının cinsel organını kestirdi. 963 Kasım'ında Roma'daki Aziz Petrus Kilisesi'nde biraraya gelen 50 kadar kardinal, Papa'yı kutsal kavramlara saygısızlıkla, makamını satın almakla, yalan yere yemin etmekle, cinayetle ve zina ile suçlayıp papalıktan azlettiler.
- Sekizinci Innocent, 1484'te Papa seçildiğinde biri kız, diğeri erkek iki gayrımeşru çocuğun babasıydı. Innocent'in 1492'de yerini alan ve Borjia ailesinin mensubu olan Altıncı Alexander ise dört çocuk babasıydı ve dünya cinayet tarihinde çok önemli bir mevki edinmiş olan Sezar ile Lükres Borjiya, Alexander'ın çocuklarından sadece ikisiydi.
- Çoluk-çocuk sahibi papalar sadece bunlardan ibaret değildi. 1523'te papa olan VII. Clement'in hem kendisi gayrımeşruydu, hem de sevgilisinden bir oğlu olmuştu. III. Paul'un dört oğlu ve iki erkek torunu vardı, üstelik henüz 20 yaşına bile basmamış olan torunlarını kardinal yapmıştı. IV. Pius ise sadece üç çocukla yetinmişti.
- Benoit VI'yı 973'de öldürerek yerine geçen VII. Boniface ise Ferretius isimli bir rahiple bir fahişenin oğluydu. Cinayet gücüyle papalığını ilân etmişti. İhtiraslı birisi olan Boniface, kendisine muhalefet eden Toskana Dükası ile kanlı bir çatışmaya girdi. Ancak dük zorlu çıkınca kaçmak zorunda kaldı. Kaçarken de Vatikan'ın çok önemli miktarda hazinesini beraberindekilerin atlarına yükleyerek İstanbul'a getirdi. Burada konağının ve metreslerinin masraflarını karşılayabilmek için

kutsal kupaları, fener ve şamdanları, haçları haraç mezat sattı.

Papa III. Jules: Ben İğrenç Bir Papaz Değil miydim?

"2000'e Doğru Papaların Günah Dosyası"nda Ali Ergenekon, bazı papaların pek çok menfî alanda olduğu gibi cinsî sapıklıkta da isimlerinin, tarih kitaplarına geçtiğini gözler önüne serer. Papalık tahtına 1549'da oturan III. Jules, tam bir gulampareydi. Bazen Kardinaller Salonu'nda bile delikanlıların ırzına geçiyordu. "Gözde"si olan 16 yaşındaki bir "oğlan"ı kardinal yapma sevdasına kapılmış, kardinaller meclisi "bu kadar da olmaz" diyerek isteğine karşı çıkmışlardı. III. Jules ise şu "veciz" nutkuyla kardinallik kararını çıkartmıştı:

"Onu kabul etmemek için ne gibi bir sebebe maliksiniz? Günahları mı? Fakat, siz her türlü günaha batmış değil misiniz? İçinizde bir defa olsun zinâ etmemiş var mı? Kabul ediniz ki, hepimiz birer insanlık utancıyız. Beni ele alınız. Ne gibi bir fazilet beni papa yaptı acaba? Ben iğrenç bir papaz değil miydim?"

Eğlenceye aşırı düşkün olan bu papa, neredeyse çırılçıplak kalıncaya kadar soyunur, etrafındakilerden de aynısını yapmalarını isterdi. Bir keresinde yanındakilere, "Bizi bu halde Roma sokaklarında görseler acaba ne derlerdi?" diye sormuş; "Taşlarlardı" cevabını alınca da, "İşte bizi bundan kurtaran rahiplik elbisemizdir" demişti. Bu papa, Almanya'da protestanların eşitlik hakkını kazandıklarını öğrendiği gün, üzüntüsünden inme inerek öldü.

"Homoseksüellik Ruhsatı" Veren Papa

Vatikan'da 1471'de görev yapan Sixte IV, ensest zebunu bir isimdi. Daha kardinalken kızkardeşleriyle ilişki kurmuştu. Şehvet kudurganlığını, ablasından peydahladığı çocuklarına kadar sirayet ettirmişti. İstanbul patriği Pierre ve kardeşi Jerom ile Saint Luce kardinaline; Haziran ayı ile sınırlı kalmak şartıyla "İstendiği gibi yapılsın" notunu düşerek homoseksüel ilişki için ruhsat vermişti. Ayrıca lüks genelevler açmış, buralardan büyük paralar

kazanmıştı. Cinsî sapık olduğu kadar da acımasızdı da. İspanya'daki engizisyonu kurarak binlerce Müslüman'ın kanını dökmüştü.

Ahlaksızlıkta eski-yeni dönem farkı da sözkonusu değildi. Meselâ, 882'de papa olan II. Martin, ahlâkî zaafın getirdiği bir hastalıktan ölmüştü. Rahip Bassus, 432'de papa olan III. Sixte'yi "ensest" ilişkilere girmek ve manastırda rahibeye tecavüzle suçlamıştı. Papa ise kendini savunmak yerine rahibi zehirletmişti. Papa Damase döneminin imparatoru Valentinien, 370 yılında bir kanun neşrederek, rahiplerin, dullar ve bakireler yalnızken onların yanına, evlerine gitmelerini yasaklamıştı. Kilisenin önde gelenlerinden Saint Jerome, bu yasakla ilgili olarak, "Yüreğimi derinden yaralayan bir husus var: O da, böyle bir kanuna müstehak olduğumuzdur" demişti.

Papa ve Kızı!

Alexandre IV. Borgia, 1492'de papa olmuştu. Aileden Vatikan'lıydı. Dayısı, -kimilerine göre babası!- III. Calixte, 1455-1458 yılları arasında papalık yapmıştı. Bir dul kadın ve iki kızı ile yaşadığı karışık aşk ilişkisi de dahil, Alexandre hızlı bir zinakârdı. Avukatlık yapıyor ve nerede adinin en adisi bir suçlu varsa, yüksek belâgatıyla onu ipten kurtarıyordu. Sonunda papalığa aday oldu. Sayısız kumpasla, oyları satın aldı. Yeni kardinal olmuş bir Venedikli ise ona "değişik" bir teklifle geldi: "Oyuma karşılık, bin altın ve kızınla bir gece." Biraz sonra, Alexandre haykıracaktı: "Papa oldum! Yeryüzünde İsa'nın vekiliyim artık!" Vatikan'ın o dönem jurnallerini yazan Burchard, şu akıl almaz sahneyi de tarihe mal etmişti: "Bugün Kutsal Peder, Madam Lükresi memnun etmek için, kısrakları gözü önünde çifleştirdi. Yatak odasının penceresinden çılgın gibi alkışlıyorlardı. Sonra, Papa ve kızı içeri çekildiler ve bir saat kapandılar!"

Kurttan Çok Kuzu Yiyen Çoban

Hz. İsa'nın çobanlık yapmasından mülhem, papazlara "çoban" dendiği de oluyordu. Şehvetperest bir papa olan VI. Clement için de "çoban" deniyordu ama farklı bir amaçla! "Oda

hizmetçilerinden birisi daimi bir surette ona en seçkin parçaları getirmekle meşguldü. Herkes onu gösterek, 'İşte bir kurttan daha fazla kuzu yemiş bir çoban' derlerdi. Çobanlık gûya papazların bir ismiydi, hıristiyanlar da sürü. Ama bazı çobanlar işte sürüyü böylece parçalıyorlardı."

Eşcinsellik ya da karşı cinsle fuhuşun Vatikan ve bağlı kiliselerde bu denli artmasında evlilik yasağının da büyük etkisi oldu. Bu yasak yokken de çok sayıda ahlâksızlık tarihe geçmiş olsa bile, asıl patlama ikinci bin yıla girildiğinde başlamıştı. Onbirinci yüzyıldan evvel Roma kilisesine bağlı rahipler evlenebiliyorlardı. Halkla yakın temas halindeydiler. 1073-1085 yılları arasında hüküm süren Papa VII. Gregorius ise papazlara evlenme yasağı koydu. Rahiplerin halkla iç içe olmalarını engellemeyi, böylece üzerlerindeki kontrolünü artırmayı amaçlamıştı.

Öyle Bir Papa Ki!

Papa XXIII. Jean, kroniklerde tam bir "müptezellik âbidesi" gibi duran bir isimdi. Daha seçim esnasında, savaş zırhlarını kuşanıp, eli kılıcının kabzasında seçiciler salonuna girmiş, kim önerilirse "hayır" demiş ve nihayet heyeti "ikna" ederek papalık tahtına oturmuştu. Jean, 1410 yılında göreve başlamadan önce de; ensest ilişkiler, gece hücrelerinde rahibelere tecavüz etmelerle adı anılan birisiydi. Papa olunca, onu artık kimse durdurmaz olmuştu. Göz koyduğu kız ya da erkeklerin ailesi bu duruma itiraz ederlerse, şenî fiilini anne-babaların gözleri önünde gerçekleştiriyordu. Vatikan'a gizli yollar yaptırarak, erkek ve kadın sevgililerinin bu dehlizlerden yanına gelmelerini sağlıyordu. Kindardı da... Ahlâksızlıklarından dolayı kendisini aforoz etmek isteyen selefi Papa V. Alexandre'ı, papa seçilir seçilmez zehirleterek öldürttü.

Akçalı işlere de bayılan Jean; aklına her geldiğinde yeni bir vergi buluyor, içirip içirip sızdırdığı kontlara, kardinallere senet imzalatıp, büyük meblağlarla kendine boçlandırıyordu. Rezillikleri gizlenemeyecek hale gelince, hemen bir konsil toplantısı düzenleyip, hakkında konuşanları, "iman bozucu din yıkıcıları" olmakla suçlayan bir bildiri yayınladı.

Etrafında büyük bir nefret halesi oluşturan Papa XXIII. Jean, sonunda müstahakını bulacaktı. Din bürokrasisinden bir başka klik, bir gece Vatikan'ı bastı. Darbeci rahipler; Saint Pierre bazilikasını ahıra çevirdiler, papanın heykellerini kırdılar, papazları boğazladılar, rahibelere tecavüz ettiler, manastırları yaktılar. Jean, canını zor kurtararak kaçtı. Kurulan bir heyet, eski papayı, ancak 54'ü açıklanabilecek, geri kalanları ise sadece kapalı oturumda zikredilebilecek tam 74 ayrı suçtan mahkûm etti. Karar metninde, "Fukaraya ve doğrulara zulmetmiştir. Din sömürücülerinin hâmisidir. Her türlü faziletten mahrumdur. Bir rezalet aynası, şeytanın canlanmışı, kötülerin daniskasıdır" deniliyordu. Heyet ayrıca, Jean'ın sivil bir mahkeme tarafından yargılanmasını da istemişti. Mahkeme; onu "kundaklama, fiil-i şenî'ler, zehirlemeler, yakın akraba zinaları, genç rahip ve rahibeleri baştan çıkartmak..." gibi yığınla suçtan mahkum etmiş, ancak Jean kaçtığı yerden getirlemediği için verilen cezalar işlevsiz kalmıştı.

Riyazetten Rezalete

Kiliselerde, manastırlarda yaşanan cinsî sapkınlıkları Tefhimu'l Kur'an'da iğneleyici bir dille işleyen Mevdudî, şunları yazar:

"İffet hususunda ruhbanlık, fıtrata karşı savaş açtığından ötürü çok büyük bir hezimete uğramıştır. Nefislerini öldürmek adına, bazı riyazet (nefsin arzularına karşı koymak) ve çileler için rahip ve rahibeler manastırlarda bir yerde kalırlar ve bazen -riyazet heyecanından (!) olsa gerek- kendilerini ispat için birlikte aynı yatağa girerlerdi. Meşhur rahip Sn. Evagrius, Filistin rahipleri hakkında övünçle şunları yazmaktadır: 'Onlar nefisleri üzerinde öyle bir kontrol sahibidirler ki, rahip ve rahibeler birlikte yıkanırlar. Rahipler, rahibeleri çıplak olarak görmekten, onlara dokunmak hatta onları kucaklamaktan bile etkilenmezler. Çünkü fıtratları onların iradelerini yenemez. Gerçi yıkanmak onlara göre kötü bir şeydi ama onlar nefislerini öldürmek ve ibadet kastıyla yıkanıyorlardı." Filistin manastırlarının sonu hakkında ise, Nyssa'lı Sn. Gregory (öl. M.S. 326) manastırların genelevi haline geldiğini yazmaktadır. Görüldüğü gibi, fıtrata karşı savaş açan-

lardan, fıtrat muhakkak intikamını almaktadır. Ruhbanlar da fıtrata karşı savaş açtılar ve 8. asırdan 11. asra kadar Hıristiyanlık Tarihi, kendilerinin kara bir lekesi olacak ölçüde ahlâkî bataklığa düştüler. 10. asırda İtalyan bir papaz, şöyle yazmaktadır: 'Şayet kilise ve manastırlardaki din adamlarını kötü ahlâktan yargılayacak olsak, gençlerin dışında hiç bir din adamı ceza almaktan kurtulamaz. Yine gayri meşru çocukları kilise hizmetinden men etsek, kilisede hizmet edecek genç kalmaz.' Ortaçağ yazarlarının eserleri, rahibe manastırlarının genelev haline gelmesiyle ilgili şikâyetlerle doludur. Ancak tüm bu bilgiler gözönüne alındığında, Kur'an'ın, 'Ruhbanlığı kendileri uydurdular ama ona gereği gibi de uymadılar' şeklindeki ayetinin doğru anlamı kavranabilir."

Baskı, Sapıklıları Tetikledi

Haçlı seferleri tüm hızıyla sürerken Vatikan da, sefere çıkmış senyörlerin baskısından kurtulduğu için bölgede tam bir tahakküm sergiliyordu. 1200 ve 1300'lerde kelimenin bütün anlamlarıyla "ortaçağ karanlığı"na bürünen Yaşlı Kıta'da çok sayıda papa; hem halkı soyuyor, hem de ahalinin ahlâkının bozulması için ellerinden geleni yapıyorlardı. "Dinî otorite" sefahati önlemeye çalışmak şöyle dursun, her türlü ahlâksızlığa prim veriyordu. Din adamları Vatikan'da daldıkları eğlence ve ahlâksızlık ortamında halkla ilgilenmiyor, onların tefessühünü gören ahali ise iyice zıvanadan çıkıyordu.

1254'de papa olan Alexander IV'ün dönemi, dini taassubun sapkınlıkla hemhâl olduğu bir devir olarak tarihe geçmişti. Papalığın, yaşanan sapıklıklara ses çıkartmaması sonucunda birbirinden çarpık mezhepler ortalığı kaplamıştı. Bunlardan birisi de "kamçılılar" denilen gruptu. Ellerinde, uçları kurşunlu kamçılar olduğu halde çırılçıplak bir vaziyette sokaklarda koşturan bu grup, daha sonra bir yerde toplanarak ayin yapıyorlardı. Bu ayinlerde akıl almaz rezillikler yaşanıyordu. Göreve 366'da gelen Papa Dames zamanında da böyle garip bir tarikat türemişti. "Priscillianiste" isimli bu mezhebin üyeleri, sadece geceleri ve çırıl çıplak "ayin" yapıyorlardı.

1328'de papa olan V. Nicolas ise "ahlaksız vergi tarifesi" ile anılacaktı. Nicolas zenginliğe düşkündü ve zenginliğini sağlayacak her yolu mubah görüyordu. Bu amaçla bir "vergi tarifesi" yayınladı. Tarifedeki kimi maddeler şöyleydi: "Bir kızı iğfal eden bir rahip, iki lira sekiz kuruş ödeyecektir. Kendisini erkeklere peşkeş çeken bir rahibe, rahibelik titrini korumak için 131 lira onbeş kuruş ödeyecektir. Zanî kadın takipten kurtulmak ve işine devam etmek için papaya 87 kuruş ödeyecektir. Yakınlarıyla metres hayatı yaşamak isteyen rahipler, 76 lira bir kuruş ödeyeceklerdir." 1410'da iktidar olan Papa Jean de ününü, yine garip ve acımasız vergilere borçluydu. Vatikan'ın adamları halka çok ağır vergiler koyuyorlardı. Papa, vergi konusunda o kadar muhteristi ki, etrafındaki kardinalleri bile vergiye bağlamıştı. Onun için, her uygulama bir vergi vesilesiydi. İnandırıcı olmayan bir delille birisini aforoz ediyor, ardından da yüklü bir ödemeyle onu tekrar hıristiyanlığa alıyordu.

Papa Hamile Kalırsa!

Vatikan tarihinde, papalar ve çevresindekilerin utançla andığı bir hatıra ise "kadın papa"ya ait. Papalık zaman zaman, bunu inkâr yoluna sapmaya çalışsa da, "Kadın Papa Jean"ın papalar listesinden çıkartılmasına ilişkin bir kararı ile garip bir geleneği, bu sıradışı olayın gerçekliğini ispatlıyor. Evet, o dönem kadını "aşağı ve kirli bir yaratık" olarak gören Vatikan, bir süre bir kadının emrinde kalmıştı!

Dokuzuncu asrın başlarında Büyük Karl'ın döneminde İngiltere, hıristiyanlığı yayma çabası içindeydi. Bu amaçla Avrupa'ya gönderilen rahiplerden birisi, beraberindeki bir genç kıza âşık olmuş ve onu hamile bırakmıştı. Ailesinin tepkisinden çekinen genç kız da, rahip sevgilisinin yanında kalmaya karar vermiş, bir süre sonra ise doğum yapmıştı. İşte bu bebek, gelecekteki "Kadın Papa Jean"dı. Jean, küçük bir çocukken kültürlü bir ailenin eline düştü ve donanımlı birisi olarak yetiştirildi. O da, tıpkı annesi gibi bir papaza âşık oldu. Ancak bir papazın bir bayanla birlikte görülmesi sakıncalı olduğu için Jean, sevgilisinin yanında erkek kılığında dolaşmaya başlamıştı. İkili; Fransa, Marsilya ve

Galya'da pekçok manastırı ziyaret ettikten sonra Atina'da yaşamaya karar verdi. Kültürlü bir din adamı olan sevgilisi, Jean'a bildiklerini aktarıyor, aldığı dersleri vakit geçirmeden ona da anlatıyordu. Jean böylece ilahiyat, felsefe, tarih ve sanat dallarında kendini yetiştirdi. Sevgilisinin yardımıyla kadın kimliğini rahatça gizleyebiliyordu.

Ancak o ölünce sakal bırakma âdetinin olduğu Atina'da fazla kalamayacağını anlayan Jean, Roma'ya hareket etti. Çünkü Roma'da erkekler tıraş oluyorlardı. Burada "sanat hocası" olarak kendisini kabul ettirdi. Bir süre sonra da, teorik ilimler öğreten bir kursun hocası olmuştu. Jean'ın Roma'daki şöhretinin arttığı sıralarda dönemin papası IV. Leon'un sağlığının bozulması üzerine, çevresindeki pekçok kişi onu papa görmek istedi ve 847 yılında Leon ölünce de yerine tarihin ilk ve tek "kadın papa"sı olan Jean geçti. "Sekizinci Jean/Joan" adını almış ve 2,5 yıla yakın bir süre Papalık tahtında oturmuştu.

Tarihçilere göre, "Kadın Papa Jean" işleri başarıyla götürüyordu. Ta ki, kendisine kardinallerden bir sevgili edininceye kadar. İki sevgilinin yakınlaşmasının ardından "papa hamile kalınca", işler karıştı. Kardinalin de onayıyla çocuğu doğurmaya karar veren Jean, bol ve şatafatlı olan kıyafetleriyle hamileliğini uzun süre gizlemeyi başaracaktı. Ancak hamileliğinin son dönemlerinde, 855 yılında Domitien Tiyatrosu'nun önünde katıldığı bir törende doğum sancılarının tutması herşeyi berbat etti. Meydanda tam bir rezalet patlak vermişti. Kardinaller, papanın bir kadın olduğunu öğrenmenin verdiği şaşkınlıkla hiçbir şey yapamadan dona kalmışlardı. Kimi kayıtlar da, Jean'in doğum sancılarına ilaveten bu skandala dayanamayarak meydanda hayatını kaybettiği, kimilerinde ise yaşananlardan deliye dönen çevredekilerin taşlayarak "kadın papa"yı öldürdükleri yazıyordu. "Kadın Papa Jean"nın iki yılı aşkın süren hükümranlığı, böylesine büyük bir rezaletle sona ermişti.

Jean'ın ismi daha sonra papalar listesinden de silindi. Ama, ondan 17 sene sonra tahta geçen ve "John" / "Jean" adını almak isteyen bir başka Papa, "Dokuzuncu John" olduğu takdirde

sekizincisinin adı listelerden çıkartıldığı ve dolayısıyla da "John"ların sıralamasında eksiklik görüleceği için Vatikan'ın yüzkarası sayılan kadın papanın adının başındaki sayıyı almak zorunda kaldı, "Sekizinci John" oldu ve böylelikle sıralamanın da namusu kurtarıldı! Vatikan, Jean'ın unutulması için elinden geleni yaptı fakat bazı kilise mensuplarının hadiseyi tarih kitaplarına geçirmelerine bir türlü mâni olamadı. "Kadın papa"nın macerasını, önce 11. asırda yaşayan Martinus Scotus adında bir rahip yazdı. Martinus'u, 12. asır kilise tarihçisi Gemiorslu Siegebert takip etti, ondan bir yüzyıl sonra yaşamış olan tarihçi Martinus Polonus da, "Cronikon Pontificum en Imperatum" (Papaların ve İmparatorların Tarihi) isimli eserinde hadisenin bütün ayrıntılarını anlattı.

"Yeni Jean" Korkusu, "Testis Testi"ne Yol Açtı

"Kadın Papa Jean"in traji-komik sonu; Vatikan'ı, gelecek papaların seçimlerinde daha dikkatli olmaya ve bu amaçla garip bir geleneği başlatmaya zorladı. "Delikli koltuk" adı verilen uygulamayla Jean'dan sonra papalık görevine seçilenler, öncelikle bu koltuğa oturtuluyordu. Mezkûr koltuğun önüne gelen iki kardinal de, "test" yapmalarının ardından haykırıyorlardı: "Bir papamız var!" Vatikan'ı kollamak isteyen kimi tarihçiler, bu abuk geleneğe 1513 yılında son verildiğini ileri sürüyor. Ancak Papa Jean Paul'ün ölümünün ardından, -üstelik batılı- pekçok basın kuruluşunun haberlerinde, papalık seçimleriyle ilgili olarak "delikli koltuk" uygulamasına da değinilmesi kafaları karıştırmıştı. Herhalde bu geleneğin günümüzde de devam edip etmediğini, seçimi yapan ve ketumiyetleriyle meşhur kardinallerinden başka bilen olmayacaktır. Hürriyet yazarı Murat Bardakçı ise bu konuda ısrarcı:

"Kardinallerin en yaşlısı, yeni seçilecek olan Papa'nın -ayıptır söylemesi- testislerini muayene ettikten sonra Latince 'Duo testis bene benedata!' yani 'İki adet testisi var, uygundur!' diye müjde verip yeni ruhani liderin 'erkekliğini' dünyaya ilân edecek... Bu, biraz fazla garip görünen muayenenin sebebi, yaşını başını almış kardinallerin Papa'nın bir tarafını merak etmeleri

değil, Papalık tahtına oturan kişinin 'erkekliğinden' emin olmaya mecbur bulunmaları. Bu mecburiyet, taaa 11 asır öncesinden kaynaklanıyor. Muayenenin gerisinde, Joan adında bir kadını erkek zannederek 'Sekizinci John' unvanıyla Papa yapan ve kadın Papa'nın ayinin ortasında doğuruvermesiyle allak bullak olan Vatikan'ın aynı hataya bir daha düşmeme ve Papa'nın cinsiyeti konusunda kendisini garantiye alma arzusu var. Yeni seçilen Papa'ya testis muayenesi yapılmasına, Vatikan'da yaşanan işte bu Joan macerasından sonra başlandı. Papa, eski dönemlerde seçimden hemen sonra altında yuvarlak bir delik bulunan bir tahtırevana oturtulur, omuzlar üzerine alınan tahtırevanla Roma caddelerinde dolaştırılırken kardinallerden biri elini delikten yukarıya uzatır ve Papa'nın bir tarafını kontrol ederdi. 16. asırdan sonra yeni seçilen Papa'nın kortejle caddelerde dolaştırılmasından vazgeçilince de, bu mâlum kontrol işi kilisede yapılır oldu. Kadın Papa Joan, resmen mevcut olmamasına rağmen ondan kaynaklanan testis muayenesi ise hâlâ uygulanmakta ve Kardinaller Konseyi'nin en yaşlı mensubu, meslekdaşlarına birkaç hafta sonra (2005 Mayıs) yine 'Duo testis bene benedata!' yani 'İki adet testisi var, uygundur!' diye bağıracak."

Böyle Papalar da Vardı

Vatikan tarihinden iç karartıcı hatıralar böyle uzayıp gitse de; elbette, faziletli, makul, akılcı tutum sahibi papalar da vardı. Olumsuzluk adına ardında herhangi bir iz bırakmayan bazı isimler de Vatikan'dan geçti, ancak bunlar toplam içerisinde azınlık olarak kaldılar. İşte, o papalardan bazıları:

Deodat (614): Akıllı, uslu, faziletli bir insandı.

Etienne II (752): Seçildikten üç gün sonra öldü.

Leon IV (847): İyi ahlâklı bir papaydı.

Romain I (900): Yalnızca dört ay bu görevde bulunabildi.

Theodore II (900): Papalık tahtında dört gün oturabildi.

Anastase III (910): Bu papanın devrinde pek bir cürüme rastlanmadı.

Landon (912): Altı ay görev yaptı.

Leon VI (928): Altı ay görev yaptı.

Etienne VIII (929): Bir varlık gösteremedi.

Leon VIII (936): Hakkında herhangi bir itham kayıtlara geçmedi.

Victor III (1085): Papalık görevini yalnızca birkaç ay sürdürebildi.

Anastase IV (1153): Ondört ayı hadisesiz geçti.

Celestin IV (1241): Kilisenin ahlâkını düzeltmeye çalışırken, değişikliklerden rahatsız olan rahiplerce zehirlendi.

Innocent V (1276): Müsamahalı bir papaydı. Devrinde çeşitli sansürleri kaldırdı, İtalya'da sûkunlu günler başladı. Ama tıpkı Celestin V gibi, şimşekleri üzerine çekti ve görevinde bir yılını dolduramadan zehirlenerek öldürüldü.

Adrien V (1276): Kutsanmadan vefat etti.

Jean XXI (1277): Seçildiği yıl, garip bir biçimde yıkılan bir duvarın altında kalarak öldü.

Celestine V (1294): Aydınlık ve sade ruhlu bir papaydı. O kadar mahviyet içerisindeydi ki, senesi dolmadan makamını kendi isteğiyle terk etti.

Benoit II (1303): O da, ahlâkî bozulmayı önlemek istemesinin bedelini canıyla ödedi. Bir yılı biraz aşkın bir süre papalık yapabildi.

Adrien IV (1523): Ruhanî bir zattı. Kiliseyi temizlemek, af satışını vesaireyi ortadan kaldırmak istiyordu. Kardinaller tarafından zehirlendi.

Marcel II (1555): Kiliseyi kirlerinden arındırmak istemesinin bedelini bu papa da canıyla ödedi. Göreve gelişinin yirminci gününde ağır bir zehirle ortadan kaldırıldı.

Urbaine VIII (1590): Sürpriz yok. İlk günden Vatikan'da temizliğe niyetlendi, 12 gün sonra hayatta değildi.

Innocent IX (1591): Barış ve ahlâk getirmek istedi ve zehirlendi.

Clement XIV (1769): Reformist bir papaydı. Tehditlere rağmen katı inançlı jezüit tarikatını lağvetti. İlgili femanı imzalarken, "ölüm fermanımı imzalıyorum" demişti ve bir süre sonra zehirlenerek öldürüldü.

Hayâsızlık, Pislik ve Vahşet, Sıradandı

Vatikan'ın Avrupa'da neredeyse tek hâkim olduğu asırlarda, bu coğrafya başka tarih ve yerlerde eşine rastlanmayacak, insanın kelime bulmakta zorlandığı vakalarla dolup taşıyordu. Ahmet Gürkan, "İslâm Kültürünün Garbı Medenileştirmesi" isimli kitabında, bunlardan bazılarını şöyle aktarmakta:

"Hıristiyan azizlerinden Hieronymus (ö. 420) Galya'da kendi zamanında henüz insan eti yiyenlerin bulunduğunu yazar. / 1200 yıllarında Salzburg'da tek kadınla yaşayan papazlara evliya gözü ile bakılırdı. / Lüttich piskoposu Heinrich, rakibini öldürdüğünde 16 çocuk sahibiydi. / XIII. yüzyılda rahibe manastırlarında sevicilik almış yürümüştü. / 1240 tarihinde ölen Jaques de Viry, Paris günlerini, 'Fuhuş günah sayılmamaktadır. Hayat kadınları, rahipleri çekip eve alırlardı. Dahası var. Bazen aynı evin üst katında okul, alt katında umumhane bulunurdu' satırlarıyla anlatıyordu. / 1527'de Ulm'de hattâ evli kadınlar bile arasıra genelevlere devam ederlerdi. / Würzburg katedralinin baş papazı, zaman zaman Martinsheim köyünden kadın isterdi. / 1526'da Nrünberg'de lağvedilen bir kadın manastırındaki rahibelerin çoğu genelevlere dağıldılar. Halbuki bu manastır, fahişeleri kurtarmak için kurulmuştu. / Paris'te opera binasında yalnız yüze bir maske takılı halde çırılçıplak balolar verilirdi. Tam 23 tiyatroda halk, eski Romalılar, Yunanlılar gibi çıplak eğlenirdi. / Yeni evliler, evlendikleri ilk üç gün yataktan çıkmazlar, herkesi yarı çıplak yatak odalarında kabul ederlerdi. /

XV. yüzyılın sonlarına doğru mendil kullanmak, henüz adetten değildi. O devirlerin adamları, burunlarını elleriyle temizlerdi. 'Civilite Moral des Enfast' başlıklı 'görgü kuralları'(!) kitabında,

Erasmus, 'Kaskete yahut elbisenin yenine sümkürmek köylülere yakışır, bunu simitçiler yapar' diyordu. 1675'de ölen Mareşal Turenne; bir mecliste, asilzade de L'Aubespine'in, bir parmağıyla burnunun bir deliğini kapayıp, öbür deliğiyle sümkürmesi ve adeta bir tabanca sesi çıkması üzerine, 'Azizim yaralanmadınız ya!' demişti. / Tanrının emirlerine itaât ederek yaşamaya önem veren sofular, orta çağın ilk devrelerinde yıkanmazlardı. Azizelerden Elizabeht, etrafındakilerinin kokuya dayanamaması üzerine zorla yıkatılmıştı. / 1697'de bile bir polis raporuna göre, Parisliler, dışkıları da dahil her türlü pisliği pencerelerinden sokağa döküyorlardı. İnsan geniş sokaklarda ancak ortadan yürürse başına pis bir şey dökülmesinden korunabilirdi. Louvre Sarayı da, bu pislenmelerden kurtulamazdı. III. Henri, biraz titiz davranarak, sabah kalkmadan duvar diplerindeki idrar ve dışkı kalıntılarının temizlenmesi emrini vermişti. / Voltaire, 'Kiliselerinize gömülen ölülerin taaffünleri (kokuşma) sağları bile öldürür' diyordu."

Dr. A. Brayer de, "Neuf Années Constantinople" isimli kitabında (İsmâil Hâmi Danişmend Garp Menba'larına Göre Eski Türk Seciye ve Ahlâkı) Müslümanlar ile hıristiyanlar arasındaki temizlik farkını şu ifadelerle anlatıyordu:

"Paris'in birkaç hamama sâhib olması ancak elli senelik (1836'da) bir meseledir. Berlin'de, İtalya'da hamamın ne olduğu pek mâlûm değildir. Şimdi her iki tarafın halk kütlelerini gözlerimizn önüne getirelim: Bir tarafta sünnet olmak ve vücuttaki tüyleri izâle etmek, saçları kesmek, geniş elbiseler giymek, günde beş vakit abdest almak, her tabiî ihtiyacın def'ini ve en ehemmiyetsiz kirleri müteâkıp yıkanıp temizlenmek, yemekten sonra el ve ağız yıkamak, her hafta ev temizlemek, haftada bir kere ve hattâ ekseriyyâ birkaç kere hamama gidip gayet ucuz yıkanmak gibi âdetleriyle Türkleri görürüz ve diğer tarafta da sünnetsiz, bütün vücudları kıllı, muhtelif derecelerde uzun ve kirli saçları yağlı ve pomatlı, hava cereyânına mâni olacak kadar daracık ve vücudlarına yapışık elbiseli Frenklerin günde ancak bir yahut iki defa ellerini yıkayarak, her türlü tabiî ihtiyaçlarını

def'ettikten sonra hiçbir tahârete riâyet etmeyerek, üçüncü derecedeki şehirlerde pek mâlûm olmadığı halde nüfusun onda dokuzunu temsil eden köylerle kasabalarda tamamiyle meçhul ve Avrupa pâyıtahtlarında henüz pek pahalı olan ılık banyoların enderen yaparak arz-ı endâm ettiklerine şâhid oluruz. Bir tarafta ne temizlik, ne rahatlık, ne hoşluk! Öte tarafta yığınlarla pislik, murdarlık, bit ve pire gibi haşerât ve pis koku!"

Nietzsche de, Deccal'inde, Avrupa'daki "temizlik sorunu"nun kiliseden neşet ettiğini yazar: "Burada açıklık da yoktur; köşe-bucak, karanlık hücre, Hıristiyancadır; burada beden horgörülür; hijyen duygusallık diye reddedilir; Kilise kendisini temizliğe karşı bile korur. Magribiler İspanya'dan uzaklaştırıldıktan sonra alınan ilk Hıristiyanca önlem, halka açık hamamların kapatılması oldu; bunlardan yalnızca Côrdoba'da iki yüz yetmiş tane vardı."

Nietzsche'nin pisliğin kilise kaynaklı olduğu görüşünü Mevdudî de Tefhimu'l Kur'an'ında paylaşır:

"Bu kimselerin bir diğer özelliği, sürekli pislik içinde yaşamak ve temizlenmekten şiddetle kaçınmaktır. Çünkü yıkanmayı ve suyun bedene dokunmasını takva ile bağdaştıramıyorlar, bedenin temizlenmesinin, ruhun pislenmesi demek olduğuna inanıyorlardı. Sn. Atannasius, Sn. Atony'nin ömrü boyunca ayaklarını yıkamadığını öğünerek yazar. Sn. Abraham Hıristiyanlığı kabul ettikten sonra, 50 sene ayaklarını ve yüzünü yıkamamıştır. Yine meşhur rahibe Bakire Silviya, tüm hayatı boyunca parmakları dışında hiç bir yerine su dokundurmamıştır. Bir manastırdaki 130 rahibenin, hiç bir zaman ayaklarını yıkamadıkları ve banyo adını duysalar ürperdikleri övünçle kaydedilmiştir."

Endülüs, Sanki Bir Vahaydı

Batı; çoğunluk Vatikan'ın önderliğinde, böylesi karanlıklar içerisinde yaşarken, hemen yanı başında ise adeta çöldeki vaha görüntüsünde bir topluluk vardı: Endülüs Müslümanları. Müslümanlar, hemen yanı başlarındaki karanlığa inat, bilimle, sanatla,

refahla nurlanmış bir hayatı yaşıyorlardı. Amerikalı ünlü tarihçi Will Durant "İslâm Medeniyeti" isimli eserinde, o parlak dönemi şöyle anlatır:

"Hıristiyanlarla Müslümanlar kendi aralarında serbestçe evlenebilirlerdi. Zaman zaman birlikte bir hıristiyan ve Müslüman bayramını kutlarlardı. Bir binayı hem kilise hem cami olarak kullandıkları olurdu. Din adamı olsun olmasın, dileyen Avrupalılar Endülüs'e serbestçe gelir ve emniyet içinde ülkeyi dolaşabilirdi. İslâm'ın hıristiyanlara karşı olan cazibesini 1311 tarihli bir mektuptan öğrenebiliriz. Bunda, Grenada'nın nüfusu 200.000 olarak tahmin edilmekte ve beş yüz kişi dışında diğerlerinin ihtida etmiş hıristiyanlar olduğu belirtilmektedir. (...) Pırıl pırıl yanan kubbeler ve yaldızlı minareler; Müslüman İspanya'yı Avrupa'nın en medeni ülkesi haline getiren bir şehrin varlığını gösteriyordu. (..) İbnî Sina ve İbnî Rüşd, skolastik Avrupa için Doğu'nun ışığıydı. Hıristiyan Avrupa, Müslümanlar'dan yeni ilaçlar, gıda maddeleri, merhemler, zırh, artistik motif ve fikirleri, armalar, ticaret ve sanayi tekniği ve maddeleri, denizcilik usûlleri aldı. (..) Hıristiyan çan kulelerinin minareye çok şey borçlu olduğu muhakkaktı."

Merhum İsmâil Râci el-Fârûkî ile merhum eşi Luis Lâmia el-Fârûkî'nin birlikte kaleme aldıkları "İslâm Kültür Atlası"nda da, ihtidalara ilişkin şu bilgiler ye alır:

"Müslümanlar İspanya'yı fethetmeden önce, İspanyol Katolik Kilisesi Vatikan'la işbirliği içinde 'Hz.İsa'nın varlığındaki ikiliği ve çarmıha gerilmesini reddeden bir hıristiyanî anlayış'ı benimsedikleri için yerli Aryan halkına büyük zulümler yapmışlardı. Aryan Kilisesi'ne karşı Katolik Kilisesi tarafından kışkırtılan bu teolojik savaş yüzünden ruhban sınıfının büyük bir bölümü, papazlıkta benzeri görülmemiş bir örnek sunarak İslâm'a döndüler. Kurtuba Kilisesi'nin tarihçisi ve bir keşiş olan Avlar 854'te bu durumdan şöyle yakınıyordu:

'Günümüzde mukaddes kitapları Latince okuyan birisini nerden bulacağız? İncil'i, peygamberleri ve havarileri kim araştıracak? Genç Hıristiyanlar kendi bilgileri için yalnız Arap dili ve

edebiyatına ilgi duyuyorlar, büyük bir şevkle Arapça eserleri okuyorlar ve araştırıyorlar. İçimizde binlerce kişi arasında bir dostuna orta halli bir Latince ile mektup yazabilecek kaabiliyette birisi güçlükle bulunur."

İhtida edenlerin çokluğu sürpriz sayılmamalı çünkü Müslümanlar idareye gelir gelmez yerli halkın yaşantısında çok önemli değişimlere yol açmışlardı. Batılı hıristiyan uzmanlarca te'lif edilip Türkçeye çevrilen Milliyet Dünya Tarihi Ansiklopedisi'nde bile, Endülüs Medeniyeti'nin parlaklığı anlata anlata bitirilemez. "İspanya, fethedildiği zaman, Vizigot krallarının idaresinde ticarî ve sınaî bütün faaliyetlerini yitirmiş bulunuyordu. Sosyal kadroyu muhafaza eden Arap idaresi, İspanya'nın tarım ekonomisine yeni bir düzen verdi. Madencilik ve ziraat tekniği endüstrinin gelişmesini sağladı. Her zaman bir ekonomik faaliyet getiren entelektüel kültür, belki hiçbir memlekette görünmeyen bir şekilde halka yöneldi. Bütün büyük şehirlerde üniversiteler açıldı, sanat eşsiz bir seviyeye ulaştı. Müslümanlar İspanya'yı fethettikleri andan itibaren halka din hürriyeti ve muhtariyeti tanımışlardı. Halifeler buna sonuna kadar sadık kaldılar. Barış zamanına has sanatları geliştiren liberal Endülüs Emevî Devleti, bir asker devleti değildi. Araplar büyük bir aydın hareketi oluşturuyorlardı. Medreseler kurdular. Bu üniversitelerde, ortaçağ düşüncesinin ustaları olan filozoflar, bilim adamları yetişti. IX. yüzyılda Muhammed İbnî Musa'nın yazdığı cebir kitabı, batıda XVI. yüzyıla kadar kullanıldı. Astronomide, trigonometride çok büyük gelişmeler oldu. XI. yüzyılda İbnî Yunus sarkacı keşfetti. Araplar uygarlıklarının büyüklüğüne bir belge olarak imparatorluğun her yanında yaşayan eserler bıraktılar."

Nietzsche: 19. Yüzyılımız Bile Endülüs'ten Fukara

Endülüs'teki göz kamaştıran medeniyetin, daha doğrusu onun şahsında total olarak İslâm medeniyetinin hazin sonuna üzülen Avrupalı'lardan biri de Friedrich Nietzsche'ydi:

"Hıristiyanlık bizi antik kültürün mirasından etti, daha sonra da, bir kez daha, Müslüman kültürünün mirasından etti. İspan-

ya'nın harika Magribi kültür dünyası, bizim için, temelde, Roma ve Yunanistan'dan daha akraba, bizim duyum ve beğenimize daha yakın olan bu dünya ayaklar altında ezildi. Niye? Çünkü soylu, erkekçe içgüdülerden kaynaklanıyordu, çünkü yaşama Evet diyordu; hem de Magrib yaşamının nadide ve rafine hoşluklarıyla! Sonradan Haçlılar önünde toza toprağa yatmaları onlara daha yaraşacak bir şeyle savaştılar – bir kültürle, ki, daha bizim ondokuzuncu yüzyılımız bile onun karşısında pek fukara, pek 'geç' kalsa gerek.- Tabii, istedikleri talandı: Doğu zengindi... Yansız olalım en azından! Haçlı Seferleri – yüksek bir korsanlık, başka bir şey değil!-"

Endülüs ve Abbasiler döneminde yöneticiler, gerek dinadamları gerekse mensuplarıyla hıristiyanlıkla sıcak ilşkiler kurmuşlardı. O dönemde pek çok hıristiyan âlim, kendisine rahatça yazma imkânı tanıyan Müslüman yöneticilerin idaresinde İslam'a karşı hıristiyanlığı savunan kitaplar kaleme alabilmişlerdi. Harran piskoposu Th. Ebu Kura, Bağdat'taki yakubî hıristiyanlardan Yahya b. Adî bu isimlerdendi.

Müslümanların Yetiştirdiği Papa!

Avrupada biraz ilme merakı olanların eğer fanatik değillerse yapacakları tek şey, Endülüs'te burunlarının dibine kadar gelen İslâm Medeniyeti'nden feyz almaktı. Gerbert isimli papaz da, böyle yapmıştı. Gençliğinde Kurtuba'ya giden Gerbert, burada rakam, hendese, kimya ve heyet eğitimi almış, bir süre sonra ise İtalya'ya dönmüştü. Gerbert, bu kısacık eğitimiyle bile ülkesindeki cehalet denizinin ortasında dikkat çekecek ve cerzebeli bir din adamı olarak önemli bir şahsiyet haline gelecekti. Sonuçta Gerbert, İslâm âlimlerinden aldığı eğitimin yardımıyla hıristiyan dünyasının başına Papa II. Silvester olarak geçecekti. 999-1003 tarihleri arasında papalık görevini yürüten II. Silvester, papalık koltuğuna oturduğu ilk gün yaptığı konuşmada, tam da ülkesindeki kara cahillikten şikayetçiydi: "Roma'da bekçilik yapabilmeğe yeter derecede bile bilgi sahibi bir kimse bulunmadığı herkesçe malumdur. Bizzat bir şey öğrenmemiş

olan kimse, hangi yüzle öğretmeğe cesaret edebilir?"* Müslüman hocaların talebesi Gerbert haksız değildi, çünkü dönemin insanı, "dünyanın sonunun geldiğine" inanmaktaydı. Koyu bir katolik olan Kayzer III. Otto, dünyanın sonunun geldiğine inanarak Roma'dan Garganus dağlarına doğru yalın ayak yol almıştı. İslâm Medeniyeti'nden istifade eden daha pek çok batılı bilim adamı da vardı. Onbirinci asırda yaşayan Costantine, Mısır, Habeşistan, Bağdat ve Hind'den 76 eser toplayıp Salermo'da latinceye tercüme etmişti. Bir İngiliz rahibi olan Adelar da, felsefe ve astronomiye dair pek çok Arapça eseri latinceye çevirmişti.

Ah Endülüs!

Ancak İspanya'daki bu mutluluk fazla uzun sürmeyecekti. Vatikan; içindeki karayı, bu güzel yurda da bulaştıracaktı. Müslümanlar'a yönelik saldırılar ilk zamanlar münferid bazda kalırken, papalık bu saldırılara dinî ve kolektif bir boyut kazandırdı. 2 Ocak 1492 sabahı Kardinal Don Pedro de Mendoza, El-Hamra Sarayı'nın Alcazaba denilen baş kulesine gümüş haçı dikerek İspanya'da Müslüman egemenliğinin sona erdiğini ilan etti. 500 bin nüfusu ile Avrupa'nın en büyük şehri olan Gırnata İspanyollar'a teslim oldu. Kaçanlar kurtuldu, kaçamayan Müslümanlar da kitle halinde öldürüldü. Hâlbuki taraflar arasında imzalanan ahitname gereği Müslümanlar'ın can ve malına dokunulmayacaktı. Ama kral şehre girdiği gün, daha ahitnamenin mürekkebi kurumadan sözünü çiğnemişti. Papa Gregorie XV de, 1621'de başladığı görevinde, İspanya'daki Müslümanlar ile protestanlara yönelik sert bir tutum sergileyecekti. XIII. Lois'e yazdığı mektupta, "Sevgili evladım, katolik olmayan imansızlara karşı acımasız olunuz" diyordu. İspanya kralına da, "Onlara hiç acımayınız. İdarecileriniz sapkınları ateşe atsınlar, bölgelerinde, 'ya ateş ya kilise'den başka alternatif bırakmasınlar" diye sesle-

---

* Ali Ergenekon'un "2000'e Doğru Papaların Günah Dosyası" isimli kitabında da, Silvester II ile ilgili olarak, "Bir İslâm-Türk ilmi olan cebirin Fransa'ya girişi ve saatin icadı onun zamanına tesadüf eder. 1003'de ölümünden sonra büyücülükle itham edildi" deniliyor.

niyordu. Sevile-İşbiliyye, Cadix ve Kurtuba katliamlarını yapan Kral Ferdinand, bu "hizmetlerinin" karşılığında dönemin papasından "saint" (aziz) unvanını almıştı.

"Erkek Gibi Savunamadın, Kadın Gibi Ağla..."

Gırnata'da Benî Ahmer Devleti'nin son emiri Ebu Abdullah XI. Muhammed, saray erkânı ile sekiz asırdır Müslüman olan toprakları, III. Ferdinand'a teslim ederek ayrıldı. Emir; Padul tepesinden Gırnata şehrine son kez bakarken, annesi o meşhur sözlerini söylemişti. Ebu Abdullah XI. Muhammed, yaşananlar karşısında ağlamaya başlayınca annesi Ayşe Sultan, "Ağla oğlum ağla. Erkekler gibi vatanını müdafaa edemeyenlere kadınlar gibi ağlamak yaraşır" demişti. Emir, gözyaşlarını akıtırken, ehl-i salib de, adeta sekiz asrın intikamını alır gibi akla hayale gelmedik zulümlerle şehir halkının kanını akıtıyordu. Tarık bin Ziyad'la başlayan İslâm Endülüs, sekiz asır sonra Ebu Abdullah XI. Muhammed'le böylece sona eriyordu. Endülüs'te bu katliamların işlendiği sırada, Cebel-i Tarık Boğazı'nın karşı yakasında ise Müslüman devletler, hıristiyanlara kâtiplik, mütercimlik, doktorluk hattâ zaman zaman idarecilik gibi görevler veriyordu. "Mevcut Kaynaklara Göre Hıristiyanlık" isimli kitabında bu anekdotu aktaran Prof. Dr. Suat Yıldırım, daha sonra şu yorumda bulunuyor:

"Zorba, karanlık, mutaassıp, bedevî vs.' diye nitelendirilen o zamanın idaresi, bir hıristiyana vezirlik (en azından bakanlık) vermiştir. 'Çağdaş, aydın, özgürlükçü, uygarlıkçı, insancıl vs.' sıfatlarını kendine yakıştıran Batı güçleri ellerine geçirdikleri ülkelerde ne yapmışlardır? Meselâ, yüz otuz yıl kadar Fransa sömürgesi olan Cezayir'den, bütün bu parlak sıfatların kaynağı olduğu iddia edilen Paris'e bir milletvekilinin olsun, gittiği söylenebilir mi?"

Dostoyevski, Hz. İsa'yı Bile Engizisyona Yollamıştı

Papa'nın müsaadesiyle, Engizisyon Mahkemesi kuruldu. Hıristiyanlığı kabul etmeyenler yakıldı; malları yağma edildi. Kısa zamanda İspanya'da tek bir yahudi ve Müslüman bırakılmadı.

Tarihçilerin belirttiğine göre Engizisyon Mahkemesi, 18 sene içinde 24.000' den fazla Müslüman'ın idamına karar vermişti.

Öte yandan Endülüs; sadece insanı ile değil; tarihi, sanatı, ilmî eserleri, zengin kütüphaneleri, cami ve medreseleriyle beraber tarihten siliniyordu. Engizisyon Mahkemesi'nin kararıyla Gırnata'da 1 milyon cilt kitap yakılmıştı. Kardinal Ximenes, 80 bin el yazması eseri, bizzat eliyle yaktı. Dönemdeki fanatikliği "Karamazov Kardeşler" romanında işleyen Fyodor Mihailoviç Dostoyevski, kahramanı İvan'ın ağzından şöyle bir öykü anlatıyordu: "Hazret-i İsa yeryüzüne inip İspanya'ya gidiyor, tebliğe başlıyor, Engizisyon mahkemesi başrahibi Torquemada da, onu kamu ve kilise düzenini bozmaktan tutuklatıp diri diri yakılmasına karar veriyordu."

Pek çok hıristiyan tarihçi, Endülüs'te yaşananlar sonucunda asıl kaybedenin Avrupa medeniyeti olduğunu açık yüreklilkle dile getirmişlerdi. Dünyaca ünlü roman kahramanı Don Kişot'un yazarı Cervantes ise bazı yazılarında, yaşananları meşru göstemeye çalışmıştı.

Bir Endülüslü'nün Ağıtı

Gustave Le Bon, İspanya yarımadasında yaşanan Müslüman katliamını anlatırken, "Hıristiyanların Müslümanlar'a karşı yaptıkları her cins ve şekildeki işkencelerin teferruatını okurken titrememek mümkün değil. Zorla vaftiz edildiler. Kutsal (!) engizisyona yakılabildikleri kadar yakılsınlar diye teslim edildiler" diyordu. Endülüs'te yaşanan vahşeti, Cezayir'deki yakınına gönderdiği mektup askerlerin eline geçen bir Müslüman'ın feryadı da çarpıcı bir biçimde ortaya koyuyordu:

"Bu sesim sana o meşhur Endülüs'ten geliyor / Bilsen o küffara nasıl boyun eğiliyor/ Şaşkın kuzular gibi ateş çemberi içinde / Ölümü arıyoruz sabrettikçe günler çekilmez oluyor / Zalimane zorlanırız inançlarına / Onlar gibi putlara diz çökmemiz isteniyor / Yaşarız meşakkat, eziyet, korku içinde / Çan sesi ile şekilli, resimli ibadetlerine gitmemiz isteniyor / Allah'a kendi dilinde hamdeden derhal mahfoluyor / Toplanır et-Tevvabin meydanına

o zelil hıristiyanlar / Kurarlar odun yığınları üzerine bir idam cihazı - Yuh o alçaklara! Buna derler kıyametin hesap günü / Ölümle cezalandırılmayanlara giydirirler bir tövbe elbisesi / Bir kısmı da odun yığınlarının alevlerinde kıvranarak can verirler / Ah bilsen ne felaket, ne ateş çemberi içinde kuşatılmışız / Akla gelmedik her işkenceyi esirgemiyor bizden düşmanlarımız."

Zulüm Karşısında Osmanlı'nın Garip Suskunluğu

Bu arada; Endülüs'te bu facialar yaşanırken, dönemin en büyük İslâm gücü olan Osmanlı İmparatorluğu'nun dindaşlarına karşı sergilediği duyarsızlık dikkat çekicidir. Uzun tarihi, pek çok faziletli politika ile süslü olan Osmanlılar'ın, Endülüs'te Müslümanlar ateşe atılırken sergilediği tutum, tahlile muhtaçtır. Klasik Osmanlı tarihçileri ile "Osmanlı ne yaparsa doğrudur"cuların dile getirdikleri, "Donanması yetersizdi, II. Beyazıd, Avrupa'da rehin olan Cem Sultan gailesi ile uğraşıyordu" gibi zayıf gerekçelerle geçiştirilemeyecek kadar sıkıntılı bir durumdur, o yıllarda yaşananlar.

Bu savunmalara karşı, öncelikle vurgulamalı ki; Hindistan'da bile donanma kurabilen Osmanlı İmparatorluğu, bu mesafeye kıyasla çok daha yakın olan Cebel-i Tarık'a rahatlıkla ulaşabilirdi. Sonra Cem Sultan vakası, 31 yıl padişahlık görevinde bulunan II. Beyazıd'ı 10-15 yıl uğraştırmıştı. Oysa Endülüs Müslümanları, aynı tarihlerde, yaklaşık bir asırdan beri haçlıların saldırıları, işkenceleri ile boğuşuyorlardı. Üstelik, İspanya'daki yahudiler 1492'de büyük fedakârlıklar ve başarıyla İstanbul'a getirilmişti. Üstelik, İspanya'daki Müslümanlar'a ilgisiz kalan isim sadece Beyazıd da değildi. Beyazıd'ın babası Fatih Sultan Mehmed de, 30 yıllık iktidarında -ki Endülüs'teki düşük yoğunluklu ve süreğen dinkırımı tam da o yıllarda yaşanıyordu- kayda değer bir inisiyatif kullanmamıştı. Fatih, İstanbul'un fethi gibi muazzam başarılara imza atmış, Avrupalılar'ın bitmek tükenmek bilmez saldırılarıyla boğuşmuş ama bu başarılarını, -belki de küçük bir gayretle kotarılabilecek- zulme uğrayan dindaşlarını kurtarmayı da ekleyerek taçlandıramamıştı. Şunu da vurgulamalı k; 1700'lere kadar bile İspanya'da gizli gizli de olsa dinlerini yaşa-

maya çalışan Müslümanlar vardı. Ama tarihlerimiz, süreç boyunca bu insanlar için Osmanlı Devleti'nin özel bir politika, bir destek ortaya koyduğunu zikretmiyorlar.

II. Beyazıd'a Yalvardılar Ama...

Hüseyin Algül; "İslâm Tarihi"nde, din taasubu ile insanlık dışı saldırılar kotaran hıristiyanların karşısında, Müslümanlar'ın yürek parçalayan hallerini bir Endülüslü'nün "nazım feryadı" ile gözler önüne serer:

"Selâm olsun, yine selâm olsun, nice bin selâm olsun / Halifelerin en iyisine en güzel selâmlar olsun / Din ve takvâ ehline selâm olsun / Değerli görüş sahibi meşveret ehline selâm olsun / Gurbet ellerde, Batıda, Endülüs'te garip kalmış / Kölelerden size sonsuz selâm olsun / Ağaran saçlarını yolan yaşlılardan / Selâm olsun size, mutluluğu yitiren perişanlardan / Kâfirlerce örtüleri açılan ay yüzlülerden / Selâm olsun size yaşlı gözlülerden / Zorla tenhalara sürüklenen yavru kızcağızlardan / Selâm olsun haydutlarca kaçırılanlardan / Domuz eti yemeğe zorlanan zavallı yaşlılardan / Selâm olsun nice bin gözü yaşlılardan / Bastığınız topraklara canımız kurban olsun / Her an iyilikle anıyoruz sizi, size bin can feda olsun

Başımıza gelen zarardan, ziyandan, belâlardan / Size şikâyetler getirdik efendimiz, zavallılardan / Değerlerimizi yitirdik, dinimizi değiştirdik, hıristiyanlaştırıldık / Zulme uğradık, her türlü çirkinliğe bulaştırıldık / Mushaf-ı şeriflerimizi yaktırdılar / Gübreyle ya da pislikle kirlettiler / Kim oruç tutsa, namaz kılsa ve bilinse durumu / Kesinlikle ateşe atıp yaktılar onu / Peygamberimize küfür etmemizi emrettiler / Anmamamızı, anarsak da çirkince anmamızı istediler / Endülüs ahalisini camilere doldurdular / Yaktılar, alevli ateşde, hepsini kömüre döndürdüler / Vallahi dinimizin değiştirilmesine hiç razı değiliz / Hele hele teslis ilkesine kesinlikle bağlanamayız / Umarız ki bize bakarsınız, başımıza geleni görürsünüz / Yine umarız ki Arş'ın Sahibi Ulu Allah acır bize."

Dindaşlarına da Engizisyon

Katoliklerin vahşetinden sadece Müslümanlar da pay almıyordu. Vatikan, en az İslam mensupları kadar yeni yeni boy veren protestanlık bağlılarına da aynı acımasızlığı sergiliyordu. Dindaşlık detay, mezhep farklılığı ise asıldı. 16'ıncı yüzyılda İslam dünyası, Osmanlılar'ın önderliğinde en parlak dönemlerinden birisini yaşarken, Batı ise "din savaşları"yla boğuşuyordu. Papalık, yolsuzluk ve sefahat çukurundayken protestanlık boy verdi.

Vatikan'da her şey ticaret konusu olmuştu. Roma Kilisesi imtiyaz belgeleri ve günâh çıkarma ticaretine başlamıştı. Bu ise pek çok hıristiyanın tepkisini çekiyordu. 1514'de papa olan X. Leon zamanında, aykırı fikirleriyle Alman rahip Martin Luther ortaya çıkınca ortalık karıştı.* Luther, 31 Ekim 1517'de Wittenberg'de kilisenin kapısına, kilise politikalarını eleştiren 95 maddelik bir bildiri astı. Luther, para karşılığı günahların bağışlanması fikrinden nefret ediyordu. Bildirisinin sağlıklı bir tartışma zemini oluşturacağını ummuştu. Ancak Vatikan tarafından "sapkınlık"la suçlanarak aforoz edildi. Almanya ve İsviçre'de destek bulan Luther, bunun üzerine kendi kilisesini kurdu. Kendisine sıcak bakan diğer bazı mezheplerle birlikte protestan olarak anılmaya başladılar. Katoliklerle protestanlar arasındaki mücadelede Avrupa çok kanlı sahnelere şahit oldu. Leon'un ardından

---

* Aslında, Vatikan'ın umdelerine karşı gelen başka isimler de vardı ama sonuç alıcı isim Luther olmuştu. Bu bağlamda; 1329-1384 yılları arasında yaşayan İngiliz ilahiyatçı John Wycliffe, Vatikan'ın çürüdüğünü söyleyerek karşı hareket geçmişti. İncil'i ingilizceye tercüme ederek ruhban sınıfından olmayan insanların da İncil'i okuyup anlamalarını amaçlamıştı. Wycliffe'nin hareketi, "Fakir Vaizler Tarikatı" olarak anılmıştı. Hareketin önünü alamayan Papa, Wycliffe'in yargılanması için Roma'ya getirilmesini emretmişti. Wycliffe 1384'de Roma'ya hareket etmeden önce kalp krizi geçirerek ölünce bu yargılama gerçekleşmemişti. Vatikanın ruhanî otoritesini sarsan Wycliffe'nin etkisi ölümünden sonra da sürünce, 1425'de Constance'de toplanan Ruhanî Meclis, Wycliffe'nin kemiklerinin çıkarılarak kitaplarıyla birlikte yakılmasına karar vermişti. Karar 1428'de Papa V. Martin'in emriyle piskopos Fleming tarafından yerine getirilmişti.

gelen papalar için de, artık birinci öncelik yeni doğan protestanlıkla savaşmak olacaktı.

Aynı dönemde Fransız Calvin de ortaya çıktı. O; papazlar sınıfı, Meryem Ana ve azizlere tapma gibi törenleri kabul etmiyordu. Calvin tapınağı, bir kiliseye benzemiyordu. Mihrap yoktu, bir toplantı salonu vardı. Memleketi Fransa'ya yönelen Calvin, sert tepkilerle karşılaştı, bu esnada pek çok Calvinci, Rouen, Grenoble ve Bordeaux'da yakıldı.

Protestanlara en kanlı saldırıları yapan papalardan birisi de, 1523-1534 tarihleri arasında koltuğa oturan Clement VII olmuştu. III. Jules ise Almanya'da protestanların eşitlik haklarını kazandığını duyunca geçirdiği krizle hayatını kaybedecekti. 1565'de papa olan Pie V de, sıkı bir protestan düşmanıydı. Yazdığı genelgelerde, "Eğer bir kişi Roma Katolik Kilisesi'ne itaat etmiyorsa merhamet etmeyiniz, işkence ediniz, isterse öz anneniz, babanız olsun" diyordu. Pie'nin talimatıyla Belçika'da bazen bir günde 600 insanın yakıldığı, parçalandığı olmuştu. İspanya Kralı Flip'i tebrik eden Pie V, Belçika'nın en önde gelen celladına da bir kılıç ile "şeref" beratı göderdi. Beratın üzerinde, "Sapıklığın önleyicisi kahramana" yazıyordu. Papa V. Pie, bir defasında da, kalvinistlere yardım ettiğinden şüphe edilen hamile bir kadının işkence seansına da katılmıştı. "Su işkencesi"ne tâbi tutulan kadıncağız, sekiz ölçek su içirildikten –kimi kaynaklara göre idrar- sonra ağzından kanlar gelerek bayılmıştı. Kadından bilgi alamayınca zindana atmışlardı. Bir süre sonra doğum yapan kadının bebeği soğuktan donarak ölmüş, ertesi gün de kadın çektiği bu ızdıraplara daha fazla tahammül edemeyerek hayatını kaybetmişti.

Engizisyon işkenceleri bu dönemde gemi azıya almıştı. Bir günde altı yüz insanın yakıldığı, parçalandığı ve çarka bağlanıp öldürüldüğü dönemler oldu. Zaman zaman toplu katliamlar yaşanıyordu. Kimi tarihçiler, bu kıtâllerin bazıları için, "Eğer bir kaç protestan kurtulmuşsa, bunun sebebi katoliklerin boğazlamaya takâtlerinin kalmayacak kadar yorulmuş olmasındandır" diye yazıyordu. 1572'de Papa XII. Gregoire döneminde meydana

gelen meşhur Saint Barthelemy katliamıyla da, iki ay içerisinde yetmiş bin kalvanist, katoliklerce öldürülecekti. Papa Gregoire, toplar attırarak, bütün Avrupa'ya, "Fransa Kralı'nın papalığa sunduğu bu muhteşem kurbanlıklar, bütün katolik dünyasını bahtiyar etmiştir" mesajını gönderiyordu.

Diplomasi Masasında Vahşet

İspanya Felemenk'te de Lutherciler kılıçtan geçirildi. 1618 yılında ise ünlü 30 Yıl Savaşları başlayacaktı. Bohemya ve Avusturya tahtlarına geçen II. Ferdinand, halkı katolik yapmak isteyince ayaklanmalar başladı. 1619'da Kutsal Roma İmparatorunu seçmek için bir araya gelen Alman yöneticiler, Ferdinand'ı tahttan indirerek yerine protestan olan Fredirick'i kral yaptılar. Yaşanan gerilimi görüşmek üzere katolik ve protestan yöneticiler Prag'daki Hradcany kalesinde toplandılar. Müzakereler sürerken, bir teklife sinirlenen protestanlar, katolik görüşmecileri kalenin camından aşağıya atarak öldürdüler. Bu hareket, 1618-1648 yıllarını kapsayan ve neredeyse Avrupa kıtasının tamamını etkisi altına alan 30 Yıl Savaşları'nı tetikleyen bir unsur oldu. Vestfalya barış anlaşması ile de savaşlar sona erdi.

Savaşların sonucunda pek çok Avrupa ülkesi laikleşti. Vatikan merkezli katolik baskısı önemli ölçüde geriledi. Bu katliamların trajik sonucu ise Avrupa nüfusunun çook büyük oranda eksilmesiydi. En iyimser tarihçiler bile bu savaşlarda ölen insan sayısını 500 bin ile 1,5 milyon arasında zikrederler. Yıkım o kadar büyüktü ki, mesela Almanya'nın Magdeburg şehri katolikler tarafından kelimenin tam anlamıyla yerle bir edilmişti. Yıkım ve yokluktan bazı şehir ve kasabalarda insan eti yenmeye bile başlanmıştı.

XVIV. Louis de, 1688'de çıkardığı Nant Fermanı ile 300.000 Fransız'ı ülkeyi terke mecbur bırakmış, kalanlara ise hiçbir medenî hak tanımayarak adeta yokluğa mahkûm etmişti. Protestanlar, devlet nezdinde hiçbir şekilde tanınmıyorlardı.

Protestanlıkta "Yahudi Etkisi" mi Vardı?

Bu arada; protestanlıkla ilgili olarak, bir noktaya da dikkat çekmek gerekiyor. Türkiyede'ki İslâmî camiada bilinen bir isim olan İsmail Kazdal, protestanlıktaki yahudi felsefecilerin etkisine işaret ediyor. Her ne kadar; Batı'daki "aydınlama" atağını mezkûr filozoflarla ilişkilendirmek yaygın bir tutumsa da, Kazdal'ın yaklaşımı bundan biraz farklı. Bakın, neler diyor İsmail Kazdal, "Hak-Bâtıl Savaşının Tarihî Serüveni" isimli kitabında:

"Yahudinin batıyı soktuğu bin yıllık karanlık orta çağ dönemlerinin sonunda yahudi aleytarlığı doğacaktı tabiî olarak. Bu aleyhtarlık da, katoliklik kisvesi altında çıktı ortaya. Özellikle de İspanyol katolikliği, ruhban sınıfı, yobaz kralın (Flip) desteğini de arkasına alarak, nerede ruhban sınıfının hâkimiyetini gölgeleyecek bir fikir, düşünce bulmuşsa onu yok etmeye çalışmış; felsefe adı altında faaliyet gösteren hemen her filozofun yahudi olduğunu da gördüğü için, yahudinin üzerine gitmiş, bulduğunu engizisyon zindanlarında yok etmiş, edemediğini de sürgün etmişti. Bu devirde sürgün edilen yahudilerin çoğu, gücünün doruğundaki Osmanlı ülkesine gelmişti. Yahudi bu durumda filozoflarının aracılığı ile yeni bir harekete girişti. Bu hareketin adı reformdu.

Katolik ruhban sınıfının etkisini ancak daha üstün ve daha reel bir din anlayışıyla alt edebilirdi. Öyle bir din anlayışı ki, aklı serbest bıraksın ve din ruhbanların inhisarında hükmedici rolünü terk etsin ve yerini felsefe haline dönüşmüş Yahudi prensipleri alsın. Hem de bu hareket Hıristiyanlığı kurtarma adına yapılmış olmalıydı. Onun içindir ki, reformun büyükleri reform hareketlerini 'İsa'ya dönüş' sloganı altında yürüttüler. Yeniden, puslar altında kaybolmuş mitolojik İsa'yı devreye sokabilirlerse ruhbanların hâkimiyeti kaldırılabilir, akıl devreye girebilir, böyle bir akıl devreye girince de, aklı temsil eden Yahudi filozoflarının hâkimiyet devri açılırdı. Tabiî bu filozofların (Spinoza, Malbranş, Sent Simon ve benzerleri) şahsında Yahudi, hâkimiyetini tam olarak gerçekleştirebilirdi. Yukarıda adı geçen filozofların hepsinin birden Yahudi olması elbette ki bir tesadüf olamaz. Hemen hepsi

de, spirtualist (ruhçu) filozoflardı ve ruh haline gelmiş Hz. İsa bunların elinde kullanacakları bir malzeme olarak biçilmiş kaftandı."

Engizisyon: Kurallı, Kaideli ve Eşitlikçi İşkence

Engizisyon, tarihin kaydettiği en acımasız cezalandırma mekanizmalarından birisi olmuştu. Vatikan, asırlar boyunca bununla, koca bir kıtayı akıl almaz acılara garketmişti. Elbette dünya tarihinde sık sık, gücü elinde bulunduranların mazlumlara şiddet uyguladığı görülmüştü. Ancak bunların bir çoğu müesses kurumların (devlet) dışında kalmış şâkilerdi. Devlet, önünde sonunda bu eziyetlerin, işkencelerin hesabını sorardı. Oysa; kroniklerdeki birkaç benzer örneğin yanında papalıkta da sorun; eziyeti, işkenceyi -üstelik sistematik, üstelik "mevzuat"ı var olacak biçimde- dönemin en yüksek kamu otoritesinin yapmasıydı. Engizisyon; yaygınlığıyla devlet tasarruflarında elzem olan bir hükmü de yerine getirerek, oldukça "eşitlikçi" bir uygulama sergiliyordu!

Latince, "inquisitio"dan (soruşturma) gelen engizisyon, Vatikan'a bağlı bir mahkeme sistemiydi. Gerek kararları, gerek siyasî ve dini erki nedeniyle üç büyük engizisyon adından çok söz ettirdi. Bunlar; Orta Çağ, İspanyol ve Roma engizisyonlarıydı. Orta Çağ engizisyonu; Valdensesler ile Katharlar'ın, kurulu düzeni sarsan öğretiler yaymaya başlamaları üzerine, 1231'de Papa IX. Gregorius tarafından kuruldu.

İspanyol engizisyonu ise Castilla kraliçesi I. Isabella'nın ısrarı üzerine, Papa IV. Sixtus tarafından 1483 yılında onaylandı. Müslümanlar'la yahudilerin, kendi inançlarına bağlanmalarını sağlamak hedeflenmişti. Bu nedenle, 200.000'e yakın yahudi, 1492 yılında İspanya'yı terk etti. Son ünlü engizisyon Roma engizisyonu ise Roma Katolik Kilisesi'nin savunduğu öğretiyi korumak için Papa III. Paulus tarafından 1542'de kuruldu. Genel olarak Calvin ve Lutherciler'e savaş açtı. Roma engizisyonu, cadılık ve büyücülükle de uzun yıllar mücadele etti.

Engisizyon Mahkemesi'nde mahkûm, suçunu kabul edene kadar işkence görürdü. Eğer suçunu kabul etmez ise işkenceden ölürdü, kabul ettiğinde ise zaten hapiste çürürdü. Yani kısacası, engizisyona düşen her halukârda ölü idi. Sorgucular psikolojik taktik konusunda çok uzmandılar. Suçluyu çelişkiye düşürüp, erken ve acele bir itiraf peşindeydiler. Bazı sorgucular bu konuda öyle uzmanlaşmışlardı ki, suçluyu giyiminden, bakışından ve duruşundan saptayabiliyorlardı. Engizisyon sorgucularının en ünlülerinin başında Bernardo Gui geliyordu. Çeyrek yüzyıl boyunca kendini soruşturmalara adayan bu dominiken din adamı, işkencelerinin büyük bir çoğunluğunu, 1324 yılına kadar Fransa'nın Toulouse kentinde sürdürdü. Başpiskopos ilan edildiğinde, o güne kadar tam 930 kişiyi yargılamış ve cezalandırmıştı.

Vatikan; Hem Hak Verdi, Hem de Yaktı

Vatikan, din baronlarınca hükmü şahsiyet olarak o kadar önemseniyordu ki, bu uğurda, açıkça görüşleri haklı bulunanlar bile, "papalığa saygısızlıktan" dolayı yakılabiliyordu. Akıl almaz rezillikleri, önceki bölümlerde anlatılan Papa XXIII. Jean, pek çok kanıtın yanı sıra bir tarikatın reisi olan Jean Hus'un yazdığı makaleleri de delil kabul edilerek papalıktan indirilmişti. Ama aynı konsil, makalelerdeki görüşlerinden dolayı Jean Hus'u yakmıştı. Hus, makalesinde Jean'ın irtikâplarını sıraladıktan sonra onun şahsında papalar ile ilgili şu görüşleri dile getirmişti:

"Halklar, beni dinleyiniz. Biliniz ki, papalar din istismarcısı, dalavereci, soyguncu katillerdir. Onların gerçek yeri kilisenin baş köşesi değil, ancak cehennemdir. Kanınızı emen bu sülükleri, ateş ve kanla temizleyiniz. Daha ne zamana kadar tembel ve pis kokulu papazların yardımıyla ibadet edeceksiniz? Bu papazlar ki; kızlarınızın, oğullarınızın iffetine saldırmakta, altınlarınız çalmakta ve siz şikâyet edince de sizi yakmaktadırlar. Papalar, yalan üzerine yalan uydurmaktadırlar; sırf yeni merasimler icat ederek geçinebilmek için. İncil'de Hazreti İsa'nın böyle bir tek merasim emrettiğini göstersinler bakalım! Büyük günah işleyenlerin ayin idare etme selahiyeti olmadığına göre, çoğunuzun, vaftiz ve nikâhı da sahih değildir. Bir günahkâr papaza yapılan itirafın

affını nasıl düşünürsünüz? Onlar bunu, aile sırlarını öğrenip kızları baştan çıkarmak için yapmaktadırlar. Papanın aforozundan korkmayınız, zira Deccal'in kilise üzerinde hiç bir hükmü olamaz. Daha ne zamana kadar gözleriniz kapalı kalacak? Yedi çocuk doğurmuş bir bakireye hâlâ inanmaktasınız!"

Papalık, Engizisyonu Hâlâ Lağvetmedi

Engizisyon mahkemelerinin uyguladığı işkenceler konusundaki tartışma, günümüzde de tüm hızıyla sürüyor. Bir grup tarihçi, bu işlemlerin acımasızlığını ve zalimliğini dile getiriyor. Onlara göre, bazı yazılı kaynaklarda işkence gören kimi suçluların vücutlarının normalden 30 santim daha uzadığı bile belirtiliyor. Yine kurbanın ağzına, büyük hunilerle bir seferde litrelerce su, hatta kimi zaman idrar boşaltılıyordu. "Günahkârlar"ın kalçaları kızgın kerpetenlerle sıkılıyordu. 1486 yılında Alman engizisyon sorguculari tarafından kaleme alınan "Cadıların Tokmağı" adlı el kitabı, engizisyon mahkemelerinin uyguladığı bazı işkence yöntemlerini tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyordu.

Engizisyonun, orta çağın uzak puslu dönemlerinde kaldığını düşünmek de doğru değil, çünkü 1896'da bile papalık, hem de ünlü bir ölüye envaî çeşit işkenceleri reva görmüştü. Ünlü müzisyen Paganini (1782-1840), ölmeden önce günah çıkartmayı kabul etmediği için uzun yıllar boyunca ölüsüne işkence edildi. Nice'de ölmesine rağmen, oğlunun başvurusu üzerine, papa, üç yıl kadar süren incelemelerinin sonucunda, Paganini'nin tahnit edilmiş olan naaşının Cenova yakınında geçici olarak defnine izin verdi. Paganini'nin cesedi, daha sonra gene kilisenin baskısıyla, iki kere daha gömüldüğü yerden çıkarılarak değişik yerlerdeki mezarlara nakledildikten sonradır ki nihayet 1896'da Parma'da bugün bulunduğu mezara gömülebildi.

Kızgın kerpetenler, çivili sandalyeler, büyük huniler, parmakları sıkıştıran mengeneler, ölüm askıları... Bunlar, papalığın vazgeçilmez işkence destek aletleriydi. Vatikan'ın eskiden engizisyon olarak bilinen departmanı, şimdi "İnanç Doktrini için Örgüt" olarak adlandırılıyor ve papalık hâlâ bu departmanın lağvedildi-

ğini açıklamıyor, aksine inanç dışı davranışları soruşturmayı sürdürüyor. Birimin başında, papanın en yakın danışmanlarından bir kardinal bulunuyor.

Din Tekelinin Adı: Aforoz

Sıkı sık başka din mensupları ya da laik kesimlerin diline doladığı "Madein Vatikan" bir uygulama da, aforoz müessesi. Aytunç Altundal, aforozla ilgili olarak, şu değerlendirmelerde bulunuyor:

"Hıristiyanlıkta aforoz, papaların elindeki en güçlü silahtır. Aforoz edilmek sanıldığı kadar basit bir olay değildir. Aforoz edilen kişi doğrudan doğruya Hıristiyanlık'tan atılır. 'Atılırsa ne olurmuş', demeyin. Aforoz edilen şahıs ilkin vaftiz hakkını, doğum kayıtlarını, dolayısıyla ölüm kayıtlarını ve en önemlisi ona verilmiş olan hıristiyan adını ve evliliğini yitirir. Aforoz edilen şahıs en kısa deyişle insan sayılmak hakkını yitirir. Adı kilise kayıtlarından bir kez silindi mi bir daha böyle bir insanın yaşamış olduğunu bile kanıtlayabilmek olası değildir. Çünkü 18. yüzyıla kadar doğum, evlilik ve ölüm kayıtlarıyla tüm tapu ve eğitim kayıtları Kilise'de tutulmaktaydı. Protestanlığın kurucusu Papaz Martin Luther, Papa tarafından Aforoz edilmişti. Aradan yaklaşık 430 yıl geçmiş olmasına rağmen hala af edilmemiştir. Vatikan için 2000 yılında bile resmi literatürde Martin Luther'in adı yoktur. Çünkü Aforoz edilmiş birinin adını anmak Papa'nın dinsel otoritesine karşı çıkmakla eş değerli sayılmıştır."

Bütün Fransa'yı Aforoz Etti

Fransa ihtilallerle sarsılırken papalık da özgürlükçü düşüncelerin hedefinde çok sıkıntılı günler geçiriyordu. 1774-1780 tarihleri arasında papalık görevinde bulunan ve ensest ilişkileriyle de bilinen Pie IV, Fransa'daki karışıklıktan, elinden kayıp giden iktidarından öylesine muzdarip olmuştu ki, kendisini kaybederek, "Bütün Fransızlar'ı aforoz ettiğini" açıklamıştı. Papa ayrıca, kargaşadan dolayı Roma'ya kaçan Fransızlar'ı da katlettirmişti. O sırada konvonsiyon idaresi baştaydı. Yönetimdekiler, "Cumhuriyetin idaresinden Roma Eveki'ne" diye başlayan bir mektupla

Cumhuriyet yönetiminin böyle bir hakareti çekemeyecek kadar mağrur, cezasız bırakmayacak kadar da güçlü olduğunu belirten bir mektup kaleme aldılar. Papa da bunun üzerine aforoz kararını iptal etmek zorunda kaldı.

Ayasofya'ya Aforoz Fermanı

Vatikan'ın "aforoz tarihi"nde, Ayasofya'yla iligili de garip bir uygulama yeralmıştı. Roma'daki papalık ile İstanbul'daki patriklik arasındaki çekişme, papanın 1054'de İstanbul patriğini aforoz etmesiyle sonuçlanmıştı. Patriğin, Trania Piskoposu'na mektup yazarak, katolik doktriniyle ilgili sorular sormasını bahane eden Papa IX. Leo, Humbert isimli bir kardinalini İstanbul'a göndermiş, İstanbul'dakiler de Humbert'in arabulucu olarak geldiğini sanmışlardı. Ancak o, başka bir amaçla İstanbul'daydı. Humbert, doğruca Ayasofya'ya gidecek, papanın Doğu Kilisesi'ni aforoz fermanını Ayasofya'nın sunağına bırakacaktı. Bunun üzerine İstanbul patriği de misilleme olarak, Vatikan'ı aforoz etmişti! Bu, karşılıklı garip aforozlar, iki kilise yetkililerinin uzun müzakereleri sonucuda ancak 1967'de kaldırılabilmişti.

Kral Henri, Af İçin 13 Gün Tipi Altında Bekledi

Papalar, günlük siyasetin tam odağındaydılar ve bu faaliyetlerinde aforoz mekanizmasını sık sık kullanıyorlardı. "Batının Politik Ahlâksızlığı" kitabını kaleme alan Osmanlı Âyân Meclisi Reisi Ahmet Rıza Bey, "Bugün Hazreti İsa'nın teşvik etmiş olduğu her türlü fazilet ayaklar altındadır. Hz. İsa, 'Benim hükümdarlığım bu dünyada değildir' diyordu. Onun müminleri ise bu dünyadaki hükümdarlıklarının sınırlarını genişletmek ve bütün dünyayı dikta altına almak sevdasındadırlar. Havari St-Paul, 'Sizinle ayni kanaatte ve duyguda olmayana düşmanca davranmayınız, bilakis kardeşçe uyarınız' demiyor muydu? Bu söz ve tavsiyelerin hiçbir anlamı kalmamıştır" diyor.

Ahmet Rıza Bey'in işaret ettiği gibi papalar, güç kavgasında aforoz da dahil sayısız politik manüpilasyonu devreye sokuyorlardı. Avrupa'daki pek çok ülkenin krallarını, imparatorlarını atıyorlar, bunlara ilişkin kulislere giriyor, tavır alıyor, kumpas çevi-

riyor, yaptırım uyguluyorlardı. Krallar da, papalar üzerinde etkin olmaya çalışıyorlardı. Sık sık, yaşanan gerginliklerle anlaşmazlıklar belirgin hale geliyordu. Papa VII. Gregory, Kutsal Roma İmparatoru IV. Henri'ye piskoposları seçme hakkının olmadığını söyledi. Henri de, Gregory'i artık papa olarak tanımadığını ilan etti. Bunun üzerine Vatikan, kralı aforoz etti. Hükümdarlar açısından aforozun sonuçları korkunçtu. Tebaası, aforoz edilen kralı tanımaz, saymazdı. IV. Henri, bu sonuca daha fazla dayanamayarak papanın kapısına af dilemeye gitmişti. VII. Gregory, kralı affetmeden önce onu 13 gün tipi altında kapıda bekletecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
İNSANLIK BÖYLE SALDIRGANLIĞI AZ GÖRDÜ

Haçlı Seferleri

İslâm düşmanı papaların, Kudüs'ü Müslümanlar'ın hâkimiyetinden kurtarmak ve onları Anadolu ve Avrupa'dan atmak gayesiyle başlattıkları seferlere Haçlı Seferleri adı verildi. İslâmiyet'in; hristiyanlığın aksine büyük bir süratle yayılması, Müslümanlar'ın Suriye, Filistin ve Anadolu'ya hâkim olarak İznik'in başkent olduğu yeni bir devleti kurmaları, hristiyan âleminin dini lideri papayı ve hristiyanlığın hamisi olarak kabul edilen Bizans imparatorunu ciddi bir şekilde endişelendiriyordu. Bu yüzden hem İslâmiyetin yayılışını durdurmak hem de sosyal ve ekonomik sıkıntı içinde olan Avrupa'yı bu durumdan kurtarmak için Batı Avrupa'da Vatikan kilisesinin önderliğinde yoğun bir faaliyet başlatıldı. Hıristiyan dünyası böylece, kılıç kullanmayı men eden bir Peygamber adına kılıca sarılacak ve ortalığı kan gölüne çevirecekti.

Ajan Provokatörle Başlatıldı

Fiilen üç asır devam eden, ancak başka alanlarda günümüze kadar ulaşan Haçlı Seferleri, bir provokasyonla başlamıştı. Vati-

kan'ın görevlendirdiği Pierre L'ermite adındaki keşiş, Avrupa'nın beli başlı şehirlerinde "Müslümanlar'ın Kudüs'te hıristiyanlara yaptıkları işkenceleri" gördüğünü anlatmış, halk da bunun üzerine galeyana gelmişti. Oysa keşiş, hayatında bir kez bile Kudüs'e gitmemişti.

Banizonlu bir marangozun oğlu olan Gregoire VII, annesinin kardeşiyle zinasından doğmuştu. 1073'de papa olan Gregoire'nin muhterisliği onu, sonunda Haçlı Seferleri'ni planlamaya kadar götürmüştü. Hem doğudaki ekonomik gücü ele geçirme hem de bütün doğuyu hıristiyan yapma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Ordularını hazırlattı, fakat Alman İmparatoru'nun kendisine olan husumetinden çekindiği için Roma'dan ayrılmayı göze alamadı. Roma Valisi'nin oğulları Cencius ve Etienne de, bu kötü kalpli papadan kurtulmak için fırsat kolluyorlardı. Şehirden ayrılamamasında bu durum da etkili olmuştu. Sonunda iki kardeş, bir Noel ayininde kendisine saldırarak yaraladılar. Daha sonra da Roma'dan sürdüler. Haçlı Seferleri'nin fikir babası sürgünde öldü.

Gregoire'nin ortaya attığı Haçlı Seferleri fikrini hayata geçiren isim ise 1085'de papa olan II. Urbain'di. II. Urbain, Hz. İsa'nın doğum yeri olan Kudüs'ün ve kutsal saydıkları makamların Müslümanlar tarafından kirletildiğini, Kudüs'e giden hıristiyan hacı adaylarına zulüm ve işkence yapıldığını öne sürerek böyle mukaddes bir beldenin Müslümanlar'ın baskısından kurtarılması için bütün hıristiyanların canla başla seferber olmaları gerektiğini söyleyerek halkı sefere katılmaları için tahrik ediyordu. Halbuki uzun süredir kutsal topraklar, hıristiyan hacı adayları tarafından ziyaret ediliyor, bu konuda onlara engel olunmak şöyle dursun yardım bile ediliyordu. Filistin'de kendilerine ayrılmış hastaneleri, kilise ve manastırları hatta kütüphaneleri bile vardı. Daha birkaç on yıl öncesine kadar hac yolunda ve Kudüs'te münasebet kurdukları Müslümanlar'ın faziletlerini öve öve bitiremeyen hacılar, Vatikan'ın "başarılı PR"ı sonucunda onların ne kadar vahşi olduklarını "hatırlamaya" başlayacaklardı. Bu dönüşümde, papalığın emriyle neredeyse bütün Avrupa'ya yayılan papazların çok bü-

yük etkisi oldu. Papazların provokatif söylemleri; günümüzde, kimi kriz zamanlarında görülebilen, ülke medyalarının ajite edici yayınlarına benzer bir etki gösteriyordu. Trubadur denilen halk şairleri de, papalığın emrinde saz ve sözleriyle yine bütün bu yalanların propagandasını yapıyordu.

Papa II. Urbain'in bu minvaldeki bir hitabının ardından Toulouse Kontu'nun adamları kürsüye gelerek, kontun, kutsal teklifi kabul edenlere gerekli parayı vereceğini müjdelediler. Zaten "bininci yılda kıyamet kopacak" yaygarasıyla halkı, "bağış yap cennete git" diyerek soyan papalığın elinde de muazzam bir servet vardı.

Seferlerdeki Ekonomik ve Siyasi Boyut

Kilise siyasi ve dini avantajlar sağlayacak, bunlar da yine sonuçta ekonomik getiri olarak Vatikan'a geri dönecekti. Papalık; tıpkı Roma İmparatorluğu'nun son günlerinde olduğu gibi, hıristiyan ilahiyatını yıkacak olan Yunanî-İranî medeniyetinin getireceği hür düşüncenin Avrupa'ya girişini önlemeye çalıştığı gibi bu defa da Müslümanlar'ın yürüyüşünü durdurmak istiyordu. Öte yandan papalık krallara, imparatorlara hükmetmek istiyor ancak zaman zaman sorunlarla karşılaşıyordu. Vatikan, kralları ve feodal beyleri İslâm dünyasına karşı haçlı seferlerine iterek, onların güçlerini azaltmayı ve hâkimiyetlerini zayıflatmayı da öngörüyordu.

Vatikan'ın seferlerden beklediği bir diğer fayda ise ahlakî zafiyeti tavan yapmış din adamlarının itibarının düzeltilmesi gayretiydi. İncil'de belirtildiği gibi papazlar, "hem tanrıya hem de altına beraberce hizmet edemiyorlardı". Batı Avrupa'da halkın içine düşmüş olduğu ekonomik kriz ve sıkıntıdan da, ancak doğunun baharat yollarının ele geçirilmesiyle kurtulabileceği söylenerek kalabalıklar bu sefere katılmaya teşvik ediliyordu. Bütün bu gayelerin gerçekleşmesi de ancak hıristiyan âleminin yek vücut hareket etmesiyle mümkün olabilirdi.

Gerçekten de, seferlerin pek çok unsurlu ekonomik boyutu vardı. İşgâlle kilisenin nüfuzu doğuya kadar gidecek, bunun

ardında da bölgede yeni vergi kaynakları oluşacaktı. "Batı'da İslâm İmajı" kitabının yazarı Vedat Sağlam'ın da belirttiği gibi, Latin ve Ortodoks kiliselerinin bölünmesinden dolayı Vatikan büyük bir gelir kaybına uğramıştı. Bir başka sefer tetikleyici unsur ise "kutsal kalıntı ticareti"ydi. Bir azizden kaldığı söylenen bir eşya, bir taş, bir ikon, bir sembolün ortaçağ Avrupa'sında ederi çok yüksekti. Vatikan, bu ticaretin kaynağını da kontrol etmek istiyordu. Bunun çaresi ise Kudüs'ü ele geçirmekti.

Bu arada "soylular"ın garip bir uygulaması, Haçlı seferlerine katılım tetikleyen bir başka unsur olmuştu. Toprak sahibi soylu çevrelerde, baba mirasına konan büyük oğul dışındaki kardeşler, "soylu" sayılmakla birlikte işsiz güçsüz takımı haline dönüşüyordu. Bu boşluk papalığın, "Doğu ülkelerine gidiniz, fethettiğiniz ülkelerin kontu ya da dükü olunuz" öğüdüyle birleşince bir takım kârlı macera umutları, genç şövalyeleri etkiledi.

Tarihçi Albernt, "Haçlı çeteleri için tek gaye yağmadan ibaretti" derken Bayle de, "Mukaddes topraklara doğru akan bu canavar sürüsünün hıristiyanlığın çiçeği olduğunu iddia etmek mümkün müdür? Bu esafile 'İsa'nın Askeri' demek mümkün müdür? Hayır, zira bu riyakârlar aslında, katiller ve talancılar güruhundan ibaretti. Irza geçiyorlar, hatta kendilerini misafir edenlerin bile boğazlarını kesiyorlardı. Bu barbarların vahşilikleri, sapkınlıkları o derece idi ki imdatlarına koştukları Asya Hıristiyanları onların yaklaşmasından, Türkler'in gelmesinden daha çok korkuyorlardı" diyerek haçlıların sergilediği iğrençliklerden dem vuruyordu. Anadolu ve İstanbul'daki ortodokslar da, o dönemde bitmek bilmeyen Haçlı Seferleri sırasında bölgelerinden gelip geçen papanın askerlerinin zulümlerini bire bir yaşadıkları için, "İstanbul'da kardinal şapkası görmektense Türk sarığı görmeyi tercih ederiz" demişlerdi.*

---

* Hüseyin Algül'ün dört ciltlik "İslâm Tarihi"nde aktardığına göre; ortodokslar hiç de haksız değildi. Bir hıristiyan vakanüvis; dördüncü haçlı seferinde İstanbul'a uğrayan katolik haçlı ordularının, şehri üç gün yağmaladıklarını anlatıyordu. Bir fahişe de, ortodoks patriğinin kürsüsüne yarı çıplak bir halde çıkıp, açık saçık

Papalık, haçlı sürülerini doğuya sevkedebilmek için "gereken" her şeyi düşünmüştü. Ordunun kalabalık hale getirilebilmesi için bir duyuru yayınlandı. Kim, ne cürüm işlemiş olursa olsun Haçlı Seferleri'ne katıldığında tanrı katında bütün günahlarının kabul edileceği duyuruldu. Hapistekiler çıkartılırken, arananlar da birer birer gelip "kutal savaş"a asker yazıldılar. Vatikan, borca batmış olanları da unutmayacak ve savaşa katılanların borçlarının ödenmiş kabul edilmesini alacaklılara dayatacak, bu yüzden hapse düşenleri de özgürlüklerine kavuşturacaktı.

Seferlerin Kronolojisi

Şamil İslâm Ansiklopedisi'nin "Haçlı Seferleri" maddesini yazan Abdülkerim Özaydın, seferlerin kronolojisini şu şekilde veriyor:

Birinci Haçlı Seferi:

Papa II. Urbanus başlattı. Haçlı sürüsü, 6 Ağustos 1096'da Bizans İmparatoru Alexios Kommenos tarafından Anadolu yakasına geçirildi. Savaş disiplininden uzak bu haçlı kitlesi, Eylül 1096'da Anadolu Selçuklu Sultanı I. Kılıç Arslan tarafından bozguna uğratıldı. 1097 ve 1098'de toparlanan haçlılar, Suriye bölgesine indiler. Müslümanlar'ın mal ve canlarına büyük kasıtlarda bulundular. Kudüs'ü kırk gün koruyan Artukoğlu İl-Gazi ve Sokman, sonunda 15 Temmuz 1099'da Kudüs'ü onlara teslim etmek zorunda kaldılar. Haçlılar Kudüs'te Lâtin Devleti'nin ilk krallığını kurdular.

İkinci Haçlı Seferi:

Atabeg İmadeddin Zengi'nin 1144'te Urfa'yı fethi bütün Avrupa'da çok büyük yankı uyandırdı. Urfa'yı üs olarak kullanıp el-Cezire ve Suriye'deki Müslüman halka zulüm ve işkence eden hristiyanlar Aziz Bernard'ın teşvikleri ve Papa III. Eugenius'un 1145 tarihli fermanıyla yeni bir haçlı seferi için hazırlıklara baş-

---

şarkılar söylemiş, kilisenin içinde dans etmişti. İstanbul'da, sistemli bir tecavüz harekatı da yürütülmüştü.

ladılar. 1147'de hareket ettiler. Bir müddet Şam'ı kuşatan haçlılar hiç bir başarı elde edemeden 1148'de geri döndüler.

Üçüncü Haçlı Seferi:

Büyük İslâm mücahidi Salâhaddîn-i Eyyûbî, 2 Ekim 1187 Cuma günü (27 Receb 583) Mirac gecesinde fethetti. Salahaddin-i Eyyubî de tıpkı Hz. Ömer gibi esir alınan hristiyan ahaliye şefkat ve merhametle muamele etti. Kudüs'ün fethi ve Haçlı hâkimiyetindeki bir çok şehrin Müslümanlar'ın eline geçmesi Avrupa'da tepkiyle karşılandı ve Papa VII. Gregorius'un çağrısıyla Kudüs'ü kurtarmak amacıyla yeni bir sefer için hazırlıklara başlandı. Üçüncü Haçlı seferinde haçlıların yegâne kazancı Kıbrıs'ı elegeçirmeleriydi. Haçlılar daha sonra burayı önemli bir üs olarak kullandılar.

Dördüncü Haçlı Seferi

Papa III. İnnocentius, 1215 tarihinde yeni bir sefer için çağrıda bulundu. 1219'da Dimyat'ı işgal ettiler. Eyyubî hükümdarı el-Melikü'l-Kâmil haçlıları Dimyat'tan uzaklaştırmayı başardı. Neticede haçlılar, 1221'de daha kötü şartlarda bir anlaşmayla razı oldular

Altıncı Haçlı Seferi:

Papa, III. Honorius Kutsal Roma Germen imparatoru II. Friedrich'i Kudüs'ü ele geçirerek orada krallık tacını giymeye teşvik etti. 1227 yılında sefere çıkılmak üzereyken salgın bir hastalık yüzünden bundan vazgeçildi ve geri dönüldü. Yeni Papa IX. Gregorius, imparatorun hastalığı bahane ederek geri dönmesinden hoşlanmadı ve onu aforoz etti. Bunun üzerine II. Friedrich papalıktan ayrı olarak kendi başına Mısır'a hareket etti. Eyyûbi hükümdarı dahilî mücadeleler yüzünden haçlılarla ciddi olarak mücadele edemedi. II. Friedrich ile 1229'da anlaşarak Kudüs, Nâsıra ve Beytüllahm'ı haçlılara teslim etti. Şehir, 1246'da el-Melikü's-Salih devrinde yeniden Müslümanlar'ın eline geçti.

Yedinci Haçlı Seferi:

Fransa kralı IX. Louis yeni bir sefer arzusundaydı. Papa IV. İnnocentius da onu destekledi ve 1245'te hristiyanlara yeni bir çağrıda bulundu. Ordu, 1248'de yola çıktı. Robert de Artois adlı haçlı kumandanı, Mansûra'ya bir sefer düzenlediyse de yenilip geri çekildi. Daha sonra bizzat Kral Louis Kahire üzerine yürüdü fakat İslâm ordusuna yenilerek Turanşah'a esir düştü, daha sonra serbest bırakıldı.

Sekizinci Haçlı Seferi:

IX. Louis, yeni bir sefer için hazırlığa başladı ve 1270'de Tunus'u işgal etmek gayesiyle harekete geçti. Onun yolda ölümü üzerine Prens Edward kumandasındaki haçlılar başarı sağlayamadılar. 1289'da Trablusşam, 1291'de de haçlıların son kalesi Akkâ düştü. Papa IV. Nicholaus ve halefleri doğudaki hristiyanlara yardımcı olmak amacıyla teşebbüse geçtilerse de sonuç alamadılar.

"Türk Çanı" 1955'e Kadar Çalındı

Haçlılar, sekizinci seferden sonra hedef tahtalarına Osmanlı İmparatorluğu'nu oturttular. Osmanlı İmparatorluğu'nun kısa bir sürede bir cihan devleti olması papalığı müdhiş derece tedirgin etmişti. O kadar ki, İslam'ın Roma'ya yaklaşmasından duydukları endişe ile "Türk Çanı" diye bir adet bile icad etmişlerdi. Hem Türk tehlikesini unutturmamak hem de Türkler'e beddua etmek için Viyana Belediye Meclisi'ndeki papazların öncülüğünde bir çan kulesi inşa edilmiş ve burada bir kişi, "Türkler'i gözetlemek"le görevlendirilmişti. Bu çanın faaliyetine ancak 1955 yılında son verilmişti. Bu arada papaların Türklük'le Müslümanlığı özdeşleştirmeleri terminolojiye de yerleşmiş ve o asırlarda Müslüman olan birisinden bahsederken "Türk oldu" denilmeye başlanmıştı. Papaların Müslüman alerjisi o derecedeydi ki, Müslümanlar'a verilen sözlerin, yeminle temin edilmiş olsa bile hükümsüz olduğuna dair "fetva"lar vermişlerdi. İkinci Murad'a Macar kralının yeminle verdiği sözü; Kardinal Mazari'nin papa

adına, "Kâfir Türkler'e edilen yemini bozuyorum" fetvasıyla hükümsüz kalmıştı.

"Türk korkusu" o boyuttaydı ki, onlara bir zarar geldiğinde Avrupa bu defa sınırsız bir sevince garkoluyordu. Fatih Sultan Mehmed'in zehirlenerek öldürüldüğünü haber alan Avrupa ülkeleri tam bir bayram yapmıştı. Dönemin papasının emriyle her tarafta toplar atılmış, şenlikler yapılmış, kiliselerde üç gün üç gece çanlar çalınarak "şükür ayinleri" düzenlenmişti. Kroniklerde Osmanlı Devleti'ne ve diğer Müslüman devletlere karşı Haçlı birlikteliğine/saldırganlığına yol açan olaylar arasında 1364 Sırpsındığı, 1389 Birinci Kosova, 1396 Niğbolu, 1444 Varna, 1448 İkinci Kosova, 1453 İstanbul, 1538 Preveze, 1571 Kıbrıs, 1683 Viyana Kuşatması ilk akla gelenlerdi. Osmanlı Devleti'nin yıkılması ve 1919-1922 İstiklâl Savaşı'nda da haçlılar ittifak edip, Müslümanlara karşı cephe aldılar. Hattâ Kudüs'ün elimizden çıkması üzerine, "müttefikimiz" olan Almanlar, bayram yapmışlardı.

Cem Sultan, Papayı Nasıl Bozdu?

Kudüs'ten ümidini kesen hıristiyan dünyası, Osmanlı ile başa çıkmanın yollarını arıyor ve bu amaçla hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Kardeşi II. Bayezid ile taht kavgasına giren Şehzade Cem, Vatikan'a böyle bir koz verecekti. Yenilgiye uğradıktan sonra Rodos Şövalyeleri tarafından Fransa'ya gönderilen Cem Sultan, bir süre de Roma'da da yaşamıştı. Dönemin papası VIII. Innocent, Cem Sultan'ı Osmanlı İmparatorluğu'na karşı kullanmak istemiş, görüşmede başarılı olamayınca da, Cem Sultan'ın İtalyanca bilmediğini zannederek, "Öyleyse burada it gibi sürün" demişti. Şehzade de bunun üzerine, "Sizin elinize düşen itten beter olmaz da ne olur" diyerek papayı bozmuştu. Aynı papa, Cem'den hıristiyan olmasını da istemiş, ancak ondan, "Değil Osmanlı saltanatı, hatta bütün dünyanın padişahlığını verseniz dinimi değiştirmem" cevabını almıştı.

Kendi Çocuklarına da Acımadılar

Haçlı seferleri ile tarihin nadir gördüğü katliamlara imza atan papalık ve onun etkisindeki Avrupa kralları, İslâm coğrafyasında onbinlerce sabihin kanına girdikleri gibi, binlerce batılı çocuğu da ihtiraslarına kurban ettiler. Türkçe yayınlarıyla misyonerlik faaliyetleri yürüten Mavi Kilise'nin www.mavikilise.com adresindeki sitesinde, bu acıklı haçlı hikâyesi şöyle anlatılıyor:

"Belki bütün haçlı seferleri arasında en hüzünlüsü budur. Almanya'da Nikolaus adlı bir çocuk, kutsal topraklara gitme amacıyla bir grup çocuğu topladı. Ama bu çocuklar (haçlı ordusu) Avrupa'dan bile çıkamadı ve dağıldılar. 1212'de, Fransa'da 12 yaşlarında yoksul, dağlarda çobanlık yapan Etienne (İstefanos) adlı bir çocuk yaşıyordu. Ona göre, bir gün çobanlık yaparken İsa ona görünmüş ve ondan yeni bir haçlı seferi düzenlemesini istemişti. Bu amaçla Fransa'da dolaşarak bu yeni haçlı seferine çocukları çağırmaya başladı. Etienne, büyüklerin yenilmesine rağmen çocukların Tanrı'nın yardımıyla Kudüs'ü ve Filistin'i kurtaracaklarını söyledi. Musa'nın yaşadığı dönemdeki gibi, Kızıldeniz'in onların önünde yarılacağını söyledi. Etienne bu mesajı bir buçuk ay duyurduktan sonra 30.000 çocuğu topladı. Birçoğunun yaşı 12 bile değildi.

Çocuklar Fransa'nın güney kıyısına, Marsilya limanına gittiler. Oraya vardıklarında hemen denizin açılmasını beklediler. Bu gerçekleşmediğinde bazı çocuklar Etienne'e kızıp geri döndüler. Ama çoğu bekledi. Tanrı'nın bir mucize gerçekleştireceğini düşünüyorlardı. Birkaç gün bekledikten sonra iki tüccar, gemileriyle çocukları Filistin'e götürmeyi teklif etti. Etienne büyük mutlulukla bunu kabul etti. Çocukların hepsi yedi gemiye binip denize açıldılar. On sekiz yıl boyunca onlardan hiç haber alınamadı. 1230'da Ortadoğu'dan Fransa'ya dönen bir papaz neler olduğunu açıkladı. Kendisinin de Etienne'le birlikte gemiye bindiğini söyledi ve şöyle devam etti:

'Yedi gemiden ikisi bir adada karaya oturup battı. Gemilerdekiler boğulmuşlardı. Kalan beş gemi bir Arap deniz filosuna yakalandı ve çocukların hepsi köle olarak satılmak için oraya götü-

rüldü.' Böylece Cezayir kıyısında birçok çocuk hemen satılmış, diğerleri Mısır'a götürülmüş. Bazıları Bağdat'a götürülüp İslam'ı kabul etmeye zorlanmışlar. Papaza göre on sekiz çocuk İslam'ı kabul etmeyi reddedince öldürülmüş. Papaz gibi daha iyi eğitilmiş olanlar özel görevler için istenmişler. Tercümanlar, öğretmenler veya kâtipler olarak çalışmışlar. Bunlardan bazıları Mısırlı validen satın alınmışlar. Ama İslam'ı kabul etmek için zorlanmamışlar. Sonunda, on sekiz yıl sonra bu papaz Fransa'ya dönmek için validen izin almış."

Haçlı seferlerini, "Tanrının görkeminin bütün dünyada tanınması gerekiyordu" sözleriyle savunan bu site editörlerinden, gerçekleri bütünüyle aktarmalarını beklemek elbette mümkün değil. Bir çocuğun o dönemde –bu dönemde de*- "kendiliğinden" haçlı seferine karar verip, hiç bir dinî ya da siyasî güçten teşvik ve destek görmeden, peşine de onbinlerce çocuğu takıp

---

* Hıristiyan dünyası, bugün de çocukları kullanmada "özgün" yöntemlerin sahibi. 2006 yılının Eylül ayında gazete ve televizyonlarda yayınlanan bir haber tüyler ürperticiydi. ABD Kuzey Dakota'daki bir yaz kampını tanıtan belgeselde, yaşları 7 ile 13 arasında değişen 30 çocuğun hıristiyan savaşçısı olarak yetiştirilmesi anlatılıyor. Evangelist aileleri tarafından kampa gönderilen çocuklar güne sabah duasıyla başlıyor. Daha sonra İncil eğitimi alıyorlar. Kendilerini Hz. İsa'nın birer askeri olarak gören çocuklar, ayin sırasında ağlıyor ve affedilmek için tanrıya yalvarıyor. Daha sonra da askeri eğitim alıyor. Bu sırada kampın lideri papaz Becky Fischer çocuklara, "Bu bir savaş. Hükümetteki düşmanlarımızı yerle bir edeceğiz. Hazır mısınız?" diye bağırıyor. Çocuklar hep bir ağızdan, "Evet" diye yanıtlıyor. Fischer, sonra da "İslâm'a olan bağlılıkları için hayatlarını feda edenler gibi olun. İncil ve İsa için hayatınızı vermeye hazırlanın. Onlar nasıl İsrail'de Filistin'de, Pakistan'da radikal bir şekilde hayatları pahasına savaşıyorsa siz de bunun için kendinizi hazırlayın" diye bağırıyor. Kampa gelen çocuklardan biri, içinde şeytanî şeyler olduğu için kitap okumadığını söylerken; bir diğeri "Burada birer savaşçı gibi eğitiliyoruz, ama bu eğlenceli yoldan yapılıyor" diye konuşuyor. Amaçlarının Amerika'da yeniden hıristiyanların hakim olmasını sağlamak olduğunu söyleyen papaz Fischer, "Burada ABD Hükümeti'ni, Parlamentosu'nu, yargısını yeniden şekillendirecek nesiller yetiştiriyoruz" diyor. Kamp ABD'yi ikiye böldü. Ilımlı hıristiyanlar, bu çocukların ileride birer politik militan olarak kullanılmasından endişe duyuyor. Muhafazakârlar ise kampla ilgili belgeselin yayınlanması sayesinde, mesajlarının daha geniş kitlelere ulaşacağı umudunu taşıyor.

yola çıktığına inanmak için, insanın herhalde "mavi kilise editörü" olması gerekir! Oysa bütün seferlerde olduğu gibi bu seferde de papalık ve mahalli kilise mensupları, kitleleri parlak vaaz ve nutuklarla tahrik etmiş, krallar ve sair yöneticiler de sefere lojistik desteği sağlamışlardı. Şu bir gerçekti ki, "çocuk haçlı seferi", sürekli akınlarla Avrpa'daki nüfusta ciddi bir kırım yaşandığı için gündeme gelmişti. Sonuçta; 1212 yılında Fransa ve Almanya'dan sayıları 50.000'i bulan çocuk Filistin'e doğru yola çıkarıldı. Ancak büyük bir kısmı açlıktan ölürken diğer bir kısmı da esir tacirlerinin eline düştü.

Haçlı Seferlerinin Sonuçları

Haçlı seferlerinin pek çok sonuçları oldu ve bu sonuçların bazıları günümüzü bile etkilemektedir. Öncelikle Müslümanlar'ın kolektif şuurunda, "eli kanlı hıristiyan" imajı silinmemek üzere kazındı.*

Müslümanlara karşı savaşa katılmaya teşvik için, Avrupa'da bir çok hıristiyan tarikatları kuruldu. Seferlere iştirak için Avrupalılar'ın dindarına, maceraperestine, işsiz-güçsüzüne ayrı ayrı vaadlerle propaganda yapılıp, Müslümanlar'ın karşısında bütün bunların boş çıkması neticesinde, papalığın ve kiliselerin otoritesi sarsıldı. Bu seferler sonunda hıristiyanlar, Müslümanlar'ı yakından tanıdılar. Harp meydanlarında aslanlar gibi cesurca dövüşen Müslümanların, aslında çok merhametli, iyiliksever, misafirperver olduklarını yakından gördüler. Müslümanlar'ın, papazların

---

* 1097 yılında Kudüs'ü işgâl eden haçlılar, Mescid-i Aksa çevresinde 70 bin Müslüman'ı şehid ettiler. Meydana gelen kan gölünde haçlıların atlarının dizlerine kadar kana gömüldükleri katliama yön verip şahit olmuş kumandanların hatıralarında nakledilir. Kudüs sokaklarında akan kanlar, atlarıyla gezenlerin üzerlerine sıçrıyordu. Müslüman cesetlerini üst üste koymuş ve yakmışlardı. Gündüz katliamı gerçekleştiren haçlı askerleri, akşam kiliseye giderek zaferlerini(!) kutluyorlardı. Literatürdeki pek çok kitapta, mezkûr katliamlar fazlasıyla yer aldığı için, "Papa Bir Puttur"da bu yola gidilmedi. Şu kadarı var ki; mezhep savaşlarında kendi dindaşlarını bile diri diri yakabilen bir zihniyetin, en büyük düşman olarak görülen İslâm'ın mensuplarına neler yapabileceğini tahmin etmek ise hiç de güç olmasa gerek.

bahsettikleri gibi olmaması, Avrupalı hıristiyanların daha önceki düşüncelerini değiştirdi.

Papalık, bu seferlerin masraflarını karşılamak gayesiyle, hıristiyanların "ruhanî işleri"nden vergi almak âdetini de çıkardı. Selahaddin Eyyubi, Hattin'de Haçlılar'ı yenip Kudüs'ü geri alınca Papa III. Clement, yeni bir vergi çıkartıp, adını "Selahaddin Vergisi" koymuştu. Her şahıs ve devlet, gelirinin onda birini "Selahaddin Vergisi" olarak papalığa veriyordu. Bulunduğu çevrenin kilisesine vergisini vermeyenler ise aforoz ediliyordu.

Haçlı seferleri neticesinde Müslümanlar, Bizanslılar ve yahudiler çok zarar gördü. İslâm ülkeleri ve devletleri harap oldu. Yüz binlerce Müslüman; Anadolu, Mısır, Suriye ve özellikle Kudüs'te kılıçtan geçirilip, yerleşim alanları yağmalanarak yakılıp yıkıldı. Kadınlar ve çocuklar bile hunharca öldürüldü. Haçlıların kılıcından sadece Müslümanlar değil, yahudiler, özellikle Ortodoks Bizans da nasibini aldı. İstanbul'un zenginliğine hayran kalan latin katolikler, şehrin sanat eserlerini zengin olmak hırsıyla yağmaladılar. Ortodoks ahaliye saldırıp mal, can ve ırzlarına ziyadesiyle zarar verdiler. İstanbullular, şehri terk etmek zorunda kaldı. Haçlı zulmü o kadar arttı ki, asırlardır İstanbul'da bulunan Bizans imparatorluk tahtı şehirden çıkarılıp, önceden Türkiye Selçukluları Devleti'nin başşehri olan İznik'e taşındı. Bizanslılar, 1261 senesinde İstanbul'u Haçlılardan geri aldılar.

İlerlemelerini Saldırganlıklarına Borçlular

Doğu sanat ve medeniyetini tanıyıp, İslamî eserlere hayran olan haçlılar, Müslümanlar'dan sanat ve teknik alanda birçok yenilikleri ve keşifleri öğrendiler. Merhum Fârûkî'lerin birlikte kaleme aldıkları "İslâm Kültür Atlası"nda, Haçlı seferlerinin bu doğrultudaki sonuçları ile ilgili olarak şunlar dile getiriliyor:

"Doğu'dan Batı'ya kültür ve medeniyet akışı. Haçlılar beraberlerinde geriye tıp bilgilerini ve hastaneleri, hamamları; astronomi, geometri ve edebiyat kitaplarını; musikî âletlerini; askerlik sanatını ve hânedan armalarını; şövalyelik değerlerini ve spor kaşılaşmalarını; boyayı ve barutu; meyva ve sebzeleri; parfüm-

leri ve şekeri; rüzgâr ve su değirmenlerini; tekstil ürünlerini; altın paraları; pusulayı ve denizcilik sanatını getirmiştir."

Pek çok eseri yağmalayarak Avrupa'ya kaçırdılar. Bu ise Avrupa'da ilim ve tekniğin gelişmesine sebep oldu. Dr. Sigrid Hunke'nin, "İslam'ın Güneşi" isimli eserinde anlattığına göre, Roger Bacon'un haçlı seferlerinde bir muharip olan hocası Marciourt'lu Petrus, mıknatıs ve pusulaya dair bilgileri doğrudan doğruya Müslümanlar'dan alarak sefer dönüşünde Fransa'ya getirmiş ve 1269'da Avrupalılar'a pusulayı göstermişti. Elli yıl sonra 1320'de ise İtalyan Flavio Gioja pusulayı -sözde- keşfediyordu! Müslümanlardan bunları öğrenen haçlılarda gemicilik çok gelişti. Venedik, Cenova, Marsilya, Pisa gibi Akdeniz limanlarının önemi artıp, ticarî faaliyetler hız kazandı. Bu şehirler, serbest bölgeler mahiyetini alıp, batı ve doğunun ticareti gelişti.

Feodal Sistem, Seferlerle Zayıfladı

Hayati Ülkü, "İslâm Tarihi" isimli dört ciltlik eserinde, haçlı seferlerinin sonuçlarından birisini de, Avrupa'daki feodal sistemin yıkılması olarak gösterir:

"Bu seferlerde, Avrupa'nın binlerce senyör ve derebeyleri öldüklerinden, hayatta kalanlar da, borç içinde yüzdüklerinden, arazilerini kaybedip derebeylik nüfuzları ve kuvvetlerini asgarî dereceye indirdiler. Haçlı ordularındaki derebeyler, sefer masraflarını kendi keselerinden ödediklerinden, para temin etmek üzere arazilerini ya rehin verdiler ya da sattılar. Hayatta kalanlar ise seferlerden fakir olarak döndüler. Tüm bunların sonucunda geniş köylü kitleleri arazi sahibi olma imkânı buldular. Giderek eşitlik fikri gelişti. Seferlerden önce birbirlerine düşman olan Avrupalılar, ortak çatışma hedefinin ardından birbirlerine yakınlaştılar. Ayrıca, her milletin ayrı ayrı bölgelerde oturan halkı, bir araya gelerek, birbirlerine bağlandılar. Böylece ulus devlet anlayışı belirmeye başladı. Kilise, haçlı seferleri öncesi vaadlerde bulunmuştu. Bunları yerine getiremeyince, Vatikan ve papaların otoritesi sarsıldı."

İslam'a "Kalemî" Saldırılar

Papalık, Müslümanlar'a karşı yaptığı fiili saldırılar kadar, hatta bazen cüreti, yaygınlığı dikkate alınacak olursa belki ondan da fazla bir saldırıyı da, "kalem" yoluyla yaptı. Bazı papaların sırtını sıvazladığı mürekkep yalamışlar, İslamiyet ile Peygamber Efendimiz'e (s.a.v.) ağza alınmayacak hakaretlerde bulundular. "Batı'da İslam İmajı" kitabında Vedat Sağlam, John Damascus'un bir kitabından bahseder. Damascus, "De Haeresbius"da; Kur'an-ı Kerim'in Hz. Peygamber tarafından kaleme alındığı ve "yazma" sırasında Bahira adlı bir keşişin kendisine yardımcı olduğu gibi zırvaları sıralamış, ayrıca Peygamber Efendimiz'in aile hayatına dil uzatma terbiyesizliğini de göstermişti. Yine "Aziz Peter" olarak anılan 1084-1156 yılları arasında yaşayan Pierre Maurice de, kitaplarında Hz.Muhammed'i –hâşâ- "şeytanın müridi, kurnaz, haydut, istilacı, güç ve şöhret düşkünü, hilekâr, kâtil" gibi sıfatlarla zikretme cüretini gösteriyordu.

Emevi hilafetinde maliye bakanlığı yapmış bir şahsın torunu olan Jean Damascene ise (ed-Dimeşkî d. 655 – ö. 749), belki de hıristiyanlığın İslâm hakkındaki en büyük sorumluluğunu omuzlayan bir isimdi. Çünkü sapkın mantığı bugünlere kadar fanatik hıristiyanlarca hararetle benimsenecekti. O, İslâm'ı, hıristiyan kaynaklı bir sapıklık ve Hz. İsa'ya karşı çıkacağı bildirilen Deccal sayardı. Bizans'ta; Evode, Gerge, Byzance'in rezilce safsataları batı latin dünyasında başka kişilerce de devam ettirildi. Pek çok kitapta Müslümanlar'ın şeytanın yansıra jüpiter, apollon ve bir de mahon isimli bir puta taptıkları zırvalanmıştı. Bazı ortaçağ müellifleri ise kendi sapkın "teslis" inançlarını İslâm'a da bulaştırmak isteyerek, Müslümanlar için "mahon-tervagon(şeytan)-apollon" üçlemesini kurgulamışlardı. Kimi destanlarda da; Peygamber Efendimiz (s.a.v.), Müslümanlar'ın -hâşâ-heykeline tapındıkları bir put şeklinde gösterilmişti.

Bütün bu önemli bilgileri "Mevcut Kaynaklara Göre Hıristiyanlık" isimli kitabında aktaran Prof. Suat Yıldırım, hıristiyanların İslâm'a bakışını, hıristiyan din adamı Youakim Moubarac'ın, "O zihniyete göre, 'Müslümanların iyi olmasına hiçbir mani yoktur

ama İslâmî olan ne varsa kötüdür" şeklinde sözleriyle aktarır. Moubarac, dindaşlarının İslâm'a karşı neden bu kadar acımasız olduğunu kendi kendisine sorduğunda ise insaf ile şunları yazmaktadır:

"Akla ilk gelen sebep, İslâm'ın cazibesi olmalıdır. Bütün Doğu'nun, Kuzey Afrika'nın, hattâ İspanya'nın bir asır içinde, esaslı bir şekilde İslâmiyet'e girmesi, özellikle Hıristiyan Kilise teşkilatını kalbinden yaralıyordu. Yayılan İslâm, her bölgedeki Hıristiyan halk üzerinde icra ettiği bu güçlü cazibe yüzündendir ki, her şekil ve kılıktan ilahiyatçı ve din adamlarını İslâm'a azgıncasına saldırmaya ve onu yanlış bir biçimde tanıtmaya sevk etmiştir."*

Burada dikkat çeken bir nokta da; "hümanist, özgürlükçü, müsamahakâr vs." olarak lanse edilen, katolikliğe bunların yokluğundan dolayı başkaldıran protestanlığın da, konu İslâm'a gelince Vatikan ağzıyla konuşmuş olmasıdır. Mezhebin kurucusu Luther, papayı "Deccal'ın ruhu" sayarken, Müslüman Türkler'i de "Deccal'ın bedeni" kabul eder. Luther, Peygamber Efendimiz'e hâşâ, "şeytanın elçisi" diyecek kadar ileri de gitmiştir. Protestanlığın diğer bazı isimleri de, Luther'le benzer seviyesizlikleri kalem almışlardı. Voltaire'in "Le Fanatisme ou Mahomet le Prophéte'si" (Taassup) ile Montesqieu'nün İran Mektupları ve E. Renan'ın kimi konferansları bunlardan bazılarıydı.

Napolyon Müslüman mıydı?

Prof. Dr. Suat Yıldırım, kitabında Napolyon'la ilgili ilginç bir konuya da değiniyor. İslâm'a yönelik saldırgan tutum bolluğuna

---

* Rahip Moubarac'ın satırları; son Papa XVI. Benedikt'in İslâm dünyasına karşı giderek sertleşen ve küstahlaşan tutumunu, Danimarkalılar'ın son iğrençliklerini veya ABD'de minik çocukların, "İsa'nın Askerleri" adı altında silahlandırılmalarını analizde ne kadar de işlevsel, değil mi? Avrupa, özellikle son 15-20 yıldır Müslüman istilasına uğrama "kâbusları" görüyor. Ehl- Salibi tedirgin eden inanç bazlı demografik trend, yakın zamanda tersine dönmeyecek gibi göründüğüne göre –Allahu âlem ama- hıristiyan dünyasının önümüzdeki süreçte İslâm'a saldırılarını daha da artıracağını düşünmek hiç de yersiz olmaz.

karşılık nadiren kimi isimlerin de sıcak bir yaklaşım sergilediğini anlatan Yıldırım, Napolyon'la ilgili şu görüşleri dile getiriyor:

"Napolyon, Mısır'daki generali Kléber'e yolladığı mektuplarda, 'Peygamberimiz Muhammed' (s.a.v.) ifadesini bile kullanıyordu. Napolyon'un, Mısır'dan, Mekke Şerifi'ne gönderdiği mektubun başına Besmele ile Kelime-i Şehâdet'i yerleştirmesini ve İslâm lehindeki sözlerini, 'emperyalist' hevesine, yahut dünya hakimiyeti peşinde koşması sebebiyle 'müdara' siyasetine verenler çoktur. Fakat Napolyon'un devlet idaresi bakımından İslâmî nizamı benimsediği aşikâr idi. Bu görüşleri nakleden Youakim Moubarac, imkân nisbetinde tarafsız kalmaya çalıştığını söyleyerek, Napolyon'un İslâmî açıdan durumu hakkında ise şu hükmü veriyor: 'O, déist (dinleri reddedip sadece tanrıya inanan) olduğundan İslâmiyet'e meclub olabilirdi; fakat hiçbir zaman sadık bir tâbi, hele din emirlerini tatbik eden bir Müslüman olmadı."

BEŞİNCİ BÖLÜM
BUGÜNÜN PAPALIĞI

Vatikan, Hâlâ Çok Esrarengiz

Papalık ve Vatikan konusunda Türkiye'deki en ehil isim olan Aytunç Altundal'ın bu sahada çok sayıda çalışması bulunuyor. Bugünkü Vatikan'a dair kapsamlı gözlemlere dayanan satırlarında da şu bilgileri veriyor Altundal:

"Günümüzde Vatikan diye bilinen yerleşim alanı yeryüzündeki tek 'Tanrı–Kenti' statüsündedir. Vatikan bu özelliği nedeniyle 'Kutsal–Kent'tir. Bu Tanrı–Kenti aynı zamanda bir 'Devleti' içinde barındırır. Vatikan yeryüzündeki tek 'Tanrı–Kenti ve Devleti'dir. Vatikan'ın bugünkü statüsü 1870'de İtalya'da bulunan Papa–Devletleri'nin, İtalyan Ulusal Birliği'nin kurulabilmesi amacıyla ilga edilmeleriyle başlamış ve son hukuki şeklini Faşist Diktatör Mussolini ile Vatikan'ın Dışişleri Bakanı Kardinal Gaspari arasında 26 Ekim 1926'da imzalanan 'Concordat' (Mukavele) ile almıştır. Böylelikle Vatikan İtalya'da 'devlet içinde devlet' statüsü edinmiştir. Vatikan'a tüm girişler Roma'nın sınırlarından yapılabilmektedir. Diğer bir deyişle Vatikan, İtalya Devleti'nin tüm haklarından yararlanabilen fakat kendi bayrağına ve egemenliğine sahip ayrı bir devlettir.

Bugünkü Vatikan, yerleşim alanı itibariyle, kalın surlarıyla birlikte 44 hektarlık (44 kilometre kare) bir alanı kaplamaktadır. Çevresindeki surlar bir saatte dolaşılabilir. Vatikan'ı İsviçreli Katolik askerler, geleneksel giysileri içinde korumaktadırlar. Ünlü devlet kuramcısı Makyavel, aynı zamanda 'prens' olan Papaların kendilerini paralı asker olan İsviçrelilere korutmasını sert bir dille eleştirmişti. Ona göre bu paralı askerler, kendilerine daha fazla para veren düşmanlara Papa'yı satabilirlerdi. Makyavel'in dediği doğruydu. Nitekim bir kaç kez Papalar, İsviçreli askerlerin ihanetine uğramışlardı. Ama yine de Papalar kendilerini İsviçreli paralı askerlere korutmaktan vazgeçmemişlerdi. Nedeni de çok ilginçti. Askerler ihanet etseler bile Vatikan'ın hiç bir sırrını açıklamıyorlardı. Vatikan'ı gizemli bir Kilise–Devleti yapan budur işte. Öğretiye göre 'Vatikan'da öğrenilen sırlar öbür dünyada bile açıklanmaz.' Vatikan'ın sırlarını açıklayanların ve nesiller boyunca ailelerinin canları ve malları güvenlikte olmaz. Çünkü Vatikan gerçekten de inanılması güç sırları barındıran, gizli geçitleri, şifreleri ve yeraltı yollarıyla tam anlamıyla 'esrarengiz' sayılan bir yerdir ve bu şöhretini de yüzlerce yıldır sadece kendisine sakladığı sırlarının başkalarınca öğrenilebilmesini önleyerek edinmiştir.

Vatikan, kendi pasaportu, kendi devlet kuruluşları ve bürokratları olan bir devlettir. Nedir ki, bu devleti diğer devletlerden ayıran temel farklılıklar vardır. Vatikan Devleti'nin nüfusu; gece yerleşik 600, sürekli konuklarla bin, gündüz nüfusu ile de 3 bin 500 civarında olur. Bunlar Vatikan'da görev yapan işçiler ve diğer memurlardır. Vatikan pasaportu bizzat Papa tarafından verilir. Bu pasaport geçicidir. Vatikan istediği zaman tek taraflı olarak iptal edebilir ya da hiç vermemiş gibi kayıtlardan çıkartabilir. Pasaportun özelliği hiç bir ırk ya da milliyet gözetilmeden verilebiliyor olmasıdır. Ne var ki tek koşulu, pasaport alacak şahsın Katolik Kilisesi'ne kayıtlı bir dindar olarak tanınmış olmasıdır. Papa'nın bir Başbakanı, bir Senatosu ve Bakanları vardır. Bunlar, siyasi yaptırımları itibariyle sadece Vatikan'la tanımlı ve sınırlıdırlar. Ancak, dinsel yaptırımları itibariyle tüm Katolikleri bağlarlar."

Dünyanın En Kârlı Şirketi Vatikan

Vatikan şu anda dünyanın en zengin devletlerinden birisi. Ünlü Vatikan uzmanı Peter Hebblethwaite'nin dediğine göre de, bu devlet hiç bir özel girişimcinin ya da kapitalistin baş edemeyeceği kadar katı "sosyalistce" kurallarla yönetilmekte. Aynı uzmana göre, bu nedenle Vatikan yeryüzündeki tek "Sosyalist Tanrı–Devleti" sayılmalıdır. Gerçekten de Vatikan'da hiç bir devletin yapamayacağı bir "sistem" ve yönetim anlayışı yürürlüktedir. Gördükleri işe göre dünyada en az maaş ve ücret alan insanlar buradadır. Buna rağmen toplam bin kişiyi geçmeyen Vatikan bürokrasisi, 2 bin 500 işçisiyle dünyanın en kalabalık dinsel topluluklarından birini (yaklaşık 900 milyon) hiç bir aksama olmadan yönetmektedir. Bu gerçeği yeni öğrenen Amerikalı bir zengin, kendini tutamamış ve "Aman Tanrım! Meğer dünyanın en kârlı şirketi Vatikan'mış" deyivermişti.

Pazarlamacı Papalar

Vatikan'ın doğrudan ya da dolaylı olarak sahibi olduğu veya yönlendirdiği günlük, haftalık ve aylık 200'den fazla gazete ve dergi, 154 radyo istasyonu veya emisyonu, 49 TV kanalı veya kablolu yayını bulunuyor. Bu yayınlar, 24 saat süreyle bütün dünyayı bir ağ gibi sarmakta. Vatikan'ın gelirleri başta her ülkedeki katoliklerden kesilen kilise vergisi, aidatlar, bağışlar, şirket gelirleri, hisse senedi–tahvil–bono gelirleri, bankacılık ve faiz gelirleri, hediyelik eşya satışlarıyla elde edilen gelirlerden oluşuyor. Basın yayından elde edilen reklam gelirleri de epeyce bir yekûn tutuyor. Vatikan'ın diğer bir gelir kaynağını da, hıristiyanlığı temsil eden kişileri, örneğin Hz. İsa'yı, Hz. Meryem'i, azizleri veya haç gibi sembolleri pazarlaması oluşturuyor. Aytunç Altundal, "pazarlamacı papalar"la ilgili olarak şunları yazıyor:

"Bu açıdan bakıldığında Vatikan'ın kendi Tanrısı'nı (İsa) ve dinini en iyi pazarlayan holding olduğu apaçık görülebilir! Vatikan'ın gelirleri sadece bunlar değildir. Vatikan, dünyanın önde gelen bir çok şirketinde hissedardır. Çeşitli ülkelerde sayısız gayrimenkulü vardır. Bir çok bankanın ortağıdır. Özellikle giyim

ve turizm sektörlerinde çok kâr getiren yatırımları vardır. Avrupa Birliği içinde Vatikan'a bağlı olarak çalışan 'Katolik Tekstil Sanayicileri Birliği' onun çıkarlarının yöneticisi durumundadır. Benzer şekilde ayakkabı, yiyecek ve enerji ile inşaat sektörlerinde de kârlı yatırımları ve ortaklıkları vardır. Sözün kısası, 200 milyon nüfuslu ABD'yi yönetebilmek için sadece Washington'da 250 bin devlet memuru bulunduğu düşünülürse Vatikan 'Mucizesi (!)' daha iyi anlaşılır. İhraç malı olarak sadece 'dualar ve emirleri' olan bir devletin, dünyanın en kalabalık topluluğunu yönetip, dünyanın en zengin devletlerinden biri olabilmesi başka hangi sözcükle tanımlanabilir ki... İsa, Meryem ve Azizleri pazarlayarak her yıl turizmden milyonlarca dolar gelir elde eder. Ancak Vatikan'ın servetinin tam olarak ne kadar olduğu asla açıklanmayan bir sırdır."

Papalık Mekanizması Nasıl İşliyor?

1378-1389'da papalık yapan VI. Urban'dan bu yana sadece kardinaller papa oluyor. Conclave adı verilen seçimde, papayı seçene kadar kardinallerin dış dünya ile bağlantıları kesiliyor. Oylama her gün iki kez yapılıyor. Kesin sonuç elde edilememişse, oylama kayıtları, siyah duman çıkaracak bir karışımla yakılıyor. Dışarıdan bu siyah dumanı görenler, papa seçiminde bir sonuca ulaşılamadığını anlıyor. Bacadan beyaz bir dumanın çıkması ise yeni papanın seçilmiş olduğu anlamına geliyor. Bu durumda en fazla oyu alan kardinale, seçimi kabul edip etmediği soruluyor. Yeni papa seçimi kabul ettiğini açıklayınca, Kardinaller Kutsal Koleji'nin yönetici kardinali, kendisine hangi ismi seçtiğini soruyor ve papa kendine bir isim belirliyor. Bütün bu aşamalardan sonra da Vatikan'ın en yaşlı kardinali St. Peter Meydanı'na bakan balkona çıkarak yeni papanın ismini halka ilan ediyor. Yeni papa seçilince, ölmüş olan papanın papalık mührü kırılıp, un ufak ediliyor.

"Kutsallık" izafe edilen papaların bir özelliği de röportaj vermemeleri. Papa halka yaptığı konuşmalar dışında, herhangi bir konuda bir şey söyleme ihtiyacı duyunca bunu, Vatikan'ın özel basın görevlileri yoluyla dile getiriyor. Ancak papa, Vatikan'ın

devlet başkanı sıfatıyla pekçok ülke devlet adamını ve diplomatları kabul ederek özel görüşme yapabiliyor.

Ölene Kadar Görev

Papa ölene yahut kendi isteğiyle çekilene kadar görevini sürdürür. Hiçbir makam ve kurul papayı görevinden alma ve yargılama yetkisine sahip değil. Papanın istifa etmesi bile makbul değil. Çünkü "Hz. İsa, çarmıhtan inmemiştir", yani papa, ölene kadar kutsal görevinden feragat edemez. Papanın akli melekelerini yitirmesi yahut ciddi sağlık nedenleri bile görevinden el çektirilmesi için geçerli değil. Papanın düşüncesini herhangi bir biçimde belli etmesi görevine devam etmesi için yeterli sayılıyor. Bu güne kadar Vatikan'da görev yapan papa sayısı XVI. Benedikt'le beraber 265'e ulaştı.

Vatikan'dan "Risale-i Nur Raporu"

Türkiye, yakın zamanlarda çeşitli vesilelerle Vatikan'ın gündeminde yer aldı. Bunlardan ilginç olan birisi ise papalığın "Nurculuk"la ilgili bir rapor hazırlamasıydı. Yeni Asya Gazetesi'nden Kazım Güleçyüz, 10 Nisan 2005 tarihindeki "Risâle-i Nur ve Papalık" başlıklı yazısında, son çeyrek asırda Vatikan'ın karşılaştığı "Nur Gerçeği"ne dikkât çekmişti:

"Paris Papalık Epskopatlığı tarafından hazırlanan bir rapordan bazı pasajlar:

- Hıristiyan olup da son aylarda İslâmiyeti tercih ettikleri resmen tesbit edilen kişilerin sayısı 58.135. Bunların dışında, bir sene içinde 130 bine yakın Hıristiyanın daha İslâmiyeti kabul edeceği tahmin ediliyor.
- İslâmı seçen eski Hıristiyanlar, bu tercihlerinin asıl sebebi olarak, yüzde 74 orannda, materyalizmin yol açtığı boşluk ve panik karşısında İslâmın teselli, huzur, kurtuluş, yaşama gücü ve sevinci vermesini gösteriyorlar.
- Yeni Müslümanların yüzde 89'u, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) örnek ve efsaneden uzak gerçek hayat mükemmelliğini, İslâmiyeti tercih edişlerindeki ana saik olarak görüyor.

- İslâm tarihini ve İslâmî eserleri okuyarak Müslüman olanların oranı yüzde 30; Mevlâna, Gazalî gibi İslâm âlimlerinin eserleri, hadis kitapları ve İslâm ülkelerinde çıkan çeşitli kitaplar vesilesiyle İslâmı seçenler yüzde 38.
- Yeni Müslümanların yüzde 32'si, Risale-i Nur'un tercümesini okuyarak İslâmı seçtiklerini söylüyorlar. Risale-i Nur'un insan ve kâinata bakışının kendilerini bunalımdan ve boşluktan kurtardığını ifade eden bu Müslümanlar, İslâmdan başka hiçbir izah tarzının kendilerini tatmin etmediğini kaydediyorlar.

Papalığın raporlarından birkaç cümle daha: 'Avrupa'da gerek Katolik, gerekse Protestan cemaatine bağlı olan kiliseler son yıllarda cemaat yokluğundan kapanmakta ve başka işleri tercih edenlerin çokluğu karşısında kiliseler papazsız kalmaktadır. Buna karşılık, sadece Fransa, Hollanda, Belçika, Almanya, Lüksemburg ve Danimarka'da son beş yıl içinde kapanan veya işyeri haline getirilen yahut camiye tahvil edilen kiliselerin sayısı 1800'ü aşmış ve bu memleketlerdeki camilerin sayısı 2500'ün üzerine çıkmıştır. Şayet gerekli tedbirler alınmazsa, önümüzdeki on yıl içinde Hıristiyan Avrupa'nın din mozaiğinde büyük değişme meydana gelebilecektir.'

Bu yazı, bundan yaklaşık on üç yıl önce, 9 Temmuz 1992 tarihinde bu köşede çıkmıştı. Batı toplumunda giderek hız kazanan 'Hıristiyanlıktan İslâma yöneliş'te Risale-i Nur tercümelerinin sahip olduğu role dikkat çekilen bu ilk Papalık raporunun ardından, müteakip senelerde de benzer raporlar hazırlandı mı, o zaman on yıl sonrası için öngörülen 'değişme' yönünde ne gibi gelişmeler meydana geldi ve Papalığın bu konuda en son değerlendirmesi hangi istikamette; bilmiyoruz. Ama işaretler 'manevî fütuhat'ın bütün hızıyla sürdüğünü ve muhterem Mehmet Emin Birinci'nin Yeni Asya'nın 23 Mart 2005 tarihli sayısında çıkan mülâkatında 'Hıristiyan Nur talebelerinin birincilerinden' olarak nitelenen Thomas Michel örneğinde görüldüğü gibi bizatihî Vatikan'ın içine kadar nüfuz ettiğini gösteriyor."

Papalığın Yanı Başında 30 Milyon Müslüman Var

Bugün, İtalya'da katolik dininden sonra en önemli ikinci din 2.000.000'dan fazla kişi ile Müslümanlık. Bunun nedeni, özellikle Kuzey Afrika; son zamanlarda ise Balkanlar ile Orta Doğu'dan gelen göçler. Ülkede, valdesi, metodist, battisti, luterani gibi farklı gruplara ayrılan protestanların sayısı 200.000, yahudilerin sayısı 36.300, budistlerin sayısı 30.000, ortodoksların sayısı ise 20.000 civarında. 'Testimoni di Geova' diye adlandırılan ve katolik dininden ayrılan bir gruba mensup kişilerin sayısı ise yaklaşık 300.000.

Avrupa'daki yerleşik Müslüman sayısının da, Balkanlar da dikkate alındığında 30 milyon civarında olduğu tahmin ediliyor. 20 Temmuz 2004 Tarihli NTV haberlerinde "Avrupa'da en hızlı yayılan din İslâm" başlığı altında Fransız İç İstihbarat Dairesi tarafından hazırlanan raporda ise batılı ülkelerde, özellikle 11 Eylül 2001 saldırılarının ardından, İslam dinini tercih edenlerin sayısının daha da arttığı belirtilmişti. Örneğin Fransa'da sadece 2003 yılında Müslüman olanların sayısı, 30 ila 40 bin arasında artmıştı.

Avrupa Türk-İslâm Birliği'nin bir araştırmasına göre ise Avrupa'da 30 milyona yakın bir Müslüman varlığı sözkonusu. Buna göre; Doğu Avrupa'da 11 milyon, Güneydoğu Avrupa'da 11 milyon, Batı Avrupa'da 7,9 milyon, Güney Avrupa'da 0,25 milyon ve Kuzey Avrupa'da 0,05 milyon Müslüman yaşıyor.

Almanya'da yayınlanan Focus dergisinin bir haberinde de 1974-1994 yılları arasında 40 milyondan fazla insan, kiliselerden resmen koptuğu anlatılıyor. Latin Amerika'da da her saat başında 400 kişi, bağlı olduğu kiliseden ayrılıyor. Papalık yetkililerininin verdiği bilgiye göre ise 1980 yılında 186 kişi kiliseden kaydını sildirirken 1992 yılında bu rakam 500 bin sınırına yaklaştı. 840 milyon katolik hıristiyanın yalnızca yüzde 1'i, yani 9 milyonu pazar ayinlerine katılıyor.

Yassıada'ya Papa Müdahalesi

1958'de Roncalli, 23. John unvanıyla papa seçilince, dönemin Cumhurbaşkanı Celal Bayar, 1959'da Vatikan'a giderek kendisini kutlamıştı. Vatikan'la resmi diplomatik ilişkiler de 1960'da kurulmuştu. Türkiye'nin ilk Vatikan elçisi Prof. Nur Vergin'in babası Nurettin Vergin, Papa'nın Türkiye'deki ilk elçisi ise Monsenyör Francesso Lardona'ydı. 27 Mayıs 1960'daki askeri darbede Bayar tutuklanarak Yassıada'ya gönderildiğinde, Papa 23. John çok üzülmüş, Bayar'a idam kararı çıkınca üzüntüsü daha da artmıştı. Rivayetlere göre papa bir kardinalini Türkiye'ye göndermiş; kardinal, Türkiye'ye gelerek Milli Birlik Komitesi'nden bazı isimlerle görüşerek idam cezasının uygulanmamasını rica etmişti.

Ayasofya'da "İşte Cennet Burası" Diye Bağıran Papa

1967 yılını Temmuz ayının son haftasında Türkiye'ye gelen Papa VI. Paul, İstanbul'a geçerek Ayasofya'yı da ziyaret etmişti. Üstelik İstanbul'un fetih günü olan Salı gününe denk getirilmişti bu ziyaret. 25 Temmuz 1967'de yanında mihmandarlık yapan Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil'in şaşkın bakışları arasında papa Ayasofya'da birden yere diz çöküp haç çıkartmış ve "İşte Cennet burası" diye haykırmıştı. Bu davranışı gazetelere yansıyınca papaya karşı büyük bir infial uyanmıştı. Üstelik bu hadiseden 15 gün önce bir genç, Ayasofya'da namaz kılmak istedi diye tutuklanmıştı. Aynı gezide papanın İstiklal Marşı'nı laubali bir tarzda dinlemesi de yine eleştiri konusu olmuştu.

Vatikan/Papalık İçin Neler Söylediler?

François-Marie Arouet de Voltaire: Papa, önünde el bağlanılan ve ayakları öpülen bir puttur.

Papazlara inanmaksızın bir din sahibi olmak lazımdır, tıpkı doktorlara inanmaksızın rejim yapmak gibi.

Friedrich Nietzsche: O benim için düşünülebilir yolsuzlukların en yükseğidir, olanaklı en son yozluğun istemi olmuştur. Hıristiyan Kilisesi yozluğa bulaştırmadık hiçbir şey bırakmamıştır, her değeri bir değersizlik, her hakikati bir yalan , her dürüstlüğü bir

ruh alçaklığı haline sokmuştur. Bir de tutup bana onun "insancıl" katkılarından söz açıyorlar! Kilisenin biricik etkinliği olarak asalaklık; uçuk benizlilik, "kutsanmışlık" idealiyle, her kanı, her sevgiyi, her yaşam umudunu emip yutmak; her gerçekliği değilleme istemi olarak, öte dünya; şimdiye dek kurulmuş en yer altı komplonun nişanesi olarak, haç, sağlıklığa karşı, güzelliğe, nasipliğe, yürekliliğe, tine, ruh iyiliğine karşı, yaşamın kendisine karşı. Bu sonsuz iddianameyi bütün duvarlara yazacağım, duvarı olan her yere, -körleri de görür kılacak harflerim vardır benim.-

Eğer bugün hıristiyanlar bizi yakmıyorlarsa, bu onların insanlık aşkından değil aşklarını kaybetmiş olmalarındandır.

Hastalıklı barbarlık kendisini Kilise olarak örgütleyerek güce ulaştı.

Hıristiyanlığı cicileyip bicileyip, allayıp pullamamalı. Hıristiyanlık bu yüksek tip insana karşı ölümüne bir savaş vermiştir, bu tipin bütün temel içgüdülerini yasaklamış, bu içgüdülerden, kötüyü, kötünün ta kendisini imbiklemiş, süzüp çıkarmıştır.

Rahip tek bir büyük tehlike bilir: Bu bilimdir.

Andra Suares: Kilise şeklinde meydana çıkan dinler, ırkın ve ırkçılığın birer konservatuarıdır. Aynı zaman da ölüler çukuru.

Malcom de Chacal: Her varlık efendisinin şekline bürünür. Bütün kilise fareleri de zamanla papazlara benzerler.

Denis Diderot: Hıristiyanların tanrısı, elmaların çoğunu büyüklere, azını küçüklere veren bir babaya benzer.

Lois Soutenasire: Hıristiyanlık bir ebedi bukalemundur, durmadan değişir.

Xavier Forneret: Kilise gerçekten iyi kalplidir, herkese "af" dağıtır. Asıl affa kendisi muhtaç iken.

Ek 1

Papa XVI. Benedikt'in Konuşmasının Tam Metni

"Bizanslı bilge imparator İkinci Mihail Paleologos'un diyaloğunun, Münster Üniversitesi profesörü Theodore Khoury tarafından yayımlanan bölümlerini okuduğum sırada, Tanrı'nın doğasına ilişkin akıl ile düşünürken, zihnime gelenler şunlar oldu: Bu, muhtemelen bir kış mevsiminde 1391'de Ankara yakınlarında eğitimli bir Farisi ile Hristiyanlık, İslam ve ikisinin geçerliliği hakkında yapılmış bir diyalogdur. Bu diyalog, bilahare 1394-1402 arasında, Konstantipoli kuşatması sırasında, muhtemelen bizzat imparator tarafından kaleme alınmış olmalı. Kendi açıklamalarının Farisi muhatabınınkilere oranla çok ayrıntılı olması da, bundan kaynaklansa gerek.

Diyalog, Kitab-ı Mukaddes ve Kur'an'da mevcut dinin yapıları üzerinde odaklanıyor. Özellikle Tanrı imajı üzerinde duruluyor. Doğal olarak, üç şeriat veya üç hayat düzeni diye de adlandırılan Eski Ahit, Yeni Ahit ve Kur'an arasındaki ilişkilere de değiniliyor.

Bu derste benim bahsetmek istediğim konuya gelince... Ben, din ve akıl çerçevesinde, diyalogun bütünü içerisinde oldukça marjinal bir yer işgal eden tek bir konuya değineceğim. Zira bu beni çok etkiledi ve de bunu konuya ilişkin düşüncelerim için bir kalkış noktası olarak kullanacağım. Prof. Khoury'nin yayımladığı diyalogun 7'inci bölümünde imparator, cihat, kutsal savaş konusuna değiniyor. İmparator, Kur'an'daki 2. surenin 256. ayetinde, 'Din konusunda zorlama yoktur' denildiğinden elbetteki haberdardı. Uzmanlar, bunun başlangıç dönemindeki surelerden biri olduğunu söylüyorlar.

O dönemde Hz. Muhammed, güçsüzdü ve tehdit altındaydı. Ama imparator, doğal olarak, kutsal savaş konusunda müteakip dönemlerde gelişmiş ve Kur'an'da belirlenmiş diğer düzenlemelerden de haberdardı. İmparator, ayrıntılara dalmaksızın, bir Kitap sahibi olanlar ile 'barbarlar' arasındaki davranış farkını izah etmek için, bizi hayrete düşüren sert bir üslupla muhatabına, genel anlamıyla din ve şiddet ilişkisi bağlamında basit bir temel soru yöneltiyor ve diyor ki: 'Hadi bana Hz. Muhammed'in yeni olarak ne getirdiğini göster! Bu konuda, kendisinin vaaz ettiği dini kılıç ile yayma emri türünden kötü ve insanlık dışı şeylerden başka bir şey bulamazsın'.

İmparator, böylesine ağır bir ifade kullanmasının ardından, dini şiddet aracılığıyla yaymanın neden akıl dışı olduğunu ayrıntılı biçimde izah ediyor. Şiddet, Tanrının doğasına ve ruhun doğasına zıttır. İmparator diyor ki, 'Tanrı kandan hoşlanmaz. Akla göre davranmamak, Tanrının doğasına zıttır. Din, bedenin değil, ruhun ürünüdür. Dolayısıyla birini dine çekmek isteyen kişinin, şiddet veya tehdide değil, iyi konuşmaya ve doğru bir şekilde akıl yürütmeye ihtiyacı vardır. Makul bir insanı ikna edebilmek için, ne kola ihtiyaç vardır, ne vurabilecek bir şeye, ne de bir insanı ölümle tehdit etmeye yarayacak başka bir araca!'

Bu diyalogda, şiddet aracılığıyla dine çekmeye muhalefet bağlamında en önemli husus şudur: Akla göre hareket etme-

mek, Tanrının doğasına zıttır. Yayıncı Theodore Khoury, yorumunda diyor ki: 'Grek felsefesi içinde yetişmiş imparator için bu son derece net bir konudur. Ama Müslümanlık öğretisinde ise Tanrı mutlak anlamda aşkındır. Onun iradesi bizim kategorilerimizden tümüyle bağımsızdır. Buna akıllılık, makuliyet de dahildir.

Khoury, bu bağlamda ünlü Fransız İslambilimci R. Arnaldez'in bir eserine de bir atıfta bulunuyor. Buna göre İbn-i Hazm, işi, Tanrıyı kendi kelamından bağımsız olmaya kadar götürerek, O'nun bize hakikati açıklamak gibi bir zorunluluğu dahi olmadığını belirtiyor. Eğer o irade buyurmuş olsaydı, insan putperestliğe de tabii olmak zorundaydı diyor."

(www.ntvmsnbc.com, 18 Eylül 2006)

Ek 2

Papa Ne Dedi, Niçin Dedi?

"Papa XVI. Benedikt'in, Kasım ayında Türkiye'ye yapacağı ziyaret öncesinde, İslam'ı ve onun muazzez peygamberini hedef alan konuşmasını nasıl yorumlamak gerekir? Acaba bu konuşma, Batı'nın Hıristiyanlık damarının yeniden kabardığının bir işareti olarak mı görülmeli, yoksa bir süredir yürütülen 'diyalog' çabalarının akamete uğrayacağının delili olarak mı alınmalı? Kamuoyunun tepkisine bakılırsa, Papa'nın yaptığı konuşmanın ardında bu ve buna benzer nedenler yatıyor. Ancak, analitik bir gözle bakıldığında, Papa'nın konuşmasının, 'siyasal' konjonktürle ilişkili olduğu gayet açık bir şekilde görülebilir.

Bilindiği gibi, Polonya kökenli önceki Papa II. Paul, dünya siyasetinin 'detant' ilkesi uyarınca yürüdüğü bir dönemde seçilmişti ve dönemin genel siyasetine uygun bir söylem benimsemişti. Bu söylemin merkezinde 'barış' kavramı yatıyordu ve bu da Pax-Americana'nın egemen olduğu dünyada bir 'işlev' görüyordu. Fakat ne zaman ki, dünyada şartlar değişti; Soğuk Savaş dönemi bitti ve Amerika tek süper güç olarak kaldı, işte o zamandan sonra, Katolik Alemi'nin liderliğini yapan Vatikan'ın da yeniden dizayn edilmesi ihtiyacı ortaya çıktı. 11 Eylül Saldırıları'ndan sonra ise, bu ihtiyaç artık bir gereklilik halini aldı. İşte XVI. Benedikt'in Papa seçilmesinin ardındaki ana neden budur.

Papa'nın son yaptığı konuşmayı anlamanın yolu da buradan geçer.

Bu hususu daha iyi anlamak için, Papalık kurumunun tarih boyunca üstlendiği işleve bakmak yeterli olacaktır. Meseleyi Hıristiyanlığın doğuşuna kadar götürmek mümkündür. Pavlus'un yeni Hıristiyan olmuş Romalılara yazdığı mektupta 'başınızdakilere itaat şarttır' tavsiyesinden tutun, asırlar boyu krallar ve prenslerle içli dışlı ilişkilerine varıncaya kadar, Hıristiyanlık ve Papalar 'siyasetle iç içe olmuşlardır.' Ancak bu iç içelik, asla zulme karşı duruş temelinde değil, karşılıklı çıkar ilişkisine dayalı olarak inşa olunmuştur. Roma düzenine kökten karşı çıkmayıp, bozuk itikadıyla bu düzene eklemlenen Kilise, Haçlı Seferleri sırasında da yerel iktidarlarla çıkar birliği yapıp, Müslüman dünyasının sömürülmesine ortak olmuştur. Luther ve Kalvin'in reformcu düşünceleri ise yine yerel krallıkların güçlenmesinden başka bir amaca yaramamıştır. Hatta Weber'in teorisine baktığımızda, Protestan anlayışı ve yaşam tarzının, kapitalizmin yerleşip kökleşmesine bile katkıda bulunduğu söylenebilir. Aydınlanma Çağı'ndan sonra ise fiili siyasal gücünü neredeyse tümden kaybeden Kilise, iyice iktidarlara yamanmış ve İngiliz Kraliyet ailesinin pozisyonuna benzer şekilde 'sembolik' bir kurum olarak varlığını sürdürebilmiştir. Şu an Katolik Kilisesi'nin küresel sistemdeki konumu bundan başkası değildir. Yani Vatikan (veya diğer Kiliseler) bugünkü küresel-sistem içinde, hiçbir 'siyasal' işlevleri olmayan, ancak konjonktür gereği kendilerinden istifade edilen kurumlar olarak varlıklarını sürdürmektedirler. Bu konu modernizmin tarihi gelişimi ile de alakalıdır ve modern dönemde sadece Hıristiyanlık değil, bütün dinler, aktüel siyaset sahnesinden çekilmişlerdir. Her ne kadar İslam, bu dönemde de teorik temelini ve fiili potansiyelini yitirmemişse de, de facto olarak dünya siyasetinde etkili bir aktör olmaktan çıkmıştır. Ancak II. Dünya Savaşı'ndan ve özellikle de İran Devrimi'nden sonraki gelişmelerle birlikte, İslam, yeniden dünya siyaset sahnesine girme eğilimi göstermektedir. Hıristiyanlığın ise böyle bir potansiyeli olmadığı gibi, bu yönde bir ciddi eğilim de göze çarpmamaktadır. Peki, geriye ne kalmaktadır? Geriye, küresel siyasetin

yönlendirici aktörlerinin elinde oyuncak olmak vazifesi kalmaktadır.

Malum olduğu üzere yeni Papa'nın söylemleri Amerika'nın şu an benimsediği 'hard politics' ile uyum içindedir. Bu yüzdendir ki Papa, malum konuşmasında 'sert' cümleler sarf etmiştir. Vatikan'ın bu politikayı benimsemesinin ardında, 'çağa ayak uydurma' kaygısından ziyade, küresel iktidarın bu yöndeki 'talebi'nin olduğu açıktır. Çünkü 'iktidar ilişkileri', eğer 'kazan-kaybet' kuralına göre işliyorsa, Amerika'nın, Hıristiyan dünyası için çok etkili bir araç olarak gördüğü Vatikan'a başına buyruk hareket etme serbestisi tanıyacağını düşünmek safdillik olur. Şu an tek süper güç olarak kalan ABD, egemenlik alanındaki bütün gelişmeleri takip etmek ve denetlemek zorundadır. Aksi taktirde, potansiyel güçlerin reel muhalifler haline dönüşmelerini engelleyemez. İşte bu yüzdendir ki Amerika, İran'da işlenen hatanın bir daha tekrarlanmaması için azami gayret göstermektedir. Hatta İran'daki hatasını telafi etmek için, canla başla çalışmaktadır! Bu vasatta, Vatikan'ın küresel politikaya eklemleneceğini tahmin etmek zor olmasa gerektir. İşte yeni Papa'nın bir süredir farklı zeminlerde 'sert üslup' kullanmasının altında yatan ana neden budur.

Papa'nın konuşmasındaki üsluba gelince, gözlerden kaçmaması gereken husus şudur ki, Papa, konuşmasının meşruiyet temelini yine küresel iktidarın yücelttiği 'barış' ve 'akıl' gibi kavramlar üzerine inşa etmektedir. Bunu, düşüncemizi doğrulayan bir başka kanıt olarak da alabiliriz. Papa bu konuşmasında, İslam'ın kılıçla yayıldığını ve akla dayalı bir din olmadığını ima ederken, aslında 'küresel barış'a (yani Pax Americana'yı) ve Batı'yı batı yapan 'Akla' değer atfetmiş oluyor. Peki bunu niçin yapıyor? Eğitimli bir din adamı olduğu, geçmişlerinde Haçlı Seferleri gibi tamamen 'şiddet' içeren bir saldırı furyasının parçası oldukları ve 'akl'ın bu yeni versiyonunun Hıristiyanlık'la da bağdaşmadığını bildiği halde, neden bu kavramları yüceltiyor? Bu soruyu da 'siyaset' ve 'iktidar' terimlerinin anlam içeriklerinde bulmamız mümkündür. Aslında bu yaklaşım, tarih boyunca, güç

dengesinde zayıf olanların, hakim güç karşısında kendilerini 'meşrulaştırma' girişiminden başka bir şey değildir. Çünkü hakim güç, diğerlerinden mutlaka 'itaat' ister ve bunun karşılığında onlara 'imtiyazlar' verir. Bu ilişkiye kökten karşı olmayanlar ise, kendilerini meşrulaştıracak bu tür söylemleri kullanıp itaatlerini de eylemleriyle kanıtlayarak, hakim gücün denetimindeki 'sistem'in birer parçası olurlar. Katolik Kilisesi'nin genel pozisyonu, Roma döneminden beri budur ve bugünkü şartlarda bu ilişki biçimi aynen ve daha fazlasıyla devam etmektedir.

Papa'nın konuşmasından sonra İslam dünyasının çeşitli yerlerinden yükselen "özür dile!" yönündeki taleplerin ise çoğunlukla yerel ve bölgesel iktidarların iç siyaset kaygılarıyla bağlantılı olduğunu söyleyebiliriz. Bilindiği gibi, bu tür hadiselerde, her grup, cemaat veya devlet, 'kendi pozisyonu'nu koruyacak şekilde tepki gösterir. Böyle olduğu için de, genellikle yapılması gereken şey ya yapılmaz ya da yapılmış gibi gösterilir. Buna 'tribünlere oynama' diyoruz. Daha önceki Salman Rüşdi veya Karikatür Krizi' örneklerinde de görüldüğü gibi, her kesim, hadiseyi kendi 'fırka' kaygıları çerçevesinde değerlendirmiş ve ona göre tepkisini göstermiştir. Devlet olarak İran'ın gösterdiği tepkiyi bir nebze dışarıda tutarsak, diğerlerinin karşıtlıkları, bu tür konuları medya vasıtasıyla kaşıyanların uygun gördüğü sınırda bitmiştir.

Bu ise şunu göstermektedir ki, bu tür tepkiler, bir yandan meşru boyutlar taşımakla birlikte, bir yandan da 'istenmektedir.' İşte bu noktada hassas olunması gerektiği açıktır. Çünkü sahih anlayışa genel olarak sahip olmayan kitlelerin gösterecekleri tepkilerin de sahih olmaması gayet doğaldır. Fakat düşünce eyleme bir kez geçti mi, geri dönüş olamayacağı için, yapılan eylemlerin önünün-sonunun iyi düşünülmesi gerekir. Bu tür tepki kampanyalarında ise genellikle gördüğümüz şey, hissiyatın belirleyici olduğudur. Bu da, küresel iktidarın bilmediği bir şey değildir. Özür dileme yönünde talebini dile getirenlerin genel olarak hissiyatlarıyla hareket ettiklerinin bir göstergesi de, Papa'nın 'kutsal' bir şahsiyet olduğunu bilmemeleridir. Katolik inancında 'kutsallık' atfedilen kişilerin, 'özür dilemesi' tanımsal

olarak imkânsızdır. Bu konudaki Katolik inancının, bizdeki Sufi şeyhlerinin otoritesine benzetebiliriz. Malum olduğu üzere, neredeyse 'la yüs'el' olan bu kişiliklerin 'hatalar'ın da bile bir 'sevap' aranır. Bu inanış, Papa için de geçerlidir ve o "her ne ki söylemişse, onların cümlesi haktır ve doğrudur." Bu yüzden Papa'nın özür dilemeyeceği zaten bellidir. İşte bunu bizim Müslümanlarımız bilmemekte, fakat Amerika bilmektedir! Çünkü Papa'nın yaptığı konuşmayı bir başka siyasi kişilik yapmış olsaydı, özür dileyebilirdi, ancak söz konusu kişi Papa olunca, beyandaki ifadeler garanti altına alınmış olmaktadır! Yani Papa sözünden dönmeyecek, böylece Amerika da, kendi politikasıyla uyumlu bir 'siyasal' tavır gösteren Papa'dan istediği desteği almış olacaktır.

Papa'nın Kasım ayında Türkiye'ye yapacağı ziyaretin iptal edilmesi yönünde başlatılan kampanyanın ise etkili olması zor görünmektedir. Çünkü bu gezinin bir amacı da, gayr-i Müslimlerin haklarıyla ilgili yeni taleplerin gündeme getirilmesidir. Bu yönde zaten AB'nin Türkiye'yi köşeye sıkıştırıcı talepleri vardır ve Papa, bu ziyaretini bir bakıma bunların takibi için de yapmaktadır. Bu ziyaret arefesinde böylesi bir açıklama yapmış olmasının ise elbette bazı küçük sıkıntılar doğurma riski bulunmaktadır. Ancak 'hard politics'in bir kuralı da, amaçlanan hedeflere böylesi sıkıntılı vasatlarda ulaşmak suretiyle, nüfuzun artırılmasıdır. Böylece ele güne karşı, talepkar tarafın gücü ispatlanmış olmaktadır. Amerika, tek süper güç olarak dünyada kaldıktan sonra, bu yöntemi sık sık uygulamakta; böylece dostlarına güven, düşmanlarına korku vereceği hesabını yapmaktadır. Papa'nın da böylesi bir politikanın uzantısı olarak, aynı düzlemde hareket etmesinde yadırganacak bir şey yoktur. Elbette ziyaretin, çok olağanüstü ve beklenmedik gelişmeler olması durumunda, ertelenmesi veya iptali de söz konusu olabilir, ancak 'balans ayarı'nı verenler buna dikkat ettiği için, bu ihtimalin zayıf olduğunu söyleyebiliriz."

www.iktibas.info/dergi/2006/ekim/yorum.htm

İktibas Dergisi, Yorum, Sayı 334, Ekim 2006)

ALTINCI BÖLÜM
GÜNÜMÜZDEN, YORUMSUZ...

ABD'de Evanjelist Kilisesinde Skandal

"ABD'de Ulusal Evanjelistler Birliği'nin Başkanı, 3 yıl önce bir erkekle para karşılığı eşcinsel ilişkiye girdiği iddiaları üzerine görevinden istifa etti. ABD'deki bu skandal üzerine 30 milyon üyeli dini kuruluştaki görevinden ayrılmak zorunda kalan Haggard, iddiaları yalanladı. ABD'de bir radyo programına konuk olan Mike Jones adlı kişi, Evangelistler Ulusal Birliği'nin başkanı Ted Haggard'la son 3 yıldır para karşılığında birlikte olduğunu öne sürdü. Jones, Haggard'ın kamuoyu önünde eşcinsel evliliklerine şiddetle karşı çıkmasına sinirlenerek ilişkilerini açıklama kararı aldığını belirtti."

http://www.turkcebilgi.com/haberler/76786/evangelist-papaz-escinsel-cikti.html
(4 Kasım 2006)

Papa, BBC'ye çattı

"Papa 16'ncı Benedict'in, kardinal olduğu dönemde rahiplerin çocuk tacizlerini örtbas etme emri verdiğini anlatan BBC belgeseli, Vatikan'ı ayağa kaldırdı. Panorama programında yayınlanan 'Seks, Suç ve Vatikan' adlı belgeselde, 2001 yılında Kardinal Thomas Ratzinger olarak bilinen bugünkü Papa'nın genelgesiyle, 'rahiplerin taciz ettiği çocukların susturulması' emri verildiği be-

lirtiliyordu. BBC ise 'Haberimizin arkasındayız. Vatikan'ın eleştiri mektubu elimize ulaşınca ayrıntılı bir açıklamaya yapacağız' ifadelerini kullandı."

http://wap.gazetevatan.com/wapdetay.asp?Newsid=89058&Categoryid=30

(Vatan Gazetesi, 3 Ekim 2006)

İsveç Kilisesi Eşcinsel Birliktelikleri Kutsayacak

"İsveç Luterci Kilisesi, eşcinsel birlikteliklerin kutsanması için tören düzenlenmesini kabul etti, ancak geleneklere uygun düğün yapılmasını reddetti. İsveç Kilisesi'nin karar organı olan İsveç Kilise Meclisi, aynı cinsten kişilerin birlikteliklerini kutsamak için tören yapılmasını 81'e karşı 160 oyla kabul etti."

http://www.hristiyanforum.com/forum/showthread.php?t=698) (28 Ekim 2005)

Porno Skandalı Okul Kapattırdı.

"Vatikan'daki Katolik dünyasının ruhani lideri Papa II. Jean Paul'e bağlı Müfettiş Piskopos Klaus Kueng, çocuklara din eğitimi vermekle yükümlü Avusturya Sankt Pölten Papaz Okulu'nun pornografi etkinliğine bulaşması yüzünden derhal kapatılması kararının alındığını bildirdi. Avusturya'da bir dergi, geçen ay okulda papaz öğretmenlerinin öğrencileri öpüp okşarken fotoğraflarını yayınlayınca skandal patlak verdi. Avusturya savcılarının, okulda bir öğrencinin internetten pornografik çocuk yayını aldığını saptamasından sonra, bu işlemin okulda yaygın olduğu ortaya çıktı. Müfettiş Piskopos Kueng, bu okulda papazların 'çocuk pornografisine bağımlı olduğunun görüldüğünü' belirtti."

http://f27.parsimony.net/forum67623/messages/14385.htm)

(12 Ağustos 2004, Ali Kemal Kurtuba)

4450 Papazdan Çocuklara Cinsel Taciz

"Katolik Kilisesi'nin resmi açıklamalarına göre -ki bu açıklamalar bizzat Ratzinger tarafından imzalanmıştı. 1950-2002 yılları arasında 4450 papaz dinen 'Delicta Graviora' denilen cinsel taciz suçunu işlemişlerdi. 2001 yılında ise Amerika' da büyük bir skandal patlak vermiş ve en az altı papaz bu suçlamaların sonucunda kilisenin onurunu kurtarmak için intihar etmişler, bazıları

da beklenmedik şekilde hayata veda etmişlerdi. Bunun üzerine Ratzinger (bugünkü papa XVI Benedikt) 18 Mayıs 2001'de Latince bir mektup yollayarak tüm kilise önderlerini uyarmak zorunda kalmış ve 'Seküler' mahkemelere intikal eden bu tip suçlarla ilgili açıklamalar yapılmasını yasaklamıştı. Onun bu girişimi tacize uğramış olan çocukların ailelerini savunan avukatlar tarafından davaya müdahale ve bilgi gizlemeye teşvik olarak değerlendirilmişti. ABD'deki skandal taraflar arasında uzlaşma sağlanarak ve on milyonlarca dolar tazminat ödenerek hasıraltı edildi. Ancak Katolik Kilisesi'ndeki bu pis 'düşkünlük' ile ilgili her an her yerde yeni bir skandal patlak verebilir."

http://www.aytuncaltindal.com

Vatikan'dan Cinsel Taciz Temizliği

"ABD'de Katolik papazların seks skandallarını örtbas etmekle suçlanan Boston Kardinali Bernard Francis Law, Vatikan'ın da baskısıyla görevinden istifa etti. Papa 2. Jean Paul ile Vatikan'da görüştükten sonra istifa eden Kardinal Law, herkesten özür diledi. Çocukluklarında papazlar tarafından taciz edilen kişilerin birleşerek seslerini yükseltmeleriyle su yüzüne çıkan skandal, bir grup papazın da isyanına yol açtı. Law ile birlikte, 1990'dan bu yana seks skandalları nedeniyle 19 Katolik piskopos istifa etmiş oldu. Vatikan, geçen aylarda çocuklara cinsel tacizler nedeniyle Amerikalı kardinalleri Roma'ya çağırarak toplantılar yapmış ve bu skandalların önlenmesini, buna bulaşan din adamlarının kiliseden uzaklaştırılmasını istemişti."

http://www.radikal.com.tr/haber.php?haberno=59576)

(Radikal Gazetesi, 14 Aralık 2002)

17 Yıl Önce Kaybolan Papaz Eşcinsel Olarak Geri Döndü

"Amerika'da insana 'Vay canına' dedirten bir olay meydana geldi. Teksas'ta 17 yıl önce kaybolan bir papaz, farklı bir kimlikle ve eşcinsel bir vaiz olarak ortaya çıktı. Papaz Blaine Hufnagle, 12 Temmuz 1984 günü Canyon kentinde kayboldu. Blaine Hufnagle, bir kilisede vaaz verirken eski arkadaşı Barre Cox tarafından tanındı. Papaz Hufnagle, artık 'James Simmons' adını

kullanıyordu. Simmons, kayıp olduğu yıllarda 'eşcinsel' olduğunu keşfetmiş. Simmons'ın hafızasını yitirdiğine kimse inanmıyor. Simmons'ın eşi Beth, kocasının 17 yıl önce kaybolmasının eşcinsel olmasıyla bağlantılı olduğunu savunuyor."

www.glbtportal.com/haber/2002/11-20.htm - 52k

(Kasım Cindemir, 20 Kasım 2002)

Papazların Seks Skandalı

"Amerika'da cinsel suçlar nedeniyle son iki ayda tam 177 papazın işine son verilmiş, 260 papaz da mahkemeye sevk edilmiş. Suçlamaların çoğu, çocuklara yönelik cinsel taciz ve tecavüzle ilgili. Cinsel yozlaşmayla suçlanan papaz sayısı 100'leri buluyorsa, dinin kurumsal yapısında (kilisenin örgütlenmesinde) bir sakatlık var demektir."

http://www.radikal.com.tr/haber.php?haberno=37111

(Türker Alkan, Radikal Gazetesi, 9 Mayıs 2002)

Gay Papaz Şantajı

"İspanya'da bir papaz, eşcinsel olduğunu açıklayınca kovuldu. Eşcinseller, 'Onu geri alın, yoksa ilişki kurduğu piskoposları açıklarız' tehdidi savurdular. İspanya'da 39 yaşındaki Katolik papaz Jose Montero, 8 yıldır eşcinsel olduğunu itiraf edince ülkede büyük tartışma çıktı. Kilise papazı kovdu. Ancak Sosyalist İşçi Partisi, AB Konseyi'ne başvurup, papazın görevden alınmasının insan haklarına aykırı olduğuna dikkat çekti. Barcelona Başpiskopos Yardımcısı ile birlikte bir kısım kilise yöneticileri Montero'ya destek verdi. Montero, 'Pişman değilim. 12 yaşında eşcinselliğimi farkettim. Ancak 8 yıldır eşcinselim' dedi."

http://webarsiv.hurriyet.com.tr/2002/02/15/89043.asp)

Hürriyet, 15 Şubat 2002;)

Vatikan Milenyumla En Skandallı Günlerine Girdi

"Vatikan, Luigi Marinelli isimli bir monsenyörün yazdığı aşk, seks ve para skandallarının konu aldığı bir kitapla karışmış durumda. Monsenyör Luigi Marinelli, 'Vatikan'da Rüzgar Gibi Geçti' isimli olay yaratan kitabının yayınlandığı günden beri büyük bir

skandalın kahramanı oldu. Vatikan'ın sınırları içindeki güç oyunlarını, cinsel skandalları ve mali dalavereleri açıklayan kitap kilise çevrelerine şok yaşattı. Kitap 'Bestseller' listelerini zorlarken, Vatikan, kitabı yasaklatmaya çalıştı. Ancak baskı başarısız olurken; kitap Roma'daki kitapçılarda tükendi ve yayıncılar yeni baskıları yayınlanmaya başladı bile.

Papazlık unvanının geri alınması tehlikesiyle karşı karşıya kalan Marinelli, hiç pişmanlık duymadığını söylüyor: 'Bu kitap, Katolik Kilisesi aleyhine yazılmış bir eser değil. Kilise'ye duyulan sevginin bir göstergesi. Onların işleri düzeltmeleri, çürümüşlüğü ortadan kaldırmaları için bir fırsat, bir uyarı...' Kitabın ön kapağındaki ibare, kitabın amacını açık açık ortaya koyuyor: 'Kilise, papazlarının ihanetleri ve aldatmaları için İsa'dan bağışlanmayı istemeli, özellikle de dini basamakların en üstündeki yetkililer...'

Marinelli, kitapta anlatılanların hepsinin doğru olduğunu belirtiyor: 'Dostlarımdan ve temas kurduğum bazı kişilerden yardım gördüm ve Vatikan'da çalışanlar genelde bu kitabı onaylıyorlar. Piskoposların ve kardinallerin yüzde sekseni, gerçek din adamları. Ama geri kalan yüzde yirminin gözlerini hırs bürümüş; onlar her şeyi yaparlar. İşte asıl problem bu. Cinsel ve mali ahlaksızlık da bundan kaynaklanıyor.' Vatikan'da ise hiç kimse kitap hakkında yorum yapmak istemiyor. Marinelli'nin kitabında yer alan suçlamalar yeterince uyarı niteliği taşıyor: Sınır tanımayan yükselme hırsı; kardinal ve piskopos seçiminde gizli metodların uygulanması; masonların Vatikan'da yüksek mevkilere getirilmeleri; Vatikan'da görevli papazları ve diğerlerini amirlerinden gelecek adaletsizliklere karşı koruyacak bir örgütün bulunmaması...

Kitapta yazılanlara bakılırsa, Hindistan'dan gelen birçok papaz, Roma'daki bir manastırda kalırken sabahın karşı saatlerde, eşcinsel ilişkiyi konu alan porno filmler izliyorlardı. Başka bir hikayede de yaşlı bir Amerikalı papaz, Roma'daki yetkililere rüşvet vermiş ve piskopos olmayı başarmıştı. Bir başkası, bir arabada yarı çıplak bir halde başka bir adamla sevişirken polis tarafından yakalanmıştı. Kitap, ayrıca bir sürü papaz ve psikopos

hikayesinin yanı sıra katılanların yarı çıplak oldukları kara ayinlerden söz ediyor. Bu kitabın yayımlanması, Vatikan'ın itibarını sarsan bir dizi olayın sonuncusu."

http://www.geocities.com/islamustundurcom/kilise.htm

Belçika'da Eşcinsel Rahip Tartışması

"Rahiplerin rahibelere tecavüzü ve sübyancılık skandalıyla sarsılan Katolik Kilisesi'nin başı şimdi de eşcinsel bir papaz nedeniyle dertte. Rudy Borremans adlı papaz, iki yıl önce eşcinsel olduğunu açıklayınca görevinden alınmıştı. Vatikan'ın Belçika temsilcisi Kardinal Danneels, Borremans'ın 'uslu durması ve sevgilisini terk etmesi' halinde kiliseden ihraç edilmeyeceğini açıklamıştı. Bu taleplere uymayan Borremans, Vatikan'daki Kutsal Mahkeme'ye verildi. Kiliseden ayrılmış din adamlarını bir araya getiren 'Evli Katolik Papazlar Federasyonu'na göre papazların yarısı gizlice kadınlarla birlikte yaşıyor. Federasyona göre kilisenin tavrı yüzünden pek çok din adamı alkolik veya sübyancı hale geldi."

http://www.tumgazeteler.com/fc/rbt.cgi?a=680229&baslik=Gay%20tart%FD%FEmalar%FD

Papaz Kız Kaçırdı

"Roma - Sicilya'nın Caltanissetta kentindeki katedralde görev yapan papaz, kilise korosundaki 23 yaşındaki bir kızla birlikte kaçtı. Caltanissetta sakinleri olayı katedraldeki yasak ilişkinin söylentileri doğrulayıcı bir gelişme olarak yorumladı. Papazın, kızla kaçmadan önce, ailesinin evine uğrayarak, evdeki yaklaşık 23 bin dolar nakit parayı da çaldığı bildirildi."

http://www.iktibas.net/tasnif.php?konu=2&tur= hepsi&sirala=tarih&sayfa=35

İktibas

Eşcinsel Papaz Piskopos Oldu

"Hıristiyan aleminde ilk kez eşcinsel olduğunu açıkça söyleyen bir papaz, ABD'de piskopos seçildi. Robinson'un daha önce evli ve iki kız çocuğuna sahip olduğu, şimdi ise bir erkekle aynı

evde yaşadığı bildiriliyor. Robinson, 'açıklığı' savunduğunu ve bu konudaki mücadelesini 'İsa'dan ilham alarak' ortaya koyduğunu söylüyor. Tanrı'nın kendisini olduğu gibi kabul ettiğini ve 'ne gelirse Tanrı'dan geldiğine' inandığını belirten Robinson, Tanrı yoluna hizmet etmek görevinin bütün insanlara verildiğini belirtti."

http://www.radikal.com.tr/ 1998/06/08/arka/ilk.html

(Radikal Gazetesi, 8 Haziran 1998)

Katolik Kilisesi İflas Mı Ediyor?

"Konumuz Katolik Kilisesi ve en başta Amerika'yı sarsan sübyancılık krizi. Washington'a üç yıl önce yerleştim. Vatikan'ın Massachusetts Avenue üzerindeki temsilciliğinin yakınlarında üç yıldır aynı adamcağızı görürüm. Elinde, 'Katolik Kilisesi, sübyancı merkezi', 'Erkek çocuklarına tecavüzü müessese haline getiren Katolik Kilisesi'ne dur diyecek yok mu?' şeklinde pankartlarla dolaşır. Konu şu: Skandal artık bu yıl patlak verdi. Boston'dan New York'a, Los Angeles'e kadar birçok Katolik Kilisesi'nde geçtiğimiz 20-30 yılı da kapsayacak şekilde yüzlerce pedofili, yani sübyancılık ihbarı var. Washington'daki protestocuya soracak olursanız, sübyancılık, Katolik Kilisesi'nde istisna değil, kural. Bu teoriye göre, bu kiliselere küçük yaşta giren erkek çocukları, önce tecavüze uğrayarak sistemin içine yerleşiyor, yaşları ilerleyip rütbeleri yükselince de artık kendilerine yapılanı başka çocuklara yapmaya başlıyor. Sorun acaba, Katolik mezhebinde din adamlarına cinselliğin ve dolayısıyla karşı cinsle ilişkinin yasak olmasından mı kaynaklanıyor? Tabiat, Katolik Kilisesi'nden intikam mı alıyor? Benim merak ettiğim de şu: En azından Katolik Kilisesi iflas mı ediyor?"

http://www.ntv.com.tr/news/146637.asp

Ümit Enginsoy, Washington, NTV-MSNBC

Vatikan'dan Taciz İtirafı

"Amerika'nın önde gelen haftalık gazetelerinden 'National Catholic Reporter' gazetesinde ortaya atılan 'Bazı rahibeler, rahipler tarafından cinsel tacize veya tecavüze maruz kalıyorlar'

iddiası Vatikan sözcüsü Joaquin Navarro-Valls tarafından kabul edildi. 'Beyaz Rahibeler' olarak tanınan ve Afrika'da misyonerlik faaliyetlerini yürüten bayan misyonerlerinin genel sorumlusu Rahibe Marie Mcdonald, rahipler tarafından cinsel saldırılara uğrayan rahibelerin sayısının kayda değer bir orana ulaştığını ihbar etti. Makalenin yazarı Schaeffer ise dün yaptığı açıklamada 'İlk defa Vatikan bu büyük problem için bir adım attı. Aslında hadiseleri inkar etmedi ise de hadiselere yeni bir boyut kazandırdı' dedi.

Diğer yandan bir başka rahibe Maura O'Donohue'nin raporuna göre de, problem sadece Afrika ile sınırlı değil ve 23 ülkede bu tür hadiselere rastlanmış. Büyük çoğunluk Afrika ülkeleri olmakla birlikte Amerika, İtalya, İrlanda, Hindistan ve bazı Güney Amerika ülkelerinde de benzer durumlar yaşanmış. Tam bir teslimiyet mantığı içinde yetiştirilen rahibelerin rahiplerin cinsel tekliflerine hayır diyemediğini yazan rahibe Mcdonald, rahiplerin AİDS vakasının yayılmasından sonra fahişeleri bırakıp güvenli gördükleri rahibelere yöneldiklerini iddia ediyor. Bazı ülkelerde görev yapan rahiplerin birden fazla hanımı veya çocuğu olduğunun saptandığı raporlarda, ayrıca bir hıristiyan cemaat içinden hamile kaldıkları için 20'den fazla rahibenin görevden uzaklaştırıldığı bildiriliyor.

Rapora göre, bazı yerlerde rahipler tarafından hamile bırakılan rahibeler, yerel kültürdeki sosyal statülerinin düşmesinden dolayı poligamik bir ailenin ikinci veya üçüncü hanımı olmaya zorlanırken, bazı yerlerde rahipler rahibeleri ikna etmek için doğum önleyici haplar önermişler, hamile kalanlarını ise çocuğu aldırmaya teşvik etmişler, hatta bir rahibe de kürtaj esnasında hayatını kaybetmiş. Raporlarda 1980'den beri bazı ülkelerdeki rahibelerin, rahiplerle aynı arabada yalnız yolculuk yapmayı cinsel taciz korkusundan dolayı reddettikleri belirtilirken, bazı ülkelerde ise kendi tezini yazamayan ve bir rahipten yardım isteyen rahibeler tez yazmaya yardıma karşılık bedel ödemek zorunda bırakıldıkları iddia ediliyor. Rahibe Maura O'Donohue

tarafından anlatılan hadiselerin aktörleri arasında ise piskopos seviyesinde olanların olduğu da iddia ediliyor."

http://arsiv.zaman.com.tr/2001/03/28/dzaman/avrupadevam.htm)

(Mustafa Şahin, Zaman Gazetesi, 22 Mart 2001)

Eşcinsel Vaizin Şok Eden Duası!

"ABD'nin Virginia Eyalet Meclisi'ne açılış duası için davet edilen eşcinsel bir papazın Tanrı'dan istedikleri vekilleri şoke etti. Papaz Debra Peevey, Richmond Eyalet Meclisi'ndeki açılış duasında 'Ey kutsal olan sen!... Bizlere liderlik ve kılavuzluk yapmayıp da bu eyalette, güçlerini, küçük bir azınlık olan gay ve lezbiyenlere zarar vermek için kullananları mahkum et!... Eşcinsel evliliğe karşı çıkan yetkilileri mahkum et!...' dedi. Meclis üyesi Christopher Saxman, lezbiyen papaz Peevey'ye müdahalede bulunarak duayı yarıda kesti."

http://www.hurriyetusa.com/haber/haber_detay.asp?id=4850

Kasım Cindemir, Hürriyet Gazetesi, 21 Şubat 2001

Son Söz Yerine

Kitabı bitirirken; İslâmiyet ile hıristiyanlık arasındaki farkları, Şamil İslâm Ansiklopedisi'nin "hıristiyanlık" maddesinde kısa ama özlü bir biçimde anlatan Ahmet Güç'e kulak kabartmakta fayda var:

"1. Hıristiyanlıkta teslis akidesi olduğu halde, İslâm'da Tevhid akidesi vardır.

2. İslâm bütün semâvî dinleri ve peygamberleri içine alır; hıristiyanlık ise yalnız Kitab-ı Mukaddes'i hak bilir ve Kur'an-ı Kerim'i vahye dayalı bir kitap olarak kabul etmez.

3. Hıristiyanlık, insanın doğuştan günahkâr olduğunu ve bu sebeple temizlenmesi için vaftiz edilmesi gerektiğini savunur; İslâm ise bütün insanların günahsız doğduğunu ve hiç kimsenin bir başkasının günahını yüklenmeyeceğini belirtir.

4. Hıristiyanlıkta papaz ve rahiplerin günah çıkarmak ve affetmek yetkisi vardır; İslâmiyet'te ise günahlar yalnız Allah tarafından bağışlanır.

5. Hıristiyanlıkta Hz. İsa'nın sözleri Allah kelâmı olarak telâkki edilir; İslâmiyet'te ise ilâhî emirler vahiy yoluyla, Cebrâil vasıtasıyla bildirilir.

6. Hıristiyanlara göre İsa (a.s.) çarmıha gerilmiştir. İslâm'a göre ise Allah onu kendi katına yükseltmiştir.

7. Her ne kadar bugünkü hıristiyanlar, kendi dinlerinin son din olduğunu iddia ediyorlarsa da, bu iddianın İslâm nazarında hiç bir geçerliliği yoktur. Çünkü 'Allah katında din, şüphesiz İslâm'dır...' (Âli İmrân, 19) ve artık 'Kim İslâm'dan başka bir dine yönelirse, onunki kabul edilmeyecektir ve o, âhirette de kaybedenlerden olacaktır.' (Âli İmran, 85)."

Kaynaklar

Kitaplar

— Haydar Akın, Ortaçağ Avrupa'sında Cadılar ve Cadı Avı, Dost Yayınevi, Ankara 2001

— Prof. Dr. Hüseyin Algül, İslâm Tarihi, 4 cilt, Gonca Yayınevi, İstanbul 1997

— Ahmet Rızâ Bey, Batının Politik Ahlâksızlığı, Boğaziçi Yayınları, İstanbul 2004

— Harputlu İshak Efendi Cevâp Veremedi Dıyâ-Ül- Kulûb, Hakikat Yayıncılık, İstanbul 1993

— İsmail Hâmi Danişmend, Garp Menba'larına Göre Eski Türk Seciye ve Ahlâkı, İstanbul Kitabevi, İstanbul 1982

— Will Durant, İslâm Medeniyeti, Tercüme: Orhan Bahaeddin, Tercüman 1001 Temel Eser, İstanbul trs

— Dünya Tarihi Ansiklopedisi, Milliyet Gazetesi Yayınları, İstanbul 1991

— İsmâil Râci el-Fârûkî - Luis Lâmia el-Fârûkî, İslâm Kültür Atlası, İnkılâp Yayınları, İstanbul 1997,

— Ahmet Gürkan, İslâm Kültürünün Garbı Medenileştirmesi, Nur Yayınları, Ankara trs

— İbn Haldun, Mukaddime, Tercüme: Zakir Kadirî Ugan, 3 cilt, MEB Yayınları, İstanbul 1997

— Mahmut Karakaş, Müsbet İlimde Müslüman Âlimler, Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara 1991

— İsmail Kazdal, Hak-Bâtıl Savaşının Tarihî Serüveni, İhya Yayınları, İstanbul 1987

— Kingfisher Tarih Ansiklopedisi, c. I, II, Milliyet Yayınları, İstanbul 1999

— Friedrich Nietzsche, Deccal, Tercüme: Oruç Aruoba, İthaki Yayınları, İstanbul 2003

— Vedat Sağlam, Batı'da İslam İmajı, Birleşik Yayıncılık, İstanbul 1997

— Şamil İslâm Ansiklopedisi, 8 cilt, Akit Gazetesi Yayınları, İstanbul 2000

— Ebû Cafer Muhammed Bin Cerir'üt Taberî, Tarih-i Taberî, Tercüme M. Faruk Gürtunca, Sağlam Yayınevi, İstanbul trs

— Dr. Günay Tümer, Biruni'ye Göre Dinler ve İslam Dini

— Hayati Ülkü, İslâm Tarihi, 4 cilt, Akit Gazetesi Yayınları, İstanbul trs

— Prof. Dr. Suat Yıldırım, Mevcut Kaynaklara Göre Hıristiyanlık, Işık Yayınları, İzmir 1996

— Corci Zeydan, İslâm Medeniyeti Tarihi, Üçdal Neşriyatı, İstanbul 1973

— Arthur Weigall, Hıristiyanlığımızdaki Putperestlik, Ozan Yayıncılık, İstanbul 2002

— Ebu'l Al'a Mevdudi, Tefhimu'l Kur'an, Kur'an'ın Anlam ve Tefsiri, İnsan Yayınları, http://www.enfal.de/tefhim/index.htm

Makaleler

— www.atib.org/devam/Avr/AtibProje.htm (Avrupa Türk - İslâm Birliği)

— Aytunç Altundal, Bilinmeyen Vatikan, www.yenimesaj.com.tr; www.aksam.com.tr

— Murat Bardakçı, www.hurriyet.com.tr, 30 Haziran 2005

— Fernand Braudel, Katolik Kilisesi ve Dünya, www.sendika.org http://fbc.binghamton.edu/commentr.htm

— Muhammed Erdoğan, İncil'in Tahrif Süreci, www.ilkadim.com

— Kâzım Güleçyüz, Risale-i Nur ve Papalık, www.yeniasya.com.tr, 10 Nisan 2005

— Abdullah Muradoğlu, www.yenisafak.com.tr

— Harun Yahya, Hz. İsa Allah'ın Oğlu Değildir, Allah'ın Peygamberidir
http://www.harunyahya.org/imani/hz_isa_peygamberdir/hz_isa_peygamberdir_10.html

— Avrupa'da En Hızlı Yayılan Din İslâm
www.harunyahya.org/guncel/040725_avrupada_din.html

— http://www.wikipedia.org Vikipedi Özgür Ansiklopedi
http://tr.wikipedia.org/wiki/Engizisyon

— http://www.focusdergisi.com.tr/tarih/00208/

— www.hristiyan.net

— www.mavikilise.com

— www.mesihinanlilari.com

— www.protestan.org

— www.sorularlaislamiyet.com